

การพัฒนาเครื่องมือวัดประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2558
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPMENT OF SMALL T TRAUMA MEASURED INSTRUMENT FOR SECONDARY
SCHOOL STUDENTS

Mr. Nawapat Chuatai

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Mental Health

Department of Psychiatry

Faculty of Medicine

Chulalongkorn University

Academic Year 2015

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์ รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
โดย	นายนภาพรรัช เชื้อต่าย
สาขาวิชา	สุขภาพจิต
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะแพทยศาสตร์
(ศาสตราจารย์ นายแพทย์สุทธิพงศ์ วัชรสินธุ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ นายแพทย์ภูซงค์ เหล่ารุจิสวัสดิ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.อุรปริย์ เกิดในมงคล)

นวพรรษ เชื่อถ่าย : การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา (DEVELOPMENT OF SMALL T TRAUMA MEASURED INSTRUMENT FOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อ. พญ.ปรีชวัน จันทรศิริ, 105 หน้า.

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์สร้างเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่สามารถแบ่งนักเรียนที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มาก ปานกลาง น้อย และเพื่อศึกษาเหตุการณ์รบกวนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ใช้กลุ่มตัวอย่าง 660 คน ซึ่งได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนของข้อคำถามที่ใช้วิเคราะห์องค์ประกอบ ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น ภูมิ โดยแบ่งตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา และแบ่งตามเพศ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น แบบสอบถามนี้มีขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยวิธีการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน หาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ หาค่าความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค หาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ t-test หาค่าจุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถาม โดยการใช้ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ และวิเคราะห์ความแตกต่างของจุดตัดค่าคะแนน โดยใช้ One-Way ANOVA ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างใช้ Descriptive Statistic, t-test, One-Way ANOVA และ Chi – Square Test

ผลการศึกษาพบว่าแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวนทั้งสิ้น 60 ข้อ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา 60 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง 56 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .936 มีค่าอำนาจจำแนก 59 ข้อ และจุดตัดค่าคะแนนทั้ง 3 ระดับมีความแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนการศึกษาประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ พบว่านักเรียนมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจอยู่ในระดับน้อย มาก และปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 50.1, 26.0 และ 23.9 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่มีเพศ อายุ สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัยแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจแตกต่างกัน ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ย และลำดับการเกิดแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจไม่แตกต่างกัน และปัจจัยมีความสัมพันธ์กับระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือเพศ และสถานภาพครอบครัว(Chi-square; $p = .006$ และ $.019$)

ภาควิชา จิตเวชศาสตร์

ลายมือชื่อนิสิต .....

สาขาวิชา สุขภาพจิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

ปีการศึกษา 2558

5774039830 : MAJOR MENTAL HEALTH

KEYWORDS: MEASURED INSTRUMENTS / SMALL T TRAUMA / SECONDARY SCHOOL STUDENTS

NAWAPAT CHUATAI: DEVELOPMENT OF SMALL T TRAUMA MEASURED INSTRUMENT FOR SECONDARY SCHOOL STUDENTS. ADVISOR: PARICHAWAN CHANDARASIRI, M.D., 105 pp.

The purposes of this research were to construct the small t trauma measured instruments for secondary school students that classify to 3 groups including high, moderate and low small t trauma level and for study about small t trauma in secondary school students. The 660 samples were computed from the number of items in questionnaire for factor analysis using a stratified random sampling method. The instrument was the small t trauma measure for secondary school students which was created and developed by the researcher and verified by 5 experts in psychiatry and psychology. Furthermore, Data was analyzed by using the index of item objective congruence (IOC) for the content validity, factor analysis for construct validity, Cronbach's alpha for reliability, t-test for discrimination, and using the percentile for cut of point. Then one-way ANOVA was administered to classify the small t trauma of secondary school students to high, moderate and low level. The data from samples was analyzed by using the descriptive statistic, t-test, one-way ANOVA and Chi – square test.

The result showed that the small t trauma measured instruments were composed of 60 items which showed in the content validity, 56 items in construct validity and 59 items in discrimination (from 60 items). The total for Cronbach's alpha reliability measure was .936. The cut of point were low (percentile $\leq 50^{\text{th}}$), moderate (percentile 51th - 74th) and high (percentile $\geq 75^{\text{th}}$). Then one way ANOVA was administered to classify to high, moderate, and low level with the .01 level of significance. For study about small t trauma in secondary school students, the result showed that in the 660 samples, 50.1%, 26.0% and 23.9% were low, high, and moderate level of small t trauma respectively. Moreover, associated factors with small t trauma were gender and marital status of parent of student (Chi-square; $p = .006$ and $.019$).

Department: Psychiatry

Student's Signature .....

Field of Study: Mental Health

Advisor's Signature .....

Academic Year: 2015

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคลหลาย ฝ่าย บุคคลแรกที่ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง คือ คุณพ่อและคุณแม่ของผู้วิจัยที่ให้ความรัก ให้กำลังใจ ให้ความเอื้ออำนวยซึ่งเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยสามารถทำวิจัยเล่มนี้เสร็จสิ้นลงได้

ขอขอบพระคุณอาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิจัย ครั้งนี้ ซึ่งเป็นผู้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ตลอดจนการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ จนกระทั่ง งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ อีกทั้งยังเป็นผู้ที่คอยอบรมสั่งสอนและเปิดโลกทัศน์ให้ผู้วิจัยได้เห็น มุมมองใหม่ๆ ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์แพทย์หญิงนวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล ผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ตาปัญญา อาจารย์นายแพทย์ภูซงค์ เหล่ารุจิสวัสดิ์ และนายแพทย์ ธีรวัฒน์ งามสมุทร ที่ให้คำแนะนำในการการพัฒนาและปรับปรุงเครื่องมือ ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ณภัทรวรรต บัวทองที่คอยให้คำปรึกษาทางสถิติ รวมทั้งคณาจารย์ประจำภาควิชาจิต เวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ซึ่งเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทศาสตร์วิชา และคอยอบรมสั่งสอนผู้วิจัยทั้งในด้านวิชาการและจริยธรรม และขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร. อรุณีย์ เกิดในมงคล ที่ให้เกียรติมาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และให้ข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อให้ วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณพี่ๆ บุคลากรภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยทุกท่านที่คอยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้วิจัยทางด้านธุรการและเอกสารต่างๆ

ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ ในสาขาวิชาสุขภาพจิตทุกท่านที่ช่วยให้กำลังใจ และ ให้คำแนะนำปรึกษา รวมถึงมีมิตรภาพที่ดีกับผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ที่ให้ความกรุณาผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบคุณนักศึกษาเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณบิดามารดา ครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน รวมทั้งที่ไม่ได้กล่าวไว้ ณ ที่นี้ด้วย ที่ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จใน การทำวิจัยครั้งนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหา (Background and rationale).....	1
คำถามการวิจัย (Research Question).....	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objective).....	3
สมมติฐานของการวิจัย (Hypothesis).....	3
ขอบเขตการวิจัย (Conceptual Study).....	3
การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ (Operational Definition).....	4
กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework).....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Express Benefit and application).....	5
บทที่ 2	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญ	7
แนวคิดเกี่ยวกับการถูกรังแก.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับการหาคุณภาพเครื่องมือ	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14

บทที่ 3	17
วิธีดำเนินการวิจัย	17
รูปแบบการวิจัย (Research Design)	17
ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology)	17
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	18
การหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย	20
การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection).....	21
การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis)	22
บทที่ 4	23
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	23
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา	25
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา	34
ตอนที่ 3 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย โดยการคำนวณหาค่าความถี่และค่าร้อยละ	38
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนก ตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพ ครอบครัว และการพักอาศัย โดยใช้ t-test independent และ One-Way ANOVA และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่.....	42
บทที่ 5	51
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	51
สรุปผลการวิจัย.....	51
อภิปรายผลการวิจัย.....	55

ข้อจำกัดในการวิจัย.....	63
ข้อเสนอแนะ.....	64
รายการอ้างอิง.....	67
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	105

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	ตารางแสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	18
ตารางที่ 2	วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) ของข้อคำถามรายข้อ โดยใช้ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มต่ำ($\leq$ Percentile 25 th) กับกลุ่มสูง($\geq$ Percentile 75 th) และค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามทั้งรายข้อและทั้งฉบับ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น (Corrected Item-Total Correlation) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค(Cronbach's Alpha).....	25
ตารางที่ 3	วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity) ของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ(Factor Analysis)	29
ตารางที่ 4	แสดงข้อคำถามที่มีคุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์	33
ตารางที่ 5	วิเคราะห์จุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยการใช้ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์	34
ตารางที่ 6	วิเคราะห์ความแตกต่างของจุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยใช้ One-Way ANOVA.....	34
ตารางที่ 7	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อคำถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 10 อันดับแรก.....	35
ตารางที่ 8	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อคำถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก	36
ตารางที่ 9	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อคำถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก	36
ตารางที่ 10	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อคำถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก	37

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่ 11	วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อความประสพการณ์ การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการถูกทอดทิ้งของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก	37
ตารางที่ 12	แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว การพักอาศัย และระดับประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ	38
ตารางที่ 13	แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนของ เพศ และอายุ เทียบกับสถานภาพครอบครัว	40
ตารางที่ 14	แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนของ เพศ และอายุ เทียบกับการพักอาศัย	41
ตารางที่ 15	การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามเพศโดยใช้ t-test independent	42
ตารางที่ 16	แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามช่วงอายุ โดยใช้ One-Way ANOVA.....	43
ตารางที่ 17	แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามผลการเรียนเฉลี่ย โดยใช้ One-Way ANOVA	44
ตารางที่ 18	แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามลำดับการเกิด โดยใช้ One-Way ANOVA.....	45
ตารางที่ 19	แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามสถานภาพครอบครัว โดยใช้ One-Way ANOVA	46

สารบัญตาราง(ต่อ)

- ตารางที่ 20 แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสบการณ์
การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษา จำแนกตามการพักอาศัย โดยใช้ One-Way ANOVA..... 47
- ตารางที่ 21 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างกับประสบการณ์การ
เผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยใช้ Chi-square..... 49

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา (Background and rationale)

เมื่อกล่าวถึงเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Trauma) หลายๆ ท่านอาจนึกถึงเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่สะเทือนใจหรือสะเทือนขวัญอย่างร้ายแรง เช่น การใช้ความรุนแรงในครอบครัว การทารุณกรรมเด็ก การข่มขืน หรืออาจจะรวมถึงเหตุการณ์ร้ายแรงที่ส่งผลกระทบต่อเป็นวงกว้าง เช่น ภัยทางการเมือง ภัยสงคราม หรือภัยธรรมชาติ เป็นต้น สอดคล้องกับ Levy (2011 อ้างถึงใน Levy, 2013)⁽¹⁾ ที่กล่าวว่า เหตุการณ์สะเทือนขวัญ คือ เหตุการณ์ หรือสภาพการณ์ที่รบกวน บิดเบือน หรือเปลี่ยนแปลงวิธีการที่เรามองตัวเอง มองความสัมพันธ์ หรือมองโลก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้เองบางครั้งเราก็รู้ตัว แต่บางครั้งเราก็ไม่รู้ตัว ซึ่งเหตุการณ์สะเทือนขวัญที่กล่าวมานั้นล้วนอาจก่อให้เกิดบาดแผลทางใจ (Trauma) กล่าวคือบาดแผลทางใจนั้นเป็นผลกระทบจากเหตุการณ์ ประสบการณ์ หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดความหวุ่นไหว การกระทบกระเทือน หรือความเสียหายต่อจิตใจ และติดค้างอยู่ในจิตใจเป็นระยะเวลานาน ซึ่งมีผู้กล่าวถึงการเกิดบาดแผลทางใจ ดังนี้ Terr (1990)⁽²⁾ กล่าวว่า บาดแผลทางใจ เกิดขึ้นเมื่อมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้น แล้วเหตุการณ์นั้นก่อให้เกิดความเข้มข้นทางอารมณ์ จนเกิดผลทางลบกับบุคคล และ Van De Kolk (1989)⁽³⁾ กล่าวว่า บาดแผลทางใจ เกิดขึ้นเมื่อทรัพยากร (Resources) ทั้งภายนอกและภายในบุคคลมีไม่เพียงพอที่จะจัดการกับการคุกคามจากภายนอก

ในประเทศไทยนั้นได้มีผู้ศึกษาและได้ให้ความหมายของ “Trauma” ไว้มากมาย แต่เนื่องจากยังมิได้มีการกำหนดคำในภาษาไทยที่ใช้แทนคำว่า “Trauma” จึงทำให้มีผู้เรียก “Trauma” แตกต่างกันไป มานิต ศรีสุรภานนท์ และ จำลอง ดิษยวณิช (2542)⁽⁴⁾ ใช้คำว่า “ความสะเทือนใจ” จิราพร ลวดทอง (2550)⁽⁵⁾ ใช้คำว่า “ภาวะบาดเจ็บ” และกัมปนาท รักษ์ชน (2556)⁽⁶⁾ ใช้คำว่า “บาดแผลทางใจ” ถึงแม้จะมีการใช้คำในภาษาไทยที่แตกต่างกัน แต่การให้ความหมายก็เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ Trauma หมายถึง เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อจิตใจทำให้บุคคลหวุ่นไหวอย่างรุนแรง และส่งผลต่ออารมณ์และจิตใจของผู้ที่ประสบเหตุการณ์นั้นๆ และเพื่อสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอใช้คำว่า “เหตุการณ์สะเทือน

ขวัญ” ในส่วนของ “Trauma” ที่เป็นเหตุการณ์ และใช้คำว่า “บาดแผลทางใจ” ในส่วนของ “Trauma” ที่เป็นผลกระทบ

บาดแผลทางใจสามารถเกิดจากเหตุการณ์ 2 ประเภท ได้แก่ 1. เหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Big T trauma) เช่น ภัยจากสงคราม ภัยธรรมชาติ การถูกทำร้ายร่างกาย หรือเกิดอุบัติเหตุอย่างรุนแรง และ 2. เหตุการณ์รบกวนใจ (Small t trauma) เช่น การถูกทำให้รู้สึกไร้ค่า การถูกล้อเลียน การถูกทอดทิ้ง การประสบกับความล้มเหลว เป็นต้น ซึ่งบาดแผลทางใจที่เกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญทั้ง 2 ประเภทนั้น ทำให้เกิดผลกระทบต่อจิตใจเป็นระยะเวลานานและมีผลกระทบต่อสุขภาพจิต ซึ่งบาดแผลทางใจที่เกิดจากเหตุการณ์สะเทือนขวัญอาจนำไปสู่โรคเครียดภายหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Post-traumatic stress disorder: PTSD) ซึ่งจะมีอาการเกิดขึ้นหลังจากประสบเหตุการณ์ร้ายแรง และกระทบกระเทือนต่อจิตใจอย่างรุนแรง โดยมีอาการในลักษณะหวาดวิต ถึงเหตุการณ์นั้นบ่อยๆ ความสนใจในสิ่งอื่นๆ ลดลงหรือหมดไป มีความรู้สึกห่างเหินจากญาติมิตรและคนใกล้ชิด มีอารมณ์ซึมเศร้า ตื่นเต้นตกใจง่าย ขาดสมาธิ นอนไม่ค่อยหลับ (อัมพร โอตระกูล, 2540)⁽⁷⁾ ส่วนบาดแผลทางใจที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจนั้นจะมีผลต่อทัศนคติ ความสัมพันธ์ การมองโลก และความรู้สึกที่มีต่อตนเอง และนำไปสู่ความคิด ความเชื่อทางลบเกี่ยวกับตนเอง เช่น “ฉันไม่สำคัญ” “ฉันล้มเหลว” “ไม่มีใครรักฉัน” “ฉันไม่สามารถเชื่อใจใครได้” (Gaetano Vaccaro and Joni Lavick, 2008)⁽⁸⁾

โรงเรียนสตรีสมุทรปราการนั้น ถือเป็นโรงเรียนมัธยมที่มีขนาดใหญ่และมีชื่อเสียง โรงเรียนหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ โดยโรงเรียนสตรีสมุทรปราการนั้นมีจำนวนนักเรียนถึง 2,883 คน ซึ่งถือว่าเป็นโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเป็นจำนวนมาก และการที่เป็นโรงเรียนที่ชื่อเสียงและมีนักเรียนเป็นจำนวนมากนั้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่านักเรียนของโรงเรียนสตรีสมุทรปราการมีประชากรที่มีความหลากหลายและมีความน่าสนใจในการศึกษา อีกทั้งนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นนั้นก็ยังคงอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในหลายๆ ด้าน ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา นอกจากนี้จากการทบทวนวรรณกรรมผู้วิจัยยังพบอีกว่าวัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่เริ่มออกห่างจากครอบครัว และเข้าสู่สิ่งแวดล้อมมากขึ้น ทำให้สิ่งแวดล้อมต่างๆ รอบตัววัยรุ่นนั้นเข้ามามีอิทธิพลกับวัยรุ่นมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นกลุ่มเพื่อน ครู อาจารย์ หรือสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในโรงเรียน อีกทั้งโรงเรียนสตรีสมุทรปราการยังเป็นโรงเรียนที่ผู้วิจัยมีความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา เก็บข้อมูลในโรงเรียนดังกล่าว

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าบาดแผลทางใจนั้นมีผลกระทบต่อสุขภาพจิตเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะบาดแผลทางใจที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจ ที่สามารถเกิดขึ้นได้บ่อยในชีวิตประจำวัน และในทุกๆ ที่ ไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือโรงเรียน อีกทั้งงานวิจัยเกี่ยวกับบาดแผลทางใจที่เกิดจาก

เหตุการณ์รบกวนใจในประเทศไทยยังมีน้อยมาก และในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ในการสำรวจหรือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและสร้างเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจขึ้น เพื่อที่จะใช้สำรวจ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์รบกวนใจในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกัน แก้ไขปัญหาที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจต่อไป

คำถามการวิจัย (Research Question)

1. เครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสามารถแบ่งนักเรียนที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มาก ปานกลาง น้อย ได้หรือไม่อย่างไร
2. เหตุการณ์รบกวนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objective)

1. เพื่อสร้างเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่สามารถแบ่งนักเรียนที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มาก ปานกลาง น้อย
2. เพื่อศึกษาเหตุการณ์รบกวนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

สมมติฐานของการวิจัย (Hypothesis)

ไม่มี

ขอบเขตการวิจัย (Conceptual Study)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 660 คน โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งมีตัวแปรที่จะศึกษาดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent variable)

1. ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย

ตัวแปรตาม (Dependent variable)

1. ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

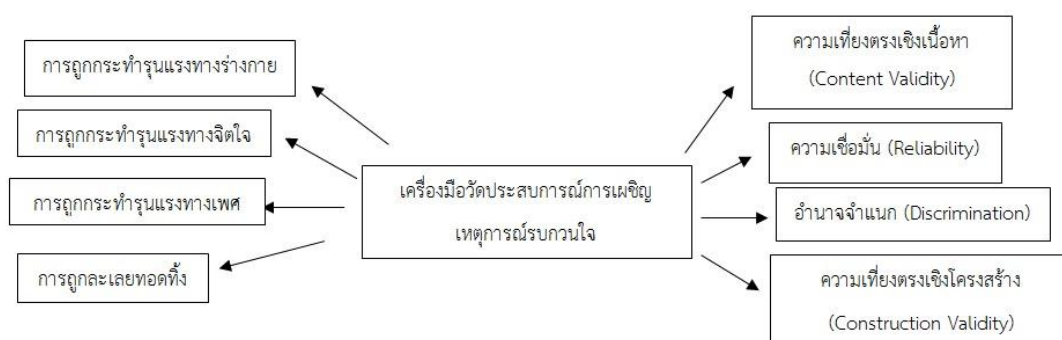
การให้คำนิยามเชิงปฏิบัติการ (Operational Definition)

เหตุการณ์รบกวนใจ (Small t Trauma) หมายถึง ประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ที่รบกวน ก่อให้เกิดความหวั่นไหวหรือกระทบกระเทือนต่อจิตใจ และมีผลกระทบติดค้างอยู่ในจิตใจเป็นระยะเวลานาน โดยแบ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรงและก่อให้เกิดความเชื่อทางลบ 4 ด้าน คือ

1. เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรงทางกาย เช่น การถูกรังแก การถูกข่มขู่ การอยู่ในเหตุการณ์เสี่ยง การเจ็บป่วย
2. เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ เช่น การถูกทำให้อับอาย การถูกปฏิเสธ การสูญเสีย การแยกจาก
3. เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรงทางเพศ เช่น การถูกล้อเลียนเกี่ยวกับเพศ การถูกแอบดู การถูกแทะโลม
4. เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการละเลยทอดทิ้ง เช่น การไม่ดูแลอย่างสม่ำเสมอ การไม่เอาใจใส่ การไม่ได้รับความสนใจ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 – 6 โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ (Express Benefit and application)

1. ได้เครื่องมือที่มีคุณภาพ และมีความเป็นมาตรฐานในการวัดเหตุการณ์รบกวนใจ
2. ได้ข้อมูลหรือผลการศึกษาที่เป็นประโยชน์ในการป้องกัน แก้ไข ปัญหาเกี่ยวกับเหตุการณ์รบกวนใจ โรงเรียนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. ได้ข้อมูลหรือผลการศึกษาที่สามารถนำไปต่อยอดหรือทำการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม สำหรับผู้ที่สนใจ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” เป็นงานวิจัยเพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น เหตุการณ์สะเทือนขวัญ และการกระทำรุนแรง เพื่อเป็นการกำหนดขอบเขตของความชัดเจนของเนื้อหาที่ต้องการศึกษา โดมนำเสนอเป็นประเด็นหัวข้อต่างๆ ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

ความหมายของวัยรุ่น

Cole (1970)⁽⁹⁾ ให้ความหมายของวัยรุ่นว่าหมายถึง วัยที่สำคัญของชีวิต เนื่องจากวัยนี้เป็นวัยแห่งการเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ จึงพบกับการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้าน

มุสตี ตั้งจิตนุกูล (2544)⁽¹⁰⁾ กล่าวว่า วัยรุ่นมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินคือคำว่า Adolescere ซึ่งมีความหมายว่า การเจริญไปสู่วุฒิภาวะทั้ง 4 ด้านคือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ไปพร้อมกัน ระยะเวลาวัยรุ่นเป็นระยะคั่นกลางระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นนั้นเปรียบได้กับสะพานที่เชื่อมระหว่างวัยเด็ก ไปสู่วัยผู้ใหญ่ เด็กจะพัฒนาการพึ่งพาอาศัย (dependency) ไปสู่การไม่พึ่งพาอาศัย (independency) อย่างเห็นได้ชัดเจนในทุกๆ ด้านวัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญที่สุดวัยหนึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อาจก่อให้เกิดปัญหาได้มากกว่าวัยอื่นๆ

จากความหมายของวัยรุ่นดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญของ เป็นวัยที่เชื่อมระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เป็นวัยที่ยังไม่มั่นคงเท่าที่ควร เนื่องจากมีการเจริญเติบโตและการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ อย่างรวดเร็ว อีกทั้งวัยรุ่นยังเป็นวัยที่ต้องออกไปเผชิญกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น และพึ่งพาอาศัยพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือครอบครัวน้อยลง ทำให้สิ่งแวดล้อมเข้ามามีผลกับวัยรุ่นมากขึ้น และในสิ่งแวดล้อมนั้นจะมีเหตุการณ์ต่างๆ มากมายทั้งเหตุการณ์ที่วัยรุ่นไม่คาดคิด เหตุการณ์ที่ไม่เป็นดังหวัง เหตุการณ์ที่กล่าวมานั้นอาจก่อให้เกิดการสะเทือนขวัญของวัยรุ่น และอาจก่อผลกระทบด้านต่างๆ ตามมา เช่น การมองโลก การมองตนเอง การมองความสัมพันธ์

แนวคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญ

ความหมายของเหตุการณ์สะเทือนขวัญ

American Psychiatric Association (APA, 2000)⁽¹¹⁾ ให้ความหมายของเหตุการณ์สะเทือนขวัญว่า หมายถึง เหตุการณ์ที่นอกเหนือจากเหตุการณ์ปกติในชีวิตประจำวัน เป็นการที่ทำให้บุคคลรู้สึกกลัวหรือกระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง เช่นการที่บุคคลเป็นพยานรู้เห็นหรือต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่คุกคาม ก่อให้เกิดการบาดเจ็บ หรือเป็นอันตรายต่อชีวิต

American Psychological Association (APA, 2008)⁽¹²⁾ ให้ความหมายของเหตุการณ์สะเทือนขวัญว่า หมายถึง เหตุการณ์ที่คุกคาม มีผลต่อการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตทั้งต่อตนเองและผู้อื่น อีกทั้งยังทำให้เกิดความหวาดกลัวหรือกระทบจิตใจอย่างรุนแรง เหตุการณ์เหล่านี้รวมถึงการล่วงละเมิดทางเพศ การทำร้ายร่างกาย ความรุนแรงในครอบครัว โรงเรียนและชุมชน อุบัติเหตุ การก่อการร้าย ภัยสงคราม ภัยธรรมชาติ การฆ่าตัวตายและการสูญเสียอื่นๆ

The American Heritage Medical Dictionary (2007)⁽¹³⁾ กล่าวถึง Trauma ทั้งที่เป็นเหตุการณ์สะเทือนขวัญและที่เป็นบาดแผลทางใจว่า ประกอบด้วย

1. การได้รับบาดเจ็บทางร่างกายหรือตกใจอย่างรุนแรง จากเหตุการณ์ที่รุนแรงหรืออุบัติเหตุ
2. ประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ซึ่งทำให้เกิดความบกพร่องทางอารมณ์หรือจิตใจ
3. อาการที่เกิดจากเหตุการณ์สะเทือนขวัญ หากไม่ได้รับการช่วยเหลือ บำบัดฟื้นฟูหรือเยียวยาให้ดีขึ้น จนมีการหวนคิดถึงเหตุการณ์รุนแรงจนเกิดความเครียด ควบคุมตนเองไม่ได้ บางกรณีอาจนำไปสู่การทำร้ายตัวเอง มีอาการผิดปกติเกี่ยวกับโรควิตกกังวลและซึมเศร้า

จากที่ความหมายของเหตุการณ์สะเทือนขวัญข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า เหตุการณ์สะเทือนขวัญคือเหตุการณ์ ประสบการณ์ หรือการกระทำที่ก่อให้เกิดความหวุ่นไหว การกระทบกระเทือนหรือความเสียหายต่อจิตใจอย่างรุนแรง

ชนิดของเหตุการณ์สะเทือนขวัญ

เหตุการณ์สะเทือนขวัญสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Big T trauma) หมายถึง เหตุการณ์ที่บุคคลสัมผัสโดยตรงหรือเป็นพยานรู้เห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่คุกคามต่อความปลอดภัย การบาดเจ็บ หรือเสียชีวิต อีกทั้งยังทำ

ให้เกิดความหวาดกลัวหรือกระทบจิตใจอย่างรุนแรง (Laura Joiner, Kimberly Chelf and Linda Ikeda, 2013)⁽¹⁴⁾ ซึ่งเหตุการณ์สะเทือนขวัญ ประกอบด้วย

1.1 การตกเป็นเหยื่อ เช่น การถูกลักพาตัว การถูกข่มขืนหรือทารุณกรรมทางเพศ การถูกเอาเปรียบ และความยากจน

1.2 ความสูญเสีย เช่น ความปลอดภัย ความเชื่อใจ ที่อยู่อาศัย การดูแลทางการแพทย์ การศึกษา และทรัพย์สินสมบัติอื่นๆ

1.3 เหตุการณ์สะเทือนขวัญที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว เช่น การร่วมเพศในสายเลือดเดียวกัน การกระทำรุนแรงทางร่างกายและคำพูด การแยกจากบุคคลอันเป็นที่รัก และการถูกทอดทิ้ง

1.4 ภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว พายุทอร์นาโด สึนามิ เป็นต้น

2. เหตุการณ์รบกวนใจ (Small t Trauma) หมายถึง ประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน ที่รบกวน ก่อให้เกิดความหวุ่นไหวหรือกระทบกระเทือนต่อจิตใจ เช่น การโดนรังแก การโดนดูถูกเหยียดหยาม การถูกทำให้รู้สึกล้มเหลว ไร้ค่า ไม่สำคัญ (Shapiro, 2001)⁽¹⁵⁾

นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงเหตุการณ์รบกวนใจ (Small t trauma) ไว้ดังนี้

Deborah L. Korn (2009)⁽¹⁶⁾ ได้กล่าวถึงเหตุการณ์รบกวนใจที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิต เช่น ประสบการณ์ที่ทำให้รู้สึกขายหน้า ประสบการณ์เกี่ยวกับความสูญเสีย การถูกทอดทิ้ง และการถูกถอดถอนจากตำแหน่ง ซึ่งประสบการณ์ต่างๆ เหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม กลไกการป้องกันตนเอง และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

Cvetek R. (2008)⁽¹⁷⁾ กล่าวว่าเหตุการณ์รบกวนใจ คือเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตที่เป็นประสบการณ์ทางลบ เช่น การหย่าร้าง การตกงาน การประสบกับความล้มเหลว ฯลฯ

Natalie A. Cherrix (2011)⁽¹⁸⁾ กล่าวว่าเหตุการณ์รบกวนใจ คือเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ และอารมณ์ อีกทั้งยังมีผลติดค้างอยู่ในใจเป็นระยะเวลานานไม่ต่างจากเหตุการณ์สะเทือนขวัญเช่น การถูกล้อเลียน การไม่มีใครยอมรับ การตายของสัตว์เลี้ยง การพลัดพราก

Kerrie James and Laurie MacKinnon (2012)⁽¹⁹⁾ กล่าวว่าเหตุการณ์รบกวนใจ คือ เหตุการณ์ที่นำไปสู่ความท้อแท้ทางอารมณ์ และทำให้เกิดความเจ็บปวด และมีผลกระทบต่ออารมณ์ตนเองและผู้อื่น ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้สามารถเกิดขึ้นได้ตลอดช่วงชีวิต เช่น บิดามารดาแยกทางกัน ถูกรังแกหรือถูกลงโทษที่โรงเรียน สัตว์เลี้ยงที่รักตาย นอกจากนี้ Kerrie James and Laurie

MacKinnon ยังกล่าวอีกว่าองค์ประกอบหลักของเหตุการณ์รบกวนใจ คือ การถูกกระทำทางจิตใจ (Psychological Abuse) นั้นมีผลกระทบกับบุคคลได้พอๆ กับการถูกกระทำทางร่างกาย (Physical Abuse) ที่เป็นองค์ประกอบหลักของเหตุการณ์ขนาดใหญ่ที่สะเทือนขวัญ

Francine Shapiro Florence W. Kaslow and Louise Maxfield (2007)⁽²⁰⁾

กล่าวถึงการบำบัดแบบ *Eye Movement Desensitization and Reprocessing (EMDR)* ว่าผู้บำบัดจะต้องทำการเก็บข้อมูลจากผู้รับการบำบัดเกี่ยวกับความทรงจำหรือประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Big T Trauma) และเหตุการณ์รบกวนใจ (Small t Trauma) เนื่องจากประสบการณ์ดังกล่าวมีผลกระทบ โดยก่อให้เกิดความเชื่อหรือความคิดทางลบ (Negative Beliefs or Negative Cognition) ซึ่งความเชื่อทางลบตามแนวคิดของ EMDR สามารถแบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้

ความรับผิดชอบเกี่ยวกับข้อบกพร่องของตนเอง (Responsibility/Defectiveness)

เช่น ฉันไม่ดีพอ ฉันไม่มีค่าพอให้ใครมารัก ฉันเป็นคนเลว ฉันน่าเกลียด ฉันไม่สำคัญ เป็นต้น

ความรับผิดชอบเกี่ยวกับสิ่งที่ตนเองกระทำ (Responsibility/Action) เช่น ฉันทำ

ผิดพลาด ฉันเป็นสาเหตุให้เกิดเรื่องแย่ๆ ฉันทำให้ตัวเองผิดหวัง เป็นต้น

ความปลอดภัยและความไม่มั่นคง (Safety/Vulnerability) เช่น ฉันเชื่อใจใครไม่ได้

ฉันอยู่ในอันตราย ฉันเชื่อใจตนเองไม่ได้ เป็นต้น

ความสามารถในการจัดการและทางเลือก (Control/Choice) เช่น ฉันอ่อนแอ ฉัน

ล้มเหลว ฉันไม่สามารถยืนหยัดได้ ฉันจะไม่ได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เหตุการณ์รบกวนใจนั้น คือประสบการณ์ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่รบกวน และก่อให้เกิดความหวุ่นไหวหรือกระทบกระเทือนต่อจิตใจ และมีผลติดค้างอยู่ในจิตใจเป็นระยะเวลาานาน ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่าเหตุการณ์รบกวนใจนั้น มีความเกี่ยวข้องกับการถูกกระทำรุนแรง (Abuse) และการถูกทอดทิ้ง (Neglect) โดยจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับการถูกรังแก

รัตโนทัย พลับรู้งการ (2545)⁽²¹⁾ กล่าวว่า การถูกรังแก (Abuse) หมายถึง การถูกรังแกอย่างไม่เหมาะสม จากพ่อแม่ ผู้ปกครอง ผู้ดูแล หรือผู้อื่น โดยการกระทำดังกล่าวมีผลต่อ ร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และเพศ แบ่งออกเป็น 4 ชนิด คือ

1. การถูกรังแกทางร่างกาย (Physical Abuse) หมายถึง การถูกรังแกจากผู้อื่น เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายหรือเสี่ยงต่อการได้รับอันตราย เช่น การถูกรังแก การถูกลงโทษ การถูกรังแกคุกคาม

2. การถูกรังแกทางจิตใจ (Emotional Abuse) หมายถึง การถูกรังแกโดยการใช้อำนาจ หรือการสื่อสารที่เสียดแทงความรู้สึก เช่น การถูกทำให้อับอาย การถูกปฏิเสธ การสูญเสีย การแยกจาก

3. การถูกรังแกทางเพศ (Sex Abuse) หมายถึง การถูกรังแกหรือถูกรังแกเพื่อทางเพศ เช่น การถูกล้อเลียนเกี่ยวกับเพศ การถูกรังแก การถูกรังแก

4. การถูกรังแก (Neglect) หมายถึง การถูกรังแกปล่อยให้ได้รับความดูแลเอาใจใส่ในเรื่องต่างๆ อาทิ อาหาร เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย และสุขอนามัย ทำให้เกิดอันตรายหรือความเสี่ยงทั้งต่อร่างกาย จิตใจ ตลอดจนการเติบโตและการพัฒนาการด้านต่างๆ เช่น การไม่ดูแลอย่างสม่ำเสมอ การไม่เอาใจใส่ การไม่ได้รับความสนใจ

จากที่กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่า เหตุการณ์สะเทือนขวัญนั้นเมื่อเกิดขึ้นมาแล้วมักก่อให้เกิดผลกระทบในวงกว้าง ทำให้มีผู้สนใจศึกษาและมีกระบวนการที่นำไปสู่การช่วยเหลือบำบัดฟื้นฟูอย่างชัดเจน แต่เหตุการณ์รบกวนใจนั้น เป็นเหตุการณ์เฉพาะบุคคล เมื่อเกิดขึ้นผลกระทบอาจไม่ได้ชัดเจนและเป็นวงกว้างเท่ากับเหตุการณ์สะเทือนขวัญทำให้บางครั้งผู้ที่ประสบเหตุการณ์รบกวนใจไม่รู้ตัวและไม่ได้ขอความช่วยเหลือ อีกทั้งเนื่องจากเป็นเหตุการณ์ส่วนบุคคลจึงทำให้ผู้ที่ไม่ได้ประสบเหตุการณ์ดังกล่าวไม่เข้าใจ ไม่สนใจ หรือไม่ได้ช่วยเหลือผู้ที่ประสบเหตุการณ์ จึงเป็นเหตุผลให้บาดแผลทางใจของผู้ประสบเหตุการณ์เหล่านี้ยังคงอยู่ และส่งผลกระทบต่อมุมมองโลก การมองตนเอง การมองผู้อื่น และความสุขสงบทางใจ ซึ่งอาจทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพจิตตามมา

เนื่องจากจากงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้พัฒนาเครื่องมือขึ้นเอง ดังนั้นการทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือจึงเป็นอีกหัวข้อหนึ่งในการทบทวนวรรณกรรม ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

แนวคิดเกี่ยวกับการหาคุณภาพเครื่องมือ

พิชิต ฤทธิ์จรูญ(2547)⁽²²⁾ กล่าวถึงการหาคุณภาพเครื่องมือว่า เป็นขั้นตอนสำคัญขั้นตอนหนึ่ง ที่ทำขึ้นหลังจากการสร้างเครื่องมือ เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นมานั้นมีคุณภาพอยู่ในระดับใด โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องที่สามารถวัดได้ตรงตามสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงสูงนั้นจะสามารถวัดได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ คະแนนที่ได้ตรงตามความเป็นจริง ความเที่ยงตรงของเครื่องมือสามารถแบ่งได้ 3 ประเภท ดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรง และครอบคลุมตามเนื้อหาที่ต้องการวัด การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสามารถทำได้โดยการให้ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ต้องการวัดเป็นผู้พิจารณาเครื่องมือด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง(Index of item objective congruence: IOC) เพื่อพิจารณาว่าเครื่องมือหรือข้อคำถามที่สร้างขึ้น มีความสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการจะวัดหรือไม่

1.2 ความเที่ยงตรงเชิงเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion related validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดได้สอดคล้องกับเกณฑ์ภายนอก การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเกณฑ์สัมพันธ์ทำได้โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลการวัดจากเครื่องมือที่สร้างขึ้นกับเกณฑ์ที่กำหนด ความแม่นยำตรงเชิงเกณฑ์สัมพันธ์สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1.2.1 ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่วัดได้ตรงตามสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน

1.2.2 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงกับสภาพที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

1.3 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรม หรือคุณลักษณะต่างๆ ได้ตรงตามโครงสร้างของสมมติฐาน ทฤษฎี หรือโครงสร้างที่กำหนดไว้ การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสามารถทำได้ 3 วิธี ดังนี้

1.3.1 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) เป็นวิธีการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างโดยการนำข้อคำถามแต่ละข้อมาวิเคราะห์เพื่อจัดกลุ่มของข้อคำถามที่วัดคุณลักษณะเดียวกันให้อยู่ในองค์ประกอบเดียวกัน โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ภายใน (Inter-correlation) ของข้อคำถาม

1.3.2 การเปรียบเทียบกับกลุ่มที่รู้ชั้ดอยู่แล้ว (Known group) เป็นการนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือกลุ่มหนึ่งรู้ว่ามีความสัมพันธ์ที่

ต้องการจะวัด ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งรู้ว่าไม่มีคุณสมบัติที่ต้องการจะวัดแล้วนำคะแนน 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน

1.3.3 การหาความสัมพันธ์กับเครื่องมือที่มีโครงสร้างเหมือนกัน เป็นการนำเอาเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปหาความสัมพันธ์ กับเครื่องมือที่ทราบว่ามีคุณภาพแม่นยำ โครงสร้างที่วัดคุณลักษณะเดียวกันซึ่งหาคุณภาพไว้แล้วโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ระหว่างคะแนนของเครื่องมือทั้ง 2 ชุด

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดได้คงที่ ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งในกลุ่มเดิมผลที่ได้ก็จะออกมาคงที่ การหาค่าความเชื่อมั่นสามารถทำได้ 3 วิธีการ ดังนี้

2.1 การวัดความคงที่ (Measure of stability) วิธีนี้ทำได้โดยใช้เครื่องมือชุดเดิมทดสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างเดิม 2 ครั้ง โดยเว้นระยะให้ห่างกันไม่น้อยกว่า 2 สัปดาห์ (หรือตามความเหมาะสม) แล้วนำคะแนนของการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง มาหาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ (Coefficient of stability) ระหว่างคะแนนที่ได้ทั้ง 2 ครั้ง เรียกวิธีการนี้ว่าวิธีการทดสอบซ้ำ (test - retest method)

2.2 การวัดความเท่ากัน (Measure of equivalence) วิธีนี้ใช้เครื่องมือหรือแบบวัด 2 ฉบับที่คล้ายหรือคู่ขนานกัน (Parallel form) โดยที่เครื่องมือจะต้องวัดในเรื่องเดียวกัน จำนวนข้อเท่ากันระดับความยากง่ายเท่าๆกัน คะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากัน จากนั้นนำคะแนนที่ได้ของเครื่องมือทั้ง 2 ฉบับมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเครื่องมือที่สร้างขึ้น

2.3 การวัดความคงที่ภายใน (Measure of internal consistency) เป็นการหาค่าความเชื่อมั่นที่ใช้แบบวัดฉบับเดียว และใช้การทดสอบเพียงครั้งเดียว โดยพิจารณาจากความสอดคล้องของข้อความภายในแบบวัดว่าวัดในเรื่องเดียวกันหรือไม่ ซึ่งวิธีการนี้เป็นวิธีการที่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาความไม่สะดวกของวิธีการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยการวัดความคงที่ที่ต้องใช้การทดสอบถึง 2 ครั้ง และวิธีวัดความเท่ากันที่ต้องใช้แบบทดสอบถึง 2 ชุด การวัดความคงที่ภายในสามารถทำได้ 3 วิธี ดังนี้

2.3.1 วิธีแบ่งครึ่ง (Split-half method) เป็นวิธีที่ใช้หลักการเดียวกับการใช้แบบทดสอบคู่ขนาน แต่จะทำการทดสอบครั้งเดียว โดยแบ่งคะแนนรวมของแบบวัดออกเป็น 2 ส่วน เช่น แบ่งเป็นข้อคู่กับข้อคี่ หรือแบ่งเป็นครึ่งแรกกับครึ่งหลัง จากนั้นนำคะแนน 2 ส่วนไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้สูตรของ Spearman-Brown

2.3.2 วิธีการของ Kuder - Richardson เป็นสูตรการหาความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ใช้วัดกลุ่มตัวอย่างเพียงครั้งเดียวโดยมีข้อตกลงว่าแบบวัดนั้นต้องมีความเป็นเอกพันธ์ หรือวัดลักษณะเดียวกันร่วมกัน มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างข้อเท่ากัน และมีระบบการให้คะแนนเป็น

Dichotomous คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน ซึ่งวิธีการของ Kuder - Richardson มีสูตรที่ใช้ในการคำนวณอยู่ 2 สูตร คือ KR-20 และ KR-21

2.3.3 วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) เป็นวิธีการที่ ครอนบาค(Cronbach) ได้พัฒนามาจากสูตร KR-20 มาเป็นวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha-coefficient) ซึ่งใช้กับเครื่องมือที่มีการให้คะแนนไม่ไ้ระบบ 0 - 1 เช่น แบบทดสอบอัตนัย แบบสอบถามความคิดเห็น หรือแบบวัดเจตคติ ที่มีการให้คะแนนแบบเรียงอันดับหรือเป็นมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) วิธีนี้เรียกว่า การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง ความชัดเจนของเครื่องมือที่สร้างขึ้น การวิเคราะห์ความเป็นปรนัยจะพิจารณาความชัดเจนของข้อคำถาม คำตอบ และการตรวจให้คะแนน ซึ่งความเป็นปรนัยของเครื่องมือมีลักษณะ 3 ประการ คือ

3.1 ความชัดเจนของข้อคำถาม คือ การวิเคราะห์ว่าข้อคำถามนั้นใช้ถ้อยคำสื่อความหมาย เข้าใจตรงกันหรือไม่ การใช้ภาษารัดกุม ชัดเจน ไม่วกวน ไม่กำกวม ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับระดับผู้ตอบหรือไม่

3.2 ความชัดเจนของคำตอบ คือ การวิเคราะห์ว่าข้อคำถามนั้นมีคำตอบชัดเจนหรือไม่ คำตอบที่ให้ครอบคลุมคำตอบที่เป็นไปได้หรือไม่

3.3 ความชัดเจนในการตรวจให้คะแนน คือ การวิเคราะห์ว่าการให้คะแนนมีความชัดเจนเข้าใจตรงกันหรือไม่ วิธีการให้คะแนนระบุไว้ชัดเจนหรือไม่ ถ้าให้บุคคลอื่นมาตรวจให้คะแนนตามคู่มือของเครื่องมือที่สร้างขึ้นจะให้คะแนนได้ตรงกันหรือไม่

4. อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถจำแนกบุคคลออกเป็น 2 กลุ่ม ตามคุณลักษณะที่แตกต่างกันในเรื่องที่ศึกษา หรือจำแนกคุณลักษณะบางประการเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้ การหาค่าอำนาจจำแนกสามารถ 2 วิธี ดังนี้

4.1 กรณีที่เครื่องมือเป็นแบบทดสอบ การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบสามารถทำได้โดยหาค่าความแตกต่างระหว่างสัดส่วนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำด้วยวิธีการหาค่า Discrimination index หรือ Point biserial correlation

4.2 กรณีที่เครื่องมือเป็นแบบวัดถามความคิดเห็นหรือเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) การหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้เทคนิค 25% คือ กลุ่มสูง 25% และกลุ่มต่ำ 25% แล้วนำคะแนนของแต่ละกลุ่มมาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายข้อ ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ถ้าค่า t ข้อใดมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าข้อคำถามนั้นมีอำนาจจำแนกและสามารถนำข้อคำถามนั้นไปให้ผู้ตอบแบบวัดตอบได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการหาคุณภาพเครื่องมือเป็นอีกหนึ่งขั้นตอนที่จะช่วยให้ทราบว่าคุณภาพเครื่องมือที่สร้างขึ้นมานั้นมีคุณภาพอยู่ในระดับใด หากต้องการที่จะนำไปพัฒนาต่อควรแก้ไขตรงจุดใดบ้าง ดังนั้นเพื่อให้แบบสอบถามประสบความสำเร็จการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่มีคุณภาพสามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ วัดได้ตรงตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ วัดได้คงที่ และสามารถจำแนกกลุ่มบุคคลที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับสูงกับระดับต่ำ พร้อมทั้งแบ่งผู้ถูกประเมินออกเป็น 3 กลุ่มได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาหาคุณภาพเครื่องมือในส่วนของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ความเชื่อมั่น และอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม เพื่อให้แบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นเป็นแบบสอบถามที่มีคุณภาพต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

ภัทรา จุลละปิยะ (2550)⁽²³⁾ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เรื่องพฤติกรรม การรังแกกันกับพฤติกรรมการรังแกกันของกลุ่มเด็กนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนรับรู้ว่าการรังแกในโรงเรียนค่อนข้างบ่อย มักเป็นการรังแกโดยเด็ก 2-3 คน และเมื่อรับรู้ว่าการรังแก เด็กจะบอกเพื่อนมากที่สุด เด็กที่ถูกรังแกจะถูกรังแกมานานๆ ครั้ง ถูกรังแกโดยการล้อเลียนมากที่สุด เด็กที่รังแกผู้อื่นจะรังแกมานานๆ สถานที่ที่เด็กรับรู้และถูกรังแกมากที่สุดคือในห้องเรียนขณะที่ครูไม่อยู่ ตามทางเดินหรือบันได สนามโรงเรียน ห้องน้ำและโรงอาหาร การรับรู้การรังแกมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการรังแกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แสดงให้เห็นว่าเมื่อนักเรียนรับรู้หรือเห็นการรังแกมากขึ้น ก็จะมีพบว่ามีนักเรียนที่มีพฤติกรรมรังแกผู้อื่นมากขึ้นด้วยเช่นเดียวกัน

ชุตินาถ ศักรินทร์กุล และ อลิสา วัชรสินธุ (2557)⁽²⁴⁾ ได้ศึกษาความชุกของการข่มเหงรังแกและปัจจัยด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องในเด็กมัธยมต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษา พบว่าความชุกของการข่มเหงรังแกในเด็กมัธยมต้นร้อยละ 23.4 โดยมีสถานภาพการรังแก 4 รูปแบบ ได้แก่ กลุ่มที่เป็นทั้งผู้รังแกและถูกรังแกร้อยละ 58.3 กลุ่มผู้ถูกรังแกร้อยละ 23.4 กลุ่มผู้รังแกผู้อื่นร้อยละ 6.1 และมีเพียงร้อยละ 12.2 ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการข่มเหงรังแก โดยเพศหญิงจะเป็นผู้ถูกรังแก มากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายจะเป็นฝ่ายรังแกผู้อื่นมากกว่าหญิง ซึ่งรูปแบบของการรังแกที่พบมากที่สุดคือ การรังแกด้วยวาจา ได้แก่ การใช้คำพูดหยาบคายล้อเลียน ส่วนการรังแกด้วยการทำร้ายร่างกาย ได้แก่ การชก เตะ ตบ ตี พบในเพศชายมากกว่าหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการข่มเหงรังแก ได้แก่ เพศชาย ระดับผลการเรียนต่ำ บิดามารดาที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน ครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดี มีรูปแบบการเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม ครอบครัว

มีหนี้สิน การมีปัญหาสุขภาพจิตโดยรวม และมีปัญหาสุขภาพจิตด้านพฤติกรรมเกราะและพฤติกรรมสัมพันธ์ทางสังคม

งานวิจัยต่างประเทศ

Vazquez, Hervas and Perez-Sales (2008)⁽²⁵⁾ ทำการศึกษาในกลุ่มผู้ประสบภัยจากผู้อพยพย้าย ในกรุงแมดริด ประเทศสเปน จำนวน 503 คน โดยศึกษาหลังจากเหตุการณ์ผ่านไป 2-3 สัปดาห์พบว่าเพศเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับโรคเครียดภายหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญเรื้อรัง โดยเพศหญิงจะมีอาการของโรคมามากกว่าเพศชาย และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เก็บกวดทางความคิด มีความสัมพันธ์กับวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงสิ่งทีกระตุ้นให้นึกถึงเหตุการณ์สะเทือนขวัญ

John Briere, Stacey Kaltman and Bonnie L. Green (2008)⁽²⁶⁾ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีประสบการณ์ที่ทำให้เกิดบาดแผลทางใจ(trauma) ในวัยเด็กกับอาการของโรคต่างๆ ที่แสดงออกมาในวัยผู้ใหญ่ ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 2,453 คน ผลการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างประสบการณ์ที่เป็นบาดแผลทางใจที่เกิดขึ้นก่อนอายุ 18 ปี กับอาการของโรคต่างๆ ซึ่งผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า หากป้องกันหรือควบคุมประสบการณ์ที่เป็นบาดแผลทางใจได้ผลกระทบที่เกิดจากประสบการณ์ที่เป็นบาดแผลทางใจก็จะลดลง

Ulrich Orth., et al. (2008)⁽²⁷⁾ ได้ศึกษาโรคเครียดภายหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (PTSD) และความโกรธในเหยื่อคดีอาญา ซึ่งประกอบด้วยผู้หญิงจำนวน 282 คน ถูกล้วงละเมิดทางเพศร้อยละ 48 ไม่ถูกล้วงละเมิดทางเพศร้อยละ 52 ในจำนวนนี้ถูกกระทำโดยคนแปลกหน้าร้อยละ 75 ถูกกระทำโดยคนรู้จักร้อยละ 25 กลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 30 ปี 8 เดือน โดยใช้การศึกษาเก็บข้อมูลระยะยาวจำนวน 2 ชุด ด้วยการวัดซ้ำ 3 ครั้ง ในช่วง 3 เดือน เดือนแรกหลังถูกล้วงละเมิดทางเพศ และวัดอีก 2 ครั้ง ในช่วง 5 และ 7 เดือน ผลการศึกษาพบว่า ในกลุ่มตัวอย่างที่มีโรคเครียดภายหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญมากจะยังมีบาดแผลทางใจ(Trauma) มาก ผู้ที่มีบาดแผลทางใจมากก็จะมีโกรธสูง แต่ในผู้ที่ความโกรธไม่สูง ไม่พบบาดแผลทางใจ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า เมื่อมีการก่ออาชญากรรมหรือมีเหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นในสังคม จะส่งผลกระทบโดยตรงต่อผู้ที่มีบาดแผลทางใจมาก และมีผลต่อภาวะความโกรธส่งผลให้บุคคลมีความกดดัน หรือเครียด ซึ่งถ้าหากเครียดมากก็จะส่งผลต่อการดำเนินชีวิต

Alvarez MJ (2012)⁽²⁸⁾ ได้ศึกษาในผู้ป่วยจิตเวชจำนวน 102 ราย ที่ Mental Health Department, Vic Hospital Consortium, Catalonia, Spain โดยผู้ป่วยได้รับการวินิจฉัยจากเกณฑ์ DSM IV พบว่ามีจำนวนสูงมากที่ผ่านเหตุการณ์สะเทือนขวัญรุนแรงในชีวิต และพบว่าร้อยละ 64.3 มีการพยายามฆ่าตัวตาย

Brett D. Thombs., et al. (2009)⁽²⁹⁾ ได้ศึกษาคุณภาพของแบบสอบถามบาดแผลทางใจสำหรับเด็ก ภาษาดัตช์ ฉบับย่อ (Dutch Childhood Trauma Questionnaire-Short Form : CTQ-SF) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's alpha) รายด้าน ดังนี้ การถูกระทำรุนแรงทางกายเท่ากับ .91 การถูกระทำรุนแรงทางจิตใจเท่ากับ .89 การถูกระทำรุนแรงทางเพศเท่ากับ .95 การทอดทิ้งทางกายเท่ากับ .63 และการทอดทิ้งทางจิตใจเท่ากับ .91

Ayse Rezan Cecen-Erogul (2012)⁽³⁰⁾ ได้ศึกษาคุณสมบัติการวัดทางจิตวิทยาของแบบสอบถามบาดแผลทางใจสำหรับเด็ก ฉบับภาษาตุรกี (Turkish Version of Childhood Trauma Questionnaire : CTQ) ในกลุ่มเด็กวัยรุ่น โดยมิได้เข้าร่วมการวิจัยเป็นวัยรุ่น จำนวน 1,275 คน ซึ่งศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา (อายุ 14-19 ปี) จากการวิเคราะห์ แบบสอบถามมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราคทั้งฉบับเท่ากับ .91 โดยด้านการถูกระทำรุนแรงทางกายเท่ากับ .84 การถูกระทำรุนแรงทางจิตใจเท่ากับ .89 และการถูกระทำรุนแรงทางเพศเท่ากับ .70 และจากการทดสอบซ้ำภายใน 3 สัปดาห์ (n = 65) ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราคทั้งฉบับเท่ากับ .81 โดยด้านการถูกระทำรุนแรงทางกายเท่ากับ .82 การถูกระทำรุนแรงทางจิตใจเท่ากับ .80 และการถูกระทำรุนแรงทางเพศเท่ากับ .75 จากการวิจัยทำให้เห็นว่า แบบสอบถามบาดแผลทางใจสำหรับเด็ก ฉบับภาษาตุรกีนั้นมีความน่าเชื่อถือเพียงพอสำหรับใช้กับวัยรุ่นตุรกี

Leigh McCullough (2002)⁽³¹⁾ ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้การทำจิตบำบัดแบบ EMDR (Eye Movement Desensitization and Reprocessing) กับผู้ป่วยที่มีบาดแผลทางใจที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจ โดยการนำ Short-Term Dynamic Psychotherapy (STDP) ในกลุ่มผู้ป่วยจำนวน 7 คน ผลการศึกษาพบว่า 6 ใน 7 ของผู้ป่วยมีพัฒนาการที่ดีขึ้น และพบว่าการบำบัดมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงความเครียดที่เกิดจากความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สะเทือนขวัญ และการมีความคิดเชิงบวกที่สมเหตุสมผล

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญและบาดแผลทางใจ นั้นมีผู้สนใจและศึกษามากมาย ในต่างประเทศ แต่อย่างไรก็ตามการศึกษาและงานวิจัยเกี่ยวกับเหตุการณ์รบกวนใจนั้นยังมีไม่มากนัก แม้ว่าเหตุการณ์รบกวนใจและบาดแผลทางใจนั้นก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพจิต อีกทั้งในปัจจุบันก็ยังไม่มียุทธศาสตร์ที่ใช้ในการสำรวจหรือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและสร้างเครื่องมือดังกล่าว เพื่อที่จะใช้สำรวจ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์รบกวนใจในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกัน แก้ไข ปัญหาที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย (Research Design)

เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) โดยศึกษาที่ ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross-sectional) และทำการสำรวจข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ

ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมาย (Target Population) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ จำนวน 2,883 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2558)

ประชากรกลุ่มเป้าหมาย (Sample Population) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ซึ่งสมัครใจและยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2558

เกณฑ์การคัดเลือกเข้า (Inclusion Criteria)

1. เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2558

2. สมัครใจและยินยอมตอบแบบสอบถามการวิจัย

เกณฑ์การคัดออก (Exclusion Criteria)

1. เจ็บป่วยจนไม่สามารถเรียนหนังสือได้

2. การสุ่มประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 660 คน ซึ่งได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนของข้อคำถามที่ใช้วิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) โดยกำหนดให้ข้อคำถาม 1 ข้อ ใช้กลุ่มตัวอย่าง 10 คน ซึ่งการศึกษาครั้งนี้มีข้อคำถามที่ใช้วิเคราะห์องค์ประกอบ จำนวน 60 ข้อ

ผู้วิจัยจึงกำหนดให้ขนาดกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนเท่ากับ 600 คน และเพื่อป้องกันความผิดพลาดของข้อมูลจึงเก็บกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้น 10% ดังนั้น ขนาดของกลุ่มตัวอย่างคือ 660 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา และแบ่งตามเพศ แบ่งตามสัดส่วน ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ระดับชั้น/เพศ	ชาย (คน)		หญิง (คน)	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
มัธยมศึกษาปีที่ 1	172	41	279	63
มัธยมศึกษาปีที่ 2	164	39	290	65
มัธยมศึกษาปีที่ 3	162	39	303	68
มัธยมศึกษาปีที่ 4	171	41	350	78
มัธยมศึกษาปีที่ 5	159	38	319	71
มัธยมศึกษาปีที่ 6	174	41	340	76
รวม	1,002	239	1,881	421

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเรื่อง “ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ” ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นโดยศึกษาจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแบบสอบถามที่ได้เป็นแบบสอบถามประเภทมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) แบบสอบถามนี้มีขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือ การทดสอบคุณภาพเครื่องมือและเนื้อหาของแบบสอบถามดังนี้

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม เรื่อง “ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ” จำนวน 66 ข้อ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ (Check List) มีจำนวน 6 ข้อคือ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ จำนวน 60 ข้อเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยวัดจากเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงและก่อให้เกิดความเชื่อทางลบ 4 ด้าน คือ

เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางกาย	จำนวน 12 ข้อ
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ	จำนวน 23 ข้อ
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศ	จำนวน 12 ข้อ
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้ง	จำนวน 13 ข้อ

การตอบแบบสอบถามให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ในแต่ละข้อว่าตรงกับประสพการณ์จริงของนักเรียนในระดับใดมากที่สุด ในตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา และโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับประสพการณ์จริงของนักเรียนมากที่สุด โดย

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสพการณ์จริงของนักเรียนในระดับเป็นประจำ
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสพการณ์จริงของนักเรียนในระดับบ่อยครั้ง
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสพการณ์จริงของนักเรียนในระดับนานๆ ครั้ง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสพการณ์จริงของนักเรียนในระดับแทบไม่เคย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสพการณ์จริงของนักเรียนในระดับไม่เคย

สำหรับการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงนั้น ผู้วิจัยได้มีการตรวจสอบโดยการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(Content Validity) และความเชื่อมั่น(Reliability) แล้ว ซึ่งแบบสอบถามฉบับนี้มีข้อคำถามที่มีค่า IOC มากกว่า .50 จำนวน 60 ข้อ และมีค่า Cronbach 's Alpha ของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .903

ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวนทั้งหมด 60 ข้อเพื่อศึกษาถึงประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ซึ่งมีลำดับการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์รบกวนใจ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดค่านิยมเชิงปฏิบัติการ
2. กำหนดกรอบแนวคิด เพื่อสร้างแบบสอบถามในการวิจัย
3. สร้างแบบสอบถามที่มีเนื้อหาครอบคลุม ตามวัตถุประสงค์และค่านิยมเชิงปฏิบัติการ โดยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านปรับปรุง แก้ไข เนื้อหา และสำนวนภาษาในเบื้องต้น จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุง การแก้ไขข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และสร้างเป็นเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา (Small t Trauma Measured Instrument for Secondary School Students: STIS)
5. นำเครื่องมือมาหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเครื่องมือ รวมทั้งคำแนะนำในการปรับปรุงเครื่องมือโดยการคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยการหาค่า IOC ของแบบสอบถาม
6. นำเครื่องมือมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อนำไปทดลองใช้ (Try Out) ต่อไป

การหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแก้ไขจนเสร็จสมบูรณ์แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 30 คน
2. นำเครื่องมือที่นำไปทดลองใช้แล้วมาตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach 's Alpha Coefficient) เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือรายข้อและทั้งฉบับ (Corrected Item Total Correlation:CITC) และพิจารณาตัดหรือปรับปรุงข้อคำถามที่มีค่าความเชื่อมั่นต่ำกว่า .2 จากนั้นปรับปรุงข้อคำถามให้มีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ เพื่อนำไปเก็บข้อมูลต่อไป
3. นำเครื่องมือไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ จำนวน 660 คน
4. นำเครื่องมือที่นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างแล้ว มาตรวจสอบหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Discrimination) โดยใช้ t-test

5. นำเครื่องมือที่นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างแล้ว มาตรวจสอบหาค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construction Validity) โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)
6. นำเครื่องมือที่นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างแล้วมาตรวจสอบหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach 's Alpha Coefficient) เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของเครื่องมือรายข้อและทั้งฉบับ (Corrected Item Total Correlation: CITC) อีกครั้ง
7. นำเครื่องมือที่นำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างแล้วมาวิเคราะห์ค่าตำแหน่ง percentile เพื่อกำหนดจุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถาม จากนั้นทดสอบความแตกต่างของจุดตัดค่าคะแนนแต่ละระดับด้วย One-Way ANOVA
8. พิจารณาตัดหรือปรับปรุงข้อคำถามที่คุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

1. ผู้วิจัยจะดำเนินการรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย เมื่อโครงการวิจัยผ่านการรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ของคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผู้วิจัยทำหนังสือติดต่อผู้อำนวยการโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลและใช้สถานที่ พร้อมทั้งประสานกับครูหรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องในการสุ่มตัวอย่งนักเรียน อธิบายข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัยแก่กลุ่มตัวอย่าง และกำหนดวันนัดหมายให้ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูล
3. ผู้วิจัยอธิบายข้อมูลเบื้องต้น ตามเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย เพื่อให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทราบถึงชื่อโครงการ ที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ของการทำวิจัย วิธีการที่เกี่ยวข้องในการทำวิจัย วิธีการปฏิบัติต่อกลุ่มตัวอย่าง ประโยชน์และความเสี่ยงที่อาจได้รับ รวมถึงสิทธิของกลุ่มตัวอย่างในการเข้าร่วมและสิ้นสุดโครงการวิจัย การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งตอบข้อสงสัยของผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยให้เข้าใจ และให้เวลาในการตัดสินใจอย่างอิสระ ผู้วิจัยแจ้งให้ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทราบว่า การตอบแบบสอบถาม ถือเป็น การแสดงความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย (Consent by action) การตอบแบบสอบถามจะตอบเพียงครั้งเดียว และใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที ผู้เข้าร่วมโครงการมีสิทธิที่จะไม่ตอบคำถามข้อใดๆ ที่ไม่ต้องการตอบ และการตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย เมื่อตอบ

แบบสอบถามแล้วเสร็จ จะให้นำแบบสอบถามไปใส่ในกล่องปิดผนึกที่ผู้วิจัยเตรียมไว้ เพื่อเป็นการรักษาความลับและไม่ระบุตัวผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย

4. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis)

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้เครื่องมือทางคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปในการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science for Windows: SPSS version 17) ในการจัดกระทำข้อมูลเพื่อนำไปแปลผล กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้วิธีการทางสถิติดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย โดยการคำนวณหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

2. ใช้สถิติพื้นฐาน ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. วิเคราะห์หาค่าสถิติ t - test เพื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มประชากร 2 กลุ่ม และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว F - test หรือ One - Way ANOVA เพื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มประชากรที่มากกว่า 2 กลุ่ม วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจและปัจจัยที่เกี่ยวข้องโดยใช้การทดสอบ Chi Square

4. วิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ โดยใช้ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ค่าความเชื่อมั่น ค่าอำนาจจำแนก และวิเคราะห์ค่าตำแหน่ง percentile เพื่อกำหนดจุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถาม จากนั้นทดสอบความแตกต่างของจุดตัดค่าคะแนนแต่ละระดับด้วย One-Way ANOVA

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามแก่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 660 ชุด ได้รับคืนมา 629 ชุด คิดเป็นร้อยละ 95.30 แต่เนื่องจากมีแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์จำนวน 26 ชุด ผู้วิจัยจึงได้ทำการคัดแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก และดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์เท่านั้น ซึ่งมีจำนวน 603 ชุด คิดเป็นร้อยละ 91.36

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนที่ 3 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย โดยการคำนวณหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย โดยใช้ t-test independent และ One-Way ANOVA และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	สถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้ Independent samples t – test
F	แทน	สถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างตัว แปร 2 กลุ่มขึ้นไป โดยใช้ One – Way ANOVA
p-value	แทน	ค่าความน่าจะเป็นของสถิติที่ใช้ทดสอบ
χ^2	แทน	ค่าไคสแควร์
df	แทน	องศาอิสระ

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวน
ใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตารางที่ 2 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) ของข้อคำถามรายข้อ โดยใช้ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มต่ำ($\leq$ Percentile 25th) กับกลุ่มสูง($\geq$ Percentile 75th) และค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามทั้งรายข้อและทั้งฉบับ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น (Corrected Item-Total Correlation) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (Cronbach's Alpha)

ข้อคำถาม ข้อที่	กลุ่มต่ำ ($\leq$ Percentile 25 th) n=156		กลุ่มสูง ($\geq$ Percentile 75 th) n=157		t	p-value	Corrected Item-Total Correlation
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางกาย							
1	1.98	.77	2.89	.92	9.493	<.001**	.417
2	1.94	.87	2.83	.90	8.906	<.001**	.333
3	1.45	.97	2.35	1.43	6.521	<.001**	.219
4	2.08	.80	2.88	1.02	7.665	<.001**	.324
5	1.19	.41	2.21	1.01	11.660	<.001**	.481
6	1.12	.38	1.90	1.05	8.648	<.001**	.426
7	2.05	.86	3.22	1.04	10.837	<.001**	.398
8	1.21	.60	1.98	.99	8.315	<.001**	.374
9	1.29	.58	2.11	1.19	7.715	<.001**	.392
10	1.24	.63	2.02	1.23	7.049	<.001**	.330
11	1.39	.75	2.26	1.13	8.044	<.001**	.290
12	1.53	.77	2.23	1.10	6560	<.001**	.261
เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ							
13	1.65	.79	3.41	1.15	15.782	<.001**	.566
14	1.74	.69	3.36	.89	17.966	<.001**	.616
15	1.89	.84	3.44	.98	14.993	<.001**	.586

ตารางที่ 2 (ต่อ) วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) ของข้อคำถามรายข้อ โดยใช้ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มต่ำ($\leq$ Percentile 25th) กับกลุ่มสูง($\geq$ Percentile 75th) และค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามทั้งรายข้อและทั้งฉบับ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น (Corrected Item-Total Correlation) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค(Cronbach's Alpha)

ข้อคำถาม ข้อที่	กลุ่มต่ำ ($\leq$ Percentile 25 th) n=156		กลุ่มสูง ($\geq$ Percentile 75 th) n=157		t	p-value	Corrected Item-Total Correlation
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
16	2.83	.91	3.96	.98	10.569	<.001**	.430
17	1.85	.83	3.32	1.01	14.186	<.001**	.528
18	2.00	.70	2.62	.83	7.166	<.001**	.236
19	2.13	.96	3.30	1.11	9.996	<.001**	.398
20	1.88	1.02	3.10	1.22	9.563	<.001**	.361
21	1.45	.70	2.96	1.15	13.985	<.001**	.542
22	1.31	.54	2.97	1.04	17.652	<.001**	.648
23	2.64	.92	3.02	1.03	3.412	.001**	.104
24	1.54	.72	3.18	.99	16.790	<.001**	.619
25	1.92	.90	3.34	1.07	12.701	<.001**	.515
26	1.54	.74	3.43	1.03	18.472	<.001**	.640
27	1.78	.89	3.41	1.01	15.147	<.001**	.548
28	2.15	.81	3.33	1.08	10.922	<.001**	.473
29	2.56	.87	3.85	1.02	12.047	<.001**	.480
30	1.69	.77	3.38	1.04	16.418	<.001**	.601
31	2.24	.99	3.71	1.07	12.606	<.001**	.472
32	1.29	.62	2.77	1.05	15.147	<.001**	.548
33	1.18	.59	2.54	1.10	13.617	<.001**	.538

ตารางที่ 2 (ต่อ) วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) ของข้อคำถามรายข้อ โดยใช้ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มต่ำ($\leq$ Percentile 25th) กับกลุ่มสูง($\geq$ Percentile 75th) และค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามทั้งรายข้อและทั้งฉบับ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น (Corrected Item-Total Correlation) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค(Cronbach's Alpha)

ข้อคำถาม ข้อที่	กลุ่มต่ำ ($\leq$ Percentile 25 th) n=156		กลุ่มสูง ($\geq$ Percentile 75 th) n=157		t	p-value	Corrected Item-Total Correlation
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
34	1.78	.89	2.55	.99	7.252	<.001**	.279
35	1.47	.77	2.25	.97	7.918	<.001**	.330
เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศ							
36	1.88	.83	2.86	1.12	8.722	<.001**	.365
37	1.13	.45	1.90	1.08	8.232	<.001**	.396
38	1.26	.51	2.49	1.11	12.639	<.001**	.487
39	1.13	.38	2.40	1.23	12.290	<.001**	.523
40	1.13	.411	2.04	1.09	9.753	<.001**	.419
41	1.64	.83	2.96	1.21	11.189	<.001**	.401
42	1.33	.56	2.68	1.16	13.030	<.001**	.507
43	1.94	.95	3.33	1.21	11.384	<.001**	.440
44	1.56	.83	2.85	1.21	10.986	<.001**	.442
45	1.17	.47	2.03	1.17	8.582	<.001**	.410
46	2.68	1.82	2.92	1.45	1.312	.191	-.010
47	1.29	.66	2.23	1.12	9.017	<.001**	.398
เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้ง							
48	1.54	.85	2.88	1.16	11.549	<.001**	.457
49	1.22	.71	1.93	1.09	6.817	<.001**	.247
50	1.11	.35	2.36	1.19	12.677	<.001**	.525

ตารางที่ 2 (ต่อ) วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) ของข้อคำถามรายข้อ โดยใช้ t-test เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนระหว่างกลุ่มต่ำ($\leq$ Percentile 25th) กับกลุ่มสูง($\geq$ Percentile 75th) และค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามทั้งรายข้อและทั้งฉบับ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น (Corrected Item-Total Correlation) และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค(Cronbach's Alpha)

ข้อคำถาม ข้อที่	กลุ่มต่ำ ($\leq$ Percentile 25 th) n=156		กลุ่มสูง ($\geq$ Percentile 75 th) n=157		t	p-value	Corrected Item-Total Correlation
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
51	1.47	.82	2.63	1.11	10.527	<.001**	.411
52	1.05	.22	2.42	1.08	15.465	<.001**	.615
53	1.23	.58	2.61	1.09	13.945	<.001**	.555
54	1.21	.54	2.34	1.13	11.423	<.001**	.384
55	1.15	.49	2.34	1.09	12.412	<.001**	.399
56	1.46	.94	2.81	1.16	11.258	<.001**	.424
57	1.37	.78	2.57	1.25	10.254	<.001**	.370
58	1.24	.50	3.01	1.09	18.512	<.001**	.583
59	1.14	.38	2.28	1.06	12.643	<.001**	.460
60	1.13	.48	2.75	1.17	16.029	<.001**	.596

** $p < 0.01$, Cronbach's Alpha = .936

จากตารางที่ 2 พบว่า มีข้อคำถามที่ไม่สามารถจำแนกระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำได้ จำนวน 1 ข้อ ได้แก่ ข้อ 46 ($t = 1.312$, $p\text{-value} = .191$) และมีข้อคำถามที่มีค่า Corrected Item-Total Correlation: CITC ต่ำกว่า .2 จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 23 (CITC = .104) และข้อ 46 (CITC = -.010)

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity) ของแบบสอบถาม
โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ(Factor Analysis)

ข้อ	คำถาม	ประสพการณ์การเผชิญ เหตุการณ์รบกวนใจด้าน ต่างๆ (Factor)			
		1	2	3	4
15	ฉันเคยเผชิญสถานการณ์ที่คนอื่นทำให้ฉันกลายเป็นตัว ตลกหรือต้องอับอาย	.729			
29	เคยมีเหตุการณ์ที่ฉันรู้สึกผิดหวังกับตนเอง	.715			
13	ฉันเคยประสบเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันรู้สึกว่า ฉัน ไม่มี ค่า	.712			
16	ฉันเคยตำหนิตนเองกับสิ่งที่ผ่านไปแล้ว	.695			
17	ฉันเคยทำให้ตนเองอับอาย	.679			
26	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกแปลกแยก	.676			
31	เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอ	.670			
14	ฉันเคยเป็นต้นเหตุที่ทำให้เรื่อง ไม่ดี เกิดขึ้น	.666			
30	เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกจนตรอก	.663			
22	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกว่าฉันน่ารังเกียจ	.633			
24	เคยมีคนดูถูกเหยียดหยามฉัน	.627			
27	ฉันเคยถูกคนใกล้ชิดหักหลัง หรือผิดสัญญาซ้ำๆ	.585			
32	เคยมีกลุ่มเพื่อนที่ ไม่ ให้การยอมรับฉัน	.562			
25	เคยมีคนตั้งชื่อหรือฉายาแยๆ ให้ฉัน	.540			
28	ฉันเคยทำให้คนที่ฉันรักผิดหวังหรือเสียใจ	.501			
60	ไม่ว่าใคร ก็ทำเหมือนกับว่าฉัน ไม่มี ความหมาย	.461		.432	
7	เพื่อนเคยรังแก/แกล้งฉัน	.451	.310		
19	ฉันเคยสูญเสียหรือพรากจากบุคคล/สัตว์เลี้ยง/สิ่งของ ที่ฉันรัก	.337			
20	ฉันเคยเสียใจกับการที่ คนที่ฉันรักปฏิเสธความรักของ ฉัน	.324			
3	ฉันมีโรคประจำตัว				
41	เคยมีคนพูดจาลามกกับฉัน		.707		

ตารางที่ 3 (ต่อ)วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity)ของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบ(Factor Analysis)

ข้อ	คำถาม	ประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจด้านต่างๆ (Factor)			
		1	2	3	4
44	เคยมีคนยื่นหน้า หรือเอาตัวเข้ามาแนบชิดกับฉันมากเกินไป		.706		
40	เคยมีคนฉวยโอกาสลวนลามฉัน		.699		
38	เคยมีคนพูดจาทะโลมฉัน		.680		
39	เคยมีคนล้อเลียนฉันเกี่ยวกับเพศ		.659		
37	เคยมีคนแอบดูฉันขณะเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือเข้าห้องน้ำ		.616		
42	เคยมีคนมองฉันด้วยสายตาที่ <u>ไม่น่าไว้วางใจ</u>		.591		
47	เคยมีคนทำให้ฉันอึดอัดใจ โดยการเล่าเรื่องทะเลาะให้ฉันฟัง		.532		
36	เคยมีคนแกล้งเปิดกระโปรงหรือดึงกางเกงฉัน		.495		
45	ฉันเคยถูกคนใช้โซเชียลเน็ตเวิร์คทะโลม/พูดคุยเรื่องลามก/ปล่อยข่าวลือให้ฉันเสียหาย		.492		
43	เคยมีคนล้อเลียนหรือพูดถึงสัดส่วน รูปร่างของฉัน	.360	.471		
1	ฉันเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงอันตราย		.433		
5	เคยมีคนคุกคามความปลอดภัยของฉัน		.432		
6	เคยมีคนข่มขู่จะทำร้ายร่างกายฉัน		.424		
2	ฉันเคยประสบอุบัติเหตุ				
4	ฉันเคยถูกลงโทษโดยการตี หรือทำให้เจ็บตัว				
52	พ่อแม่หรือผู้ดูแลปล่อยให้ฉันไปละเลยความเป็นอยู่ของฉัน			.715	
53	พ่อแม่หรือผู้ดูแลปล่อยให้ฉันทำสิ่งที่เกินความสามารถเพียงลำพัง			.675	
50	พ่อแม่หรือผู้ดูแล <u>ไม่ได้</u> ดูแลหรือปกป้องฉันเท่าที่ควร			.669	
51	พ่อแม่หรือผู้ดูแลทิ้งให้ฉันอยู่บ้านตามลำพัง เป็นเวลานาน			.562	

ตารางที่ 3 (ต่อ)วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity)ของแบบสอบถาม โดยการใช้วิเคราะห์องค์ประกอบ(Factor Analysis)

ข้อ	คำถาม	ประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจด้านต่างๆ (Factor)			
		1	2	3	4
59	ไม่มีใครในครอบครัวชวนฉันไปเที่ยว หรือร่วมกิจกรรมต่างๆ			.559	
56	พ่อแม่หรือผู้ดูแลไม่เคยแสดงท่าทีว่าฉันดีพอ			.530	
33	สมาชิกในครอบครัวฉันสื่อสารกันด้วยคำพูดที่หยาบคายหรือทำร้ายจิตใจ			.520	
9	ฉันเคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำลายข้าวของเพื่อระบายอารมณ์			.519	
58	ไม่มีใครชื่นชมหรือสนใจฉัน แม้ว่าฉันจะพยายามทำในสิ่งที่ดี	.380		.518	
48	ฉันไม่เคยมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ของครอบครัว			.468	
8	ฉันเคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำร้ายร่างกายกันและกัน			.435	
21	ฉันเคยรู้สึกเครียด/ยากลำบากกับการที่ต้องรับภาระในการดูแลสมาชิกคนอื่นในครอบครัว	.383		.391	
10	ฉันเคยรู้สึกกลัว เมื่อเห็นสมาชิกในครอบครัวเมาสุราหรือสารเสพติด			.352	
35	คนรอบตัวให้การยอมรับฉัน ในแบบที่ฉันเป็น				.722
34	คนรอบตัวทำให้ฉันรู้สึกดีกับตัวเอง				.720
55	พ่อแม่หรือผู้ดูแลเอาใจใส่ดูแลสุขภาพของฉันอย่างสม่ำเสมอ				.667
54	พ่อแม่หรือผู้ดูแลสนใจ/ใส่ใจความรู้สึกของฉันเป็นอย่างดี			.336	.645
57	พ่อแม่หรือผู้ดูแลสามารถเป็นที่พึ่งให้ฉันได้ เวลาที่ฉันไม่สบายใจ			.314	.626

ตารางที่ 3 (ต่อ)วิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity)ของแบบสอบถาม โดยการใช้วิเคราะห์องค์ประกอบ(Factor Analysis)

ข้อ	คำถาม	ประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจด้านต่างๆ (Factor)			
		1	2	3	4
11	ฉันรู้สึกว่าคุณรอบตัวฉันคุ้มครองฉันให้ปลอดภัยได้				.598
49	ฉันได้รับการดูแล เมื่อเจ็บป่วย				.586
18	ฉันประสบความสำเร็จ ในการทำสิ่งต่างๆ				.567
12	ชุมชนที่ฉันอาศัยอยู่มีความมั่นคง ปลอดภัย				.476
23	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกดีกับรูปร่าง หน้าตา สีผิว หรือ ส่วนสูง ของฉัน				.463
46	ฉันไม่เคยต้องตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ				

*KMO = .927

จากตารางที่ 3 พบว่า factor ที่ 1 มีข้อความจำนวน 19 ข้อ ได้แก่ข้อ 7, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 20, 22, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32 และ 60

factor ที่ 2 มีข้อความจำนวน 14 ข้อ ได้แก่ 1, 5, 6, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45 และ 47

factor ที่ 3 มีข้อความจำนวน 13 ข้อ ได้แก่ 8, 9, 10, 21, 33, 48, 50, 51, 52, 53, 56, 58 และ 59

factor ที่ 4 มีข้อความจำนวน 10 ข้อ ได้แก่ 11, 12, 18, 23, 34, 35, 49, 54, 55 และ 57

มีข้อความที่มีค่า Factor Loading ต่ำกว่า .3 จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, และ 46

จากการพิจารณาข้อความหลังจากการวิเคราะห์องค์ประกอบ ผู้วิจัยเห็นว่าควรตั้งชื่อ factor ต่างๆ ดังนี้ factor ที่ 1 ชื่อ “เหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ” factor ที่ 2 “เหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายและเพศ” factor ที่ 3 “เหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้ง” ส่วน factor ที่ 4 เนื่องจากผลการวิเคราะห์จัดให้ข้อความเชิงปฏิเสธมาอยู่รวมกันใน factor นี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรยุบ factor ที่ 4 และจัดข้อความเชิงปฏิเสธกลับเข้าสู่ factor เดิมที่ข้อความนั้นเคยอยู่ตอนทำ content validity (ดูแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ได้ในภาคผนวก)

ตารางที่ 4 แสดงข้อคำถามที่มีคุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์

ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก (p-value > .05 และ t < 1.75)	ค่าความ เชื่อมั่น (ต่ำกว่า .2)	ค่า factor loading (ต่ำกว่า .3)	พิจารณาตัด/ ปรับ
2. ฉันเคยประสบอุบัติเหตุ			✓	ควรปรับปรุง
3. ฉันมีโรคประจำตัว			✓	ควรปรับปรุง
4. ฉันเคยถูกลงโทษโดย การตี หรือทำให้เจ็บตัว			✓	ควรปรับปรุง
23. เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึก ดีก็บรูปร่าง หน้าตา สีผิว หรือส่วนสูง ของฉัน		✓		ควรปรับปรุง
46. ฉัน <u>ไม่</u> เคยต้องตกอยู่ใน สถานการณ์เสี่ยงทางเพศ	✓	✓	✓	ควรตัดทิ้ง

จากตารางที่ 4 พบว่า มีข้อคำถามที่คุณภาพต่ำกว่าเกณฑ์จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ข้อ 2, 3, 4, 23 และ 46 โดยผู้วิจัยเห็นว่าข้อคำถามข้อ 2, 3, 4 และ 23 ควรปรับสำนวนภาษาเพื่อให้ข้อคำถามมีความชัดเจนมากขึ้น ส่วนข้อที่ 46 ควรตัดทิ้ง

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตารางที่ 5 วิเคราะห์จุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยการใช้ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์

คะแนนที่ได้จากแบบสอบถาม	Percentile	ระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ
60 - 125	$\leq 50^{\text{th}}$	น้อย
126 - 144	$51^{\text{th}} - 74^{\text{th}}$	ปานกลาง
145 - 300	$\geq 75^{\text{th}}$	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่า ช่วงคะแนนของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับได้ ดังนี้ ระดับน้อย 60 – 125 คะแนน ระดับปานกลาง 126 – 144 คะแนน ระดับมาก 145 – 300 คะแนน

ตารางที่ 6 วิเคราะห์ความแตกต่างของจุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยใช้ One-Way ANOVA

ระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ	n	$\bar{X}$	S.D.	F	p-value	Significant pairwise comparison
(1) น้อย	302	105.46	12.83	1089.588	<.001**	(1) < (2) < (3)
(2) ปานกลาง	144	133.33	5.05			
(3) มาก	157	165.72	18.20			

** $p < 0.01$

จากตารางที่ 6 พบว่า ระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้ง 3 ระดับมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p\text{-value} < .001$)

ตารางที่ 7 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อความประสพการณ์ การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 10 อันดับแรก

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	อันดับที่	ด้าน
16. ฉันเคยตำหนิตนเองกับสิ่งที่ผ่านไปแล้ว	3.34	1.04	1	จิตใจ
29. เคยมีเหตุการณ์ที่ฉันรู้สึกผิดหวังกับตนเอง	3.17	1.02	2	จิตใจ
46. ฉันไม่เคยต้องตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ	2.98	1.69	3	เพศ
31. เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอ	2.94	1.15	4	จิตใจ
23. เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกดีกับรูปร่าง หน้าตา สีผิว หรือส่วนสูง ของฉัน	2.82	.97	5	จิตใจ
28. ฉันเคยทำให้คนที่ฉันรักผิดหวังหรือเสียใจ	2.77	1.01	6	จิตใจ
19. ฉันเคยสูญเสียหรือพราวจากบุคคล/สัตว์เลี้ยง/ สิ่งของที่ฉันรัก	2.66	1.09	7	จิตใจ
7. เพื่อนเคยรังแก/แกล้งฉัน	2.61	1.07	8	ร่างกาย
15. ฉันเคยเผชิญสถานการณ์ที่คนอื่นทำให้ฉัน กลายเป็นตัวตลกหรือต้องอับอาย	2.61	1.05	8	จิตใจ
25. เคยมีคนตั้งชื่อหรือฉายาแหย่ๆ ให้ฉัน	2.59	1.10	9	จิตใจ
17. ฉันเคยทำให้ตนเองอับอาย	2.58	1.04	10	จิตใจ

จากตารางที่ 7 พบว่า ข้อความที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 10 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 16, 29, 46, 31, 23, 28, 19, 7, 15, 25 และ 17

ตารางที่ 8 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อความประสพการณ์ การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	อันดับที่
7. เพื่อนเคยรังแก/แกล้งฉัน	2.61	1.07	1
4. ฉันเคยถูกลงโทษโดยการตี หรือทำให้เจ็บตัว	2.57	.92	2
1. ฉันเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงอันตราย	2.44	.88	3
2. ฉันเคยประสบอุบัติเหตุ	2.39	.94	4
12. ชุมชนที่ฉันอาศัยอยู่มีความมั่นคง ปลอดภัย	1.86	.94	5

จากตารางที่ 8 พบว่า ข้อความที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 7, 4, 1, 2 และ 12

ตารางที่ 9 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อความประสพการณ์ การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	อันดับที่
16. ฉันเคยตำหนิตนเองกับสิ่งที่ผ่านไปแล้ว	3.34	1.04	1
29. เคยมีเหตุการณ์ที่ฉันรู้สึกผิดหวังกับตนเอง	3.17	1.02	2
31. เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกกว่าตัวเอง อ่อนแอ	2.94	1.15	3
23. เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกดีกับรูปร่าง หน้าตา สีผิว หรือส่วนสูง ของฉัน	2.82	.97	4
28. ฉันเคยทำให้คนที่ฉันรักผิดหวังหรือเสียใจ	2.77	1.02	5

จากตารางที่ 9 พบว่า ข้อความที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 16, 29, 31, 23 และ 28

ตารางที่ 10 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อความ ประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	อันดับที่
46. ฉันไม่เคยต้องตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ	2.98	1.70	1
43. เคยมีคนล้อเลียนหรือพูดถึงสัดส่วน รูปร่างของฉัน	2.54	1.91	2
36. เคยมีคนแกล้งเปิดกระโปรงหรือดึงกางเกงฉัน	2.35	1.03	3
41. เคยมีคนพูดจาลามกกับฉัน	2.31	1.15	4
44. เคยมีคนยื่นหน้า หรือเอาตัวเข้ามาแนบชิดกับฉัน มากเกินไป	2.21	1.14	5

จากตารางที่ 10 พบว่า ข้อความที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 46, 43, 36, 41 และ 44

ตารางที่ 11 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของข้อความ ประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการถูกทอดทิ้งของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก

ข้อความ	$\bar{X}$	S.D.	อันดับที่
56. พ่อแม่หรือผู้ดูแลไม่เคยแสดงท่าทีว่าฉันดีพอ	2.09	1.19	1
48. ฉันไม่เคยมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ของครอบครัว	2.05	1.11	2
58. ไม่มีใครชื่นชมหรือสนใจฉัน แม้ว่าฉันจะพยายามทำในสิ่งที่ดี	2.03	1.10	3
57. พ่อแม่หรือผู้ดูแลสามารถเป็นที่พึ่งให้ฉันได้ เวลาที่ฉันไม่สบายใจ	1.97	1.15	4
51. พ่อแม่หรือผู้ดูแลทิ้งให้ฉันอยู่บ้านตามลำพัง เป็นเวลานาน	1.95	1.03	5

จากตารางที่ 11 พบว่า ข้อความที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 56, 48, 58, 57 และ 51

ตอนที่ 3 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย โดยการคำนวณหาค่าความถี่และค่าร้อยละ

ตารางที่ 12 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว การพักอาศัย และระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (603 คน)	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	207	34.3
- หญิง	396	65.7
อายุ(ปี) (Min=12, Max=19, $\bar{X}$ = 15.45, S.D. = 1.78)		
- 12 – 14 ปี	211	35.0
- 15 – 17 ปี	292	48.4
- 18 – 19 ปี	100	16.6
ผลการเรียนเฉลี่ย (Min=1.46, Max=4.00, $\bar{X}$ = 3.07, S.D. = .48)		
- 1.46 – 2.31	52	8.6
- 2.32 – 3.17	306	50.7
- 3.18 – 4.00	245	40.7
ลำดับการเกิด		
- ลูกคนเดียว	161	26.7
- ลูกคนโต	178	29.5
- ลูกคนกลาง	60	10.0
- ลูกคนสุดท้อง	204	33.8
สถานภาพครอบครัว		
- บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	484	80.3
- บิดามารดาหย่าร้าง/แยกกันอยู่	94	15.5
- บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต	18	3.0
- ทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิต	7	1.2

ตารางที่ 12 (ต่อ) แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว การพักอาศัย และระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (603 คน)	ร้อยละ
การพักอาศัย		
- อาศัยอยู่กับบิดามารดา	464	76.9
- อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง	91	15.1
- อาศัยอยู่กับญาติ	38	6.3
- อาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ	10	1.7
- อาศัยอยู่คนเดียว	-	-
ระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ*		
- น้อย	302	50.1
- ปานกลาง	144	23.9
- มาก	157	26.0

*ดูรายละเอียดจุดตัดค่าคะแนนได้ที่ตาราง 5-6

จากตารางที่ 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 396 คน คิดเป็นร้อยละ 65.7 มีอายุอยู่ในช่วง 15-17 ปี จำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.32-3.17 จำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 50.7 เป็นลูกคนสุดท้อง จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 33.8 มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 484 คน คิดเป็นร้อยละ 80.3 อาศัยอยู่บิดามารดา จำนวน 464 คน คิดเป็นร้อยละ 76.9 และมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อย จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 50.1

ตารางที่ 13 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนของเพศ และอายุ เทียบกับสถานภาพครอบครัว

ตัวแปร	สถานภาพครอบครัว							
	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน		บิดามารดาหย่าร้าง/แยกกันอยู่		บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต		ทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิต	
เพศ	n (คน)	%	n (คน)	%	n (คน)	%	n (คน)	%
ชาย	160	77.30	35	17.00	9	4.30	3	1.40
หญิง	324	81.80	59	14.90	9	2.30	4	1.00
อายุ								
12-14 ปี	165	78.20	40	19.00	4	1.90	2	0.90
15-17 ปี	239	81.80	40	13.70	10	3.40	3	1.00
18-19 ปี	80	80.00	14	14.00	4	4.00	2	2.00

จากตารางที่ 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 77.30 รองลงมาเป็นบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.30 และทั้งบิดามารดาเสียชีวิต จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 324 คน คิดเป็นร้อยละ 81.80 รองลงมาเป็นบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.90 บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.30 และทั้งบิดามารดาเสียชีวิต จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00

กลุ่มตัวอย่างอายุ 12-14 ปีส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 78.20 รองลงมาเป็นบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90 และทั้งบิดามารดาเสียชีวิต จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.90

กลุ่มตัวอย่างอายุ 15-17 ปีส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 81.80 รองลงมาเป็นบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 13.70 บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 3.40 และทั้งบิดามารดาเสียชีวิต จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00

กลุ่มตัวอย่างอายุ 18-19 ปีส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมาเป็นบิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 และทั้งบิดามารดาเสียชีวิต จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

ตารางที่ 14 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนของเพศ และอายุ เทียบกับการพักอาศัย

ตัวแปร	การพักอาศัย							
	อาศัยอยู่กับบิดามารดา		อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง		อาศัยอยู่กับญาติ		อาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ	
เพศ	n (คน)	%	n (คน)	%	n (คน)	%	n (คน)	%
ชาย	156	75.40	31	15.00	16	7.70	4	1.90
หญิง	308	77.80	60	15.20	22	5.60	6	1.50
อายุ								
12-14 ปี	160	75.80	33	15.60	15	7.10	3	1.40
15-17 ปี	228	78.10	41	14.00	17	5.80	6	2.10
18-19 ปี	76	76.00	17	17.00	6	6.00	1	1.00

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 75.40 รองลงมาอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 อาศัยอยู่กับญาติ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 7.70 และอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.90

กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 308 คน คิดเป็นร้อยละ 77.80 รองลงมาอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 อาศัยอยู่กับญาติ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.60 และอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.50

กลุ่มตัวอย่างอายุ 12-14 ปีส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 75.80 รองลงมาอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 15.60 อาศัยอยู่กับญาติ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 7.10 และอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.40

กลุ่มตัวอย่างอายุ 15-17 ปีส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 78.10 รองลงมาอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 อาศัยอยู่กับญาติ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 5.80 และอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.10

กลุ่มตัวอย่างอายุ 18-19 ปีส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 76.00 รองลงมาอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 17.00 อาศัยอยู่กับญาติ จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 และอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย โดยใช้ t-test independent และ One-Way ANOVA และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามเพศ โดยใช้ t-test independent

ประสพการณ์ การเผชิญเหตุการณ์ รบกวนใจเกี่ยวกับ...	ตัวแปร				t	p-value
	เพศชาย n = 207		เพศหญิง n = 396			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ในภาพรวม	2.19	.45	2.10	.48	2.225	.026*
การกระทำรุนแรงทางกาย	2.06	.44	1.89	.44	4.326	< .001**
การกระทำรุนแรงทางจิตใจ	2.47	.56	2.47	.61	-.087	.930
การกระทำรุนแรงทางเพศ	2.12	.65	1.96	.59	3.019	.003*
การละเลยทอดทิ้ง	1.89	.64	1.76	.65	2.262	.024*

* $p < 0.05$ ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 15 พบว่านักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม, เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศ, เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (p -value = .026, .003, และ .024 ตามลำดับ) และมีประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรง

ทางกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p -value < .001) โดยนักเรียนชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจมากกว่านักเรียนหญิง ส่วนประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

ตารางที่ 16 แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามช่วงอายุ โดยใช้ One-Way ANOVA

ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับ...	ตัวแปร						F	p-value
	อายุ 12-14 n = 211		อายุ 15-17 n = 292		อายุ 18-19 n = 100			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ในภาพรวม	2.10	.49	2.13	.47	2.18	.43	.987	.373
การกระทำรุนแรงทางกาย	1.97	.46	1.92	.45	1.98	.43	1.245	.289
การกระทำรุนแรงทางจิตใจ	2.47	.64	2.44	.57	2.54	.56	.876	.417
การกระทำรุนแรงทางเพศ	1.91	.59	2.06	.63	2.10	.61	4.912	.008**
การละเลยทอดทิ้ง	1.74	.62	1.85	.68	1.80	.61	1.756	.174

** $p < 0.01$

จากตารางที่ 16 พบว่า นักเรียนที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p -value = .008) จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อไป

เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ พบว่า นักเรียนที่มีช่วงอายุ 12-14 ปี มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศ ($\bar{X} = 1.91$) ต่ำกว่านักเรียนที่มีช่วงอายุ 15-17 ปี ($\bar{X} = 2.06$) และ 18-19 ปี ($\bar{X} = 2.10$) และนักเรียนที่มีช่วงอายุ 15-17 ปี มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศ ($\bar{X} = 2.06$) ต่ำกว่านักเรียนที่มีช่วงอายุ 18-19 ปี ($\bar{X} = 2.10$)

ตารางที่ 17 แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามผลการเรียนเฉลี่ย โดยใช้ One-Way ANOVA

ประสบการณ์ การเผชิญเหตุการณ์ รบกวนใจเกี่ยวกับ...	ตัวแปร						F	p- value
	GPA 1.46 - 2.31 n = 52		GPA 2.32 - 3.17 n = 306		GPA 3.18 - 4.00 n = 245			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ในภาพรวม	2.12	.46	2.16	.48	2.09	.47	1.360	.257
การกระทำรุนแรงทางกาย	1.99	.48	1.98	.47	1.89	.40	2.523	.081
การกระทำรุนแรงทาง จิตใจ	2.37	.53	2.48	.59	2.47	.61	.844	.431
การกระทำรุนแรงทางเพศ	2.04	.62	2.05	.62	1.95	.60	1.781	.169
การละเลยทอดทิ้ง	1.87	.67	1.85	.66	1.73	.63	2.528	.081

จากตารางที่ 17 พบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้งภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 18 แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามลำดับการเกิด โดยใช้ One-Way ANOVA

ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับ...	ตัวแปร								F	p-value
	ลูกคนเดียว n = 161		ลูกคนโต n = 178		ลูกคนกลาง n = 60		ลูกคนสุดท้อง n = 204			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ในภาพรวม	2.11	.48	2.12	.48	2.13	.42	2.15	.48	.229	.876
การกระทำรุนแรงทางกาย	1.90	.41	1.95	.48	1.95	.38	1.97	.47	.751	.522
การกระทำรุนแรงทางจิตใจ	2.43	.61	2.47	.61	2.43	.49	2.50	.60	.445	.721
การกระทำรุนแรงทางเพศ	1.99	.59	1.98	.62	2.10	.65	2.03	.62	.694	.556
การละเลยทอดทิ้ง	1.84	.69	1.79	.62	1.79	.61	1.80	.66	.177	.912

จากตารางที่ 18 พบว่านักเรียนที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้งภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 19 แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามสถานภาพครอบครัว โดยใช้ One-Way ANOVA

ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับ...	ตัวแปร								F	p-value
	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน n = 484		บิดามารดาหย่าร้าง/แยกกันอยู่ n = 94		บิดา/มารดาเสียชีวิต n = 18		บิดาและมารดาเสียชีวิต n = 7			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ในภาพรวม	2.09	.45	2.24	.55	2.29	.52	2.42	.58	4.153	.006**
การกระทำรุนแรงทางกาย	1.93	.43	2.03	.51	2.09	.46	2.03	.67	2.079	.102
การกระทำรุนแรงทางจิตใจ	2.43	.58	2.57	.64	2.66	.71	2.87	.71	3.253	.021*
การกระทำรุนแรงทางเพศ	2.00	.60	2.06	.67	2.20	.67	1.75	.71	1.263	.286
การทะเลาะทอดทิ้ง	1.75	.60	2.02	.76	1.88	.62	2.61	1.08	8.520	<.001**

** $p < 0.01$

จากตารางที่ 19 พบว่านักเรียนที่มีสถานภาพครอบครัวแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม และเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการทะเลาะทอดทิ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (p -value = .006 และ <.001 ตามลำดับ) และเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (p -value = .021) จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อไป

เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ พบว่า นักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม ($\bar{X} = 2.24$) และ สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 2.09$) ส่วนในคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

นักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้ง ($\bar{X} = 2.02$) สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 1.75$)

นักเรียนที่บิดาและมารดาเสียชีวิตมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้ง ($\bar{X} = 2.61$) สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน, บิดามารดาหย่าร้างแยกกันอยู่ และบิดาหรือมารดาเสียชีวิต ($\bar{X} = 1.75, 2.02$ และ 1.88 ตามลำดับ) ส่วนในคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

นักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ ($\bar{X} = 2.57$) สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 2.43$)

ตารางที่ 20 แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและรายด้าน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำแนกตามการพักอาศัย โดยใช้ One-Way ANOVA

ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับ...	ตัวแปร								F	p-value
	อยู่กับบิดามารดา n = 464		อยู่กับบิดา/ มารดา n = 91		อยู่กับญาติ n = 38		อยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ n = 10			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ในภาพรวม	2.09	.44	2.24	.54	2.23	.49	2.40	.55	4.127	.007**
การกระทำรุนแรงทางกาย	1.93	4.33	2.03	.50	1.95	.45	2.13	.60	1.926	.124
การกระทำรุนแรงทางจิตใจ	2.43	.57	2.60	.66	2.63	.64	2.66	.61	3.067	.028*
การกระทำรุนแรงทางเพศ	2.00	.60	2.10	.71	1.93	.54	2.30	.80	1.720	.162
การละเลยทอดทิ้ง	1.75	.60	1.95	.73	2.04	.78	2.26	.87	6.159	<.001**

** $p < 0.01$

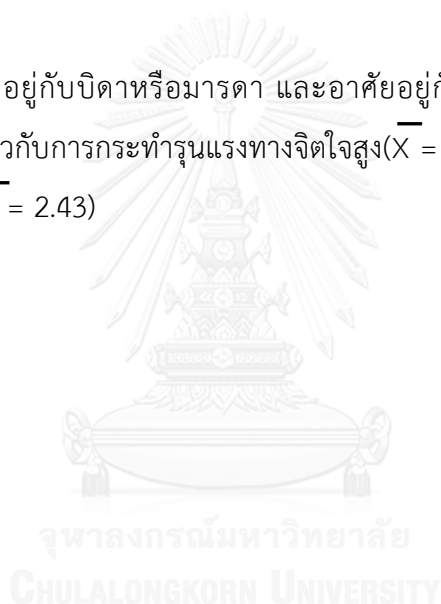
จากตารางที่ 20 พบว่านักเรียนที่มีพักอาศัยแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .01 (p -value = .007 และ $<.001$ ตามลำดับ) และเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจที่ระดับ .05 (p -value = .028) จึงทำการทดสอบความแตกต่างรายคู่ต่อไป

เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม ($\bar{X} = 2.24$) สูงกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา ($\bar{X} = 2.09$) ส่วนในคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา อาศัยอยู่กับญาติ และอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้ง ($\bar{X} = 1.95, 2.04$ และ 2.26 ตามลำดับ) สูงกว่านักเรียนอาศัยอยู่กับบิดามารดา ($\bar{X} = 1.75$) ส่วนในคู่อื่นไม่พบความแตกต่าง

นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา และอาศัยอยู่กับญาติ มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจสูง ($\bar{X} = 2.60$ และ 2.63) สูงกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา ($\bar{X} = 2.43$)

ตารางที่ 21 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างกับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยใช้ Chi-square

ข้อมูลส่วนบุคคล	ระดับประสบการณ์			X ²	df	p-value
	การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ					
	น้อย n (%)	ปานกลาง n (%)	มาก n (%)			
เพศ				10.179	2	.006**
- ชาย	88 (42.5%)	64 (30.9%)	55 (26.6%)			
- หญิง	214 (54.0%)	80 (20.2%)	102 (25.8%)			
อายุ(ปี) (Min=12, Max=19, X = 15.45, S.D. = 1.78)				4.540	4	.338
- 12 – 14 ปี	115 (54.6%)	48 (22.7%)	48 (22.7%)			
- 15 – 17 ปี	145 (49.7%)	69 (23.6%)	78 (26.7%)			
- 18 – 19 ปี	42 (42.0%)	27 (27.0%)	31 (31.0%)			
ผลการเรียนเฉลี่ย (Min=1.46, Max=4.00, X = 3.07, S.D. = .48)				3.427	4	.489
- 1.46– 2.31	28 (53.8%)	14 (27.0%)	10 (19.2%)			
- 2.32– 3.17	144 (47.1%)	75 (24.5%)	87 (28.4%)			
- 3.18– 4.00	130 (53.1%)	55 (22.4%)	60 (24.5%)			
ลำดับการเกิด				4.177	6	.653
- ลูกคนเดียว	84 (52.2%)	35 (21.7%)	42 (26.1%)			
- ลูกคนโต	93 (52.2%)	36 (20.2%)	49 (28.0%)			
- ลูกคนกลาง	30 (50.0%)	15 (25.0%)	15 (25.0%)			
- ลูกคนสุดท้อง	95 (46.6%)	58 (28.4%)	51 (25.0%)			

* $p < 0.05$ ** $p < 0.01$

ตารางที่ 21 (ต่อ) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างกับ
ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยใช้ Chi-square

ข้อมูลส่วนบุคคล	ระดับประสบการณ์ การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ			X ²	df	p- valu e
	น้อย	ปานกลาง	มาก			
	n (%)	n (%)	n (%)			
สถานภาพครอบครัว				11.818	4	.019*
- บิดามารดาอยู่ ด้วยกัน	248 (51.2%)	122 (25.2%)	114 (23.6%)			
- บิดามารดาหย่า ร้าง/แยกกันอยู่	46 (48.9%)	14 (14.9%)	34 (36.2%)			
- บิดาและ/หรือ มารดาเสียชีวิต	8 (32.0%)	8 (32.0%)	9 (36.0%)			
การพักอาศัย				11.963	6	.063
- อาศัยอยู่กับ บิดามารดา	241 (51.9%)	117 (25.2%)	106 (22.8%)			
- อาศัยอยู่กับ บิดาหรือมารดา คนใดคนหนึ่ง	41 (45.1%)	18 (19.8%)	32 (35.1%)			
- อาศัยอยู่กับ ญาติ	17 (44.7%)	7 (18.4%)	14 (36.8%)			
- อาศัยอยู่กับ ผู้ปกครองที่ ไม่ใช่ญาติ	3 (30.0%)	2 (20.0%)	5 (50.0%)			

* $p < 0.05$ ** $p < 0.01$

จากตารางที่ 21 พบว่า มีเพียงเพศและสถานภาพครอบครัวเท่านั้น ที่มีความสัมพันธ์กับ
ระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Chi-
square; $p = .006$ และ $.019$)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ณ ช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง (cross-sectional descriptive study) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่สามารถแบ่งนักเรียนที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มาก ปานกลาง น้อย และเพื่อศึกษาเหตุการณ์รบกวนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 660 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล และแบบสอบถาม ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลวิจัยเป็นสำคัญได้ ดังนี้

1. การวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

1.1 ค่าวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) ของข้อคำถามรายข้อ พบว่ามีข้อคำถามที่ไม่สามารถจำแนกระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำได้จำนวน 1 ข้อ จาก 60 ข้อ ได้แก่ ข้อ 46

ค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถามทั้งรายข้อและทั้งฉบับ พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่า Corrected Item-Total Correlation: CITC ต่ำกว่า .2 จำนวน 2 ข้อ จาก 60 ข้อ ได้แก่ ข้อ 23 และข้อ 46 ส่วนค่า Cronbach's Alpha ของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .936

1.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity) ของแบบสอบถาม พบว่าหลังการวิเคราะห์องค์ประกอบมีข้อคำถามที่มีค่า Factor Loading ต่ำกว่า .3 จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ ข้อ 2, 3, 4, และ 46 และสามารถตั้งชื่อด้านและแบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 ด้านได้ ดังนี้

ด้านที่ 1 “เหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ” มีข้อคำถาม 23 ข้อ ได้แก่ข้อ 7, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 35 และ 60

ด้านที่ 2 “เหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายและเพศ” มีข้อคำถาม 19 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 11, 12, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45 และ 47

ด้านที่ 3 “เหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้ง” มีข้อคำถาม 17 ข้อ ได้แก่ข้อ 8, 9, 10, 21, 33, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58 และ 59

หลังจากพิจารณาคุณภาพของแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าควรพิจารณาปรับข้อคำถามข้อที่ 2, 3, 4, และ 23 และพิจารณาตัดข้อคำถามข้อที่ 46 ออก

2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

2.1 จุดตัดค่าคะแนน(Cut of point) ของแบบสอบถาม พบว่าสามารถกำหนดจุดตัดค่าคะแนนของแบบสอบถามเพื่อแบ่งระดับของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจตามตำแหน่งของเปอร์เซ็นต์ไทล์ได้ 3 กลุ่ม ดังนี้

ระดับน้อย (Percentile $\leq 50^{\text{th}}$)	60 - 125	คะแนน
ระดับปานกลาง (Percentile 51th - 74th)	126 - 144	คะแนน
ระดับมาก (Percentile $\geq 75^{\text{th}}$)	145 - 300	คะแนน

เมื่อทดสอบความแตกต่างของจุดตัดค่าคะแนนด้วย One-Way ANOVA พบว่า ระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้ง 3 ระดับมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p\text{-value} < .001$)

2.2 ค่าเฉลี่ยของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 10 อันดับแรก พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 10 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 16, 29, 46, 31, 23, 28, 19, 7, 15, 25 และ 17

2.3 ค่าเฉลี่ยของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 7, 4, 1, 2 และ 12

2.4 ค่าเฉลี่ยของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรกได้แก่ ข้อ 16, 29, 31, 23 และ 28

2.5 ค่าเฉลี่ยของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ข้อ 46, 43, 36, 41 และ 44

2.6 ค่าเฉลี่ยของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้งของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายข้อ 5 อันดับแรก พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ข้อ 56, 48, 58, 57 และ 51

3. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 396 คน คิดเป็นร้อยละ 65.7 มีอายุอยู่ในช่วง 15-17 ปี จำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 มีผลการเรียนเฉลี่ยอยู่ในช่วง 2.32-3.17 จำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 50.7 เป็นลูกคนสุดท้อง จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 33.8 มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 484 คน คิดเป็นร้อยละ 80.3 อาศัยอยู่บิดามารดา จำนวน 464 คน คิดเป็นร้อยละ 76.9 และมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อย จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 50.1

4. การวิเคราะห์ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย

4.1 นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจมากกว่านักเรียนหญิง

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่านักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศและเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้งนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจมากกว่านักเรียนหญิงเช่นกัน

ส่วนประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

4.2 นักเรียนที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีช่วงอายุ 18-

19 ปี มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีช่วงอายุ 15 - 17 ปี และ 12 - 14 ปี

ส่วนประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม และด้านอื่นๆ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

4.3 นักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้งภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

4.4 นักเรียนที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้งภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

4.5 นักเรียนที่มีสถานภาพครอบครัวแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม และเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม, เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้ง และเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักเรียนที่บิดาและมารดาเสียชีวิตมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้งสูงกว่าบิดาหรือมารดาเสียชีวิต, บิดามารดาหย่าร้างแยกกันอยู่ และบิดามารดาอยู่ด้วยกัน

ส่วนประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

4.6 นักเรียนที่มีสถานภาพครอบครัวแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมและเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดามีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมสูงกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา

นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา อาศัยอยู่กับญาติ และอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้งสูงกว่านักเรียนอาศัยอยู่กับบิดามารดา

นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา และอาศัยอยู่กับญาติมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจสูงกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา

ส่วนประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายและเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

4.7 ในส่วนของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างกับ ประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ โดยใช้ Chi-square พบว่า มีเพียงเพศและสถานภาพ ครอบครัวเท่านั้น ที่มีความสัมพันธ์กับระดับประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

คุณภาพเครื่องมือของแบบสอบถามประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม เนื่องจากผู้วิจัยได้มีการศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์รบกวนใจ ก่อนที่จะสร้างแบบสอบถาม มีการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านปรับปรุงแก้ไข เพิ่มเติมในส่วนของเนื้อหา และสำนวนภาษา จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการปรับปรุงแก้ไข และเพิ่มเติมข้อคำถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้มาหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบสอบถาม รวมทั้งคำแนะนำในการปรับปรุงแบบสอบถามโดยการคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยการหาค่า IOC ของแบบสอบถาม จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อนำไปทดลองใช้ (Try Out) ซึ่งจากการทดลองใช้แบบสอบถาม พบว่า แบบสอบถามมีค่า Cronbach's Alpha ทั้งฉบับเท่ากับ .903 และพบข้อคำถามที่ค่า Corrected Item-Total Correlation: CITC ต่ำกว่า .2 จำนวน 10 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาปรับสำนวนภาษาเพื่อให้เกิดความชัดเจนของข้อคำถาม และได้ดำเนินการเก็บข้อมูลต่อไป

หลังจากการเก็บข้อมูล พบว่าคุณภาพเครื่องมือของแบบสอบถามอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยมเช่นกัน เนื่องจากแบบสอบถามนั้นมีค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) สูง สามารถจำแนกระดับประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำได้ ส่วนค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งรายข้อและทั้งฉบับ พบว่าข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่า Corrected Item-Total Correlation: CITC สูงกว่า .2 และพบว่าค่า Cronbach's Alpha ของแบบสอบถามทั้งฉบับนั้นเพิ่มขึ้นจากเดิมที่มีค่า .903 เป็น .936 ในส่วนของความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง(Construct Validity) ของแบบสอบถาม พบว่าหลังการวิเคราะห์องค์ประกอบ(Factor Analysis)สามารถตั้งชื่อ ด้านและแบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 ด้านได้ ข้อคำถามส่วนใหญ่มีค่า Factor Loading สูงกว่า .3 นอกจากนี้ยังมีการกำหนดจุดตัดค่าคะแนน(Cut of point) ตามตำแหน่งของค่า Percentile เพื่อแบ่งระดับประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ระดับน้อย ระดับปานกลาง

และระดับมาก ซึ่งจากการทดสอบพบว่าระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้ง 3 ระดับ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าแบบสอบถามที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่มีคุณภาพดีเยี่ยม เนื่องจากแบบสอบถามมีทั้งความเที่ยงตรง(Validity) ทั้งความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง มีความเชื่อมั่น(Reliability) และมีอำนาจจำแนก(Discrimination) ซึ่งทำให้แบบสอบถามฉบับนี้สามารถวัดได้ถูกต้อง แม่นยำ ผลที่วัดออกมาคงที่ และยังสามารถจำแนกกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถามได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แบบสอบถามยังมีจุดตัดค่าคะแนนที่สามารถแบ่งระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจออกเป็น 3 ระดับ โดยแต่ละระดับผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์เป็นไฟ 3 สี ตามระดับความเสี่ยงจากน้อยไปมาก ได้แก่ ไฟเขียว ไฟเหลือง และไฟแดง เพื่อให้ง่ายต่อการนำไปใช้งาน อย่างไรก็ตามการแบ่งระดับของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีแบ่งตามตำแหน่งของค่า Percentile ของข้อมูลที่เก็บได้ และทดสอบความแตกต่างด้วย One-Way ANOVA ทำให้จุดตัดค่าคะแนน และค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามฉบับนี้เป็นค่าอำนาจจำแนกทางสถิติ ไม่ใช่ค่าอำนาจจำแนกทางคลินิก ดังนั้นแบบสอบถามฉบับนี้จึงอาจจะยังไม่เหมาะสมที่จะนำไปใช้คัดกรองหรือประเมินผู้ที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

จากการวิเคราะห์คะแนนค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามรายข้อ พบว่าข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดติด 10 อันดับแรกนั้น ส่วนใหญ่เป็นข้อคำถามที่มาจากเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ การค้นพบดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่นักเรียนเผชิญบ่อยที่สุดนั้นมาจากเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ โดยเฉพาะในอันดับต้นๆ จะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการตำหนิตนเอง(self-blame) เช่นอันดับที่ 1 ฉันเคยตำหนิตนเองกับสิ่งที่ผ่านไปแล้ว($\bar{X} = 3.34$) อันดับที่ 2 เคยมีเหตุการณ์ที่ฉันรู้สึกผิดหวังกับตนเอง($\bar{X} = 3.17$) และอันดับที่ 4 เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอ($\bar{X} = 2.94$) ซึ่งการที่มีข้อคำถามเกี่ยวกับ self-blame ได้คะแนนสูงนั้นอาจสะท้อนให้เห็นว่ามีนักเรียนบางส่วนได้ประสบกับเหตุการณ์ที่ทำให้พวกเขาต้องตำหนิตนเอง ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดบาดแผลทางใจแก่นักเรียน เช่น การทำสิ่งต่างๆ ผิดพลาด การเผชิญเหตุการณ์ที่ทำให้ตนเองรู้สึกผิดหวัง หรือแม้แต่เหตุการณ์อื่นๆ ที่ทำให้รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเหยื่อ เช่น การถูกเพื่อนรังแก กลั่นแกล้ง ล้อเลียน หรือ

ถูกคุกคามความปลอดภัย(สอดคล้องกับอันดับ 8-10 ที่มีค่าเฉลี่ยสูงเช่นกัน) ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้หากเกิดขึ้นกับนักเรียนบ่อยๆ หรือเกิดขึ้นกับนักเรียนที่มีทรัพยากร(Resource) ไม่เพียงพอ ก็อาจจะนำไปสู่ปัญหาทางสุขภาพจิตได้ เช่น เกิดความรู้สึกว่าเหงา(Loneliness) มีปัญหาการปรับตัว (Maladjustment) หรือความวิตกกังวลในการเข้าสังคม(Social anxiety) มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ(Low self-esteem) ซึ่งอาจทำให้มีปัญหาสัมพันธภาพตามมา สอดคล้องกับ Sandra Graham และ Jaana Juvonen(1998)⁽³²⁾ ที่กล่าวว่ามุมมองที่มีต่อตนเอง(Self-view) นั้น มีความสัมพันธ์กับการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเผชิญกับเหตุการณ์รบกวนใจนั้นอาจจะส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตเป็นอย่างมากหากผู้ที่เผชิญเหตุการณ์ไม่ได้รับการช่วยเหลือหรือไม่มีทรัพยากรเพียงพอที่จะมาช่วยถ่วงดุลและรักษาผลกระทบบดังกล่าว อีกทั้งในปัจจุบันก็ยังไม่มียุทธศาสตร์หรือแผนงานที่ชัดเจนในช่วยเหลือผู้ที่มีบาดแผลทางใจ ดังนั้นการมีเครื่องมือที่ช่วยคัดกรองหรือฉายให้เห็นภาพว่าแต่ละคนนั้นเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจอะไรมาบ้างจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่อาจจะช่วยเหลือผู้ที่มีบาดแผลทางใจดังกล่าวได้

จากการวิเคราะห์ประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ ผลการเรียนเฉลี่ย ลำดับการเกิด สถานภาพครอบครัว และการพักอาศัย สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1.ระดับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

จากการศึกษา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อย(50.1%) รองลงมาเป็นระดับมาก(26.0%) และระดับปานกลาง(23.9%) ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้มีความใกล้เคียงกับรายงานของ SAMHSA (Substance Abuse and Mental Health Services Administration, 2011 อ้างถึงใน National Center for Mental Health Promotion and Youth Violence Prevention, 2012)⁽³³⁾ ที่ศึกษาเกี่ยวกับความชุกของเหตุการณ์สะเทือนขวัญในเด็ก (Childhood Trauma's Prevalence) พบว่ามีเด็ก 26% เคยเป็นพยานรู้เห็นหรือเผชิญกับเหตุการณ์สะเทือนขวัญโดยตรง, มากกว่า 60% ของเด็กเคยเผชิญกับความรุนแรงอย่างน้อยหนึ่งรูปแบบเมื่อปีที่ผ่านมา, ประมาณ 10% ของเด็กที่สำรวจมีความทุกข์จากการถูกเลี้ยงผิดวิธี และบาดเจ็บจากการถูกคุกคามหรือเป็นพยานรู้เห็นการถูกคุกคามระหว่างสมาชิกในครอบครัว นอกจากนี้ยังพบอีกว่าเกือบ

ครึ่งของเด็กและวัยรุ่นถูกคุกคามอย่างน้อยหนึ่งครั้งเมื่อปีที่ผ่านมา จากที่กล่าวมาแม้การศึกษาครั้งนี้ อาจจะไม่ได้อิงไปที่ในรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงเท่าการศึกษาของ SAMHSA แต่ก็เห็นได้ว่าผลการศึกษานั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือมีผู้ที่เผชิญกับ trauma ในระดับมากจนมีความเสี่ยงและสมควรได้รับการช่วยเหลือประมาณ 25 % ระดับปานกลางที่ควรได้รับการดูแลเอาใจใส่เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาประมาณ 25% และกลุ่มที่มีความเสี่ยงน้อยที่จะเกิดปัญหาจาก trauma ประมาณ 50%

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อยสามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกัน และส่วนใหญ่นักเรียนยังอาศัยอยู่กับบิดามารดาอีกด้วย ซึ่งการที่บิดามารดาของนักเรียนอาศัยอยู่ด้วยกันนั้นอาจแสดงถึงการที่นักเรียนมีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ดี อีกทั้งนักเรียนส่วนใหญ่ยังอาศัยอยู่กับบิดามารดาซึ่งอาจเป็นเหตุผลให้นักเรียนได้รับการดูแล เอาใจใส่อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ในส่วนของผลการเรียนเฉลี่ยของนักเรียนยังพบอีกว่านักเรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลางและระดับดี ซึ่งการที่นักเรียนมีผลการเฉลี่ยในระดับนี้ได้ นั้น ส่วนหนึ่งมาจากการที่นักเรียนมีระดับเชาวน์ปัญญา(IQ)ที่ดี มีความขยันหมั่นเพียรและพยายาม และอีกส่วนมาจากการได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบุคคลรอบข้างทั้งจากครอบครัวของนักเรียนเอง จากบุคลากรของโรงเรียน เพื่อนของนักเรียน และการอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อยนั้น เป็นเพราะว่านักเรียนมีปัจจัยปกป้อง(Protective Factors)ที่ดี ซึ่งการมีปัจจัยปกป้องที่ดีนั้นนอกจากจะช่วยให้นักเรียนเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจน้อยแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนสามารถฟื้นตัวจากการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจได้ดีอีกด้วย สอดคล้องกับ Condly (2006)⁽³⁴⁾ ที่กล่าวว่ามี 3 ปัจจัยหลักที่ช่วยให้สามารถเผชิญหน้ากับความทุกข์ยาก เหตุการณ์สะเทือนขวัญ (trauma) ภัยคุกคาม และความเครียดต่างๆ ได้ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวได้แก่ 1.ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น พื้นอารมณ์(temperament) และเชาวน์ปัญญา 2.ปัจจัยด้านครอบครัว เช่น การมีสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว การมีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยกับผู้ดูแล และ 3.ปัจจัยภายนอกอื่นๆ เช่นการได้รับการสนับสนุนจากบุคคลรอบข้าง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการที่นักเรียนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อยนั้น เป็นผลมาจากการที่นักเรียนมีปัจจัยปกป้องที่ดี ทั้งในส่วนของตัวนักเรียนเอง ส่วนของครอบครัว และส่วนของสภาพแวดล้อม

2. เพศ

จากการศึกษา พบว่านักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวม, ร่างกาย, เพศ และการถูกทอดทิ้งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจมากกว่านักเรียนหญิง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Tolin และ Foa (2008)⁽³⁵⁾ ที่พบว่าเพศชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (trauma) มากกว่าเพศหญิง และเมื่อพิจารณาช่วงวัยของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เทียบกับงานวิจัยอื่น ก็ยังพบว่าเพศชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์สะเทือนขวัญมากกว่าเพศหญิง เช่นกัน เช่นการศึกษาของ Norris และคณะ (2007)⁽³⁶⁾ ก็พบว่าเพศชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์สะเทือนขวัญมากกว่าเพศหญิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากเหตุการณ์รบกวนใจในภาพรวมแล้ว เหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกาย, เพศ และการถูกทอดทิ้งในเพศชายยังสูงกว่าเพศหญิงอีกด้วย ซึ่งขัดแย้งกับ Hennessey และคณะ (2004)⁽³⁷⁾ ที่พบว่าในเด็กผู้หญิงมักจะมีประสบการณ์การถูกคุกคามทางเพศ และทางจิตใจมากกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในอดีตที่ผ่านมา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการนั้นเคยเป็นโรงเรียนหญิงล้วนมาก่อน ทำให้ปัจจุบันมีนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย จึงอาจเป็นเหตุผลให้นักเรียนชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งการที่ผลการวิจัยออกมาขัดแย้งกันนั้นอาจเป็นเพราะบริบททางสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างโดยการวิเคราะห์แยกตัวแปรเพศเทียบกับตัวแปรสถานภาพครอบครัว ดังตารางที่ 13 พบว่าสถานภาพครอบครัวของนักเรียนหญิงนั้นเป็นแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 81.80 ในขณะที่นักเรียนชายมีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอยู่ด้วยกันร้อยละ 77.30 นอกจากนี้ในส่วนของสถานภาพครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้างหรือแยกกันอยู่ บิดาหรือมารดาเสียชีวิต และทั้งบิดามารดาเสียชีวิตนั้น ยังพบอีกว่านักเรียนชายมีลักษณะของครอบครัวดังกล่าวสูงกว่านักเรียนหญิงอีกด้วย ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าการที่นักเรียนชายมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสูงกว่านักเรียนหญิงนั้นอาจเป็นเพราะนักเรียนชายมีสถานภาพหรือลักษณะของครอบครัวที่แตกต่างจากนักเรียนหญิง นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วย (ตารางที่ 14) ผลการศึกษาก็เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ นักเรียนหญิงจะอาศัยอยู่กับบิดามารดามากกว่านักเรียนชาย โดยนักเรียนหญิงที่อาศัยอยู่กับบิดามารดามีร้อยละ 77.80 ในขณะที่นักเรียนชายมีร้อยละ 75.40 อีกทั้งนักเรียนชายยังอาศัยอยู่กับญาติและผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติสูงกว่านักเรียนหญิงอีกด้วย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่าแม้ในภาพรวมนักเรียนชายจะมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจมากกว่านักเรียนหญิง แต่หากจะพิจารณาเป็นรายด้านนั้นจำเป็นต้องดูที่บริบททางสังคม

นั้นๆ ด้วย ซึ่งบริบททางสังคมที่แตกต่างกันก็อาจจะส่งผลให้มีรายละเอียดของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่แตกต่างกัน นอกจากนี้สถานภาพครอบครัวของนักเรียน และบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยก็เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่อาจส่งผลให้นักเรียนที่มีเพศต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่แตกต่างกันได้ ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวถึงประเด็นนี้ในหัวข้อต่อไป

3. อายุ

จากการศึกษา พบว่านักเรียนที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่มีช่วงอายุ 18 - 19 ปี มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศสูงกว่านักเรียนที่มีช่วงอายุ 15 - 17 ปี และ 12 - 14 ปี สามารถอธิบายได้ว่าเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ซึ่งกลุ่มตัวอย่งนั้นอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้าน ตามพัฒนาการของช่วงวัย ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม ทั้งยังเริ่มออกห่างจากครอบครัว และเป็นตัวของตัวเองมากขึ้นอีกด้วย จึงเป็นเหตุผลให้นักเรียนต้องเผชิญกับเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตมากขึ้น รวมทั้งเหตุการณ์รบกวนใจด้วยจากการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่าเมื่อนักเรียนอายุเพิ่มขึ้น ก็จะมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเพิ่มขึ้นด้วยในหลายๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศ สอดคล้องกับ Finkelhor และคณะ(2009)⁽³⁸⁾ ที่กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถูกล่วงละเมิด การคุกคามทางเพศ ความรุนแรงในชุมชน การถูกคุกคามจากกลุ่มเพื่อน และการกลั่นแกล้งในโรงเรียน

4. ผลการเรียนเฉลี่ย

จากการศึกษา พบว่านักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้งภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับ The National Child Traumatic Stress Network (2008)⁽³⁹⁾ ที่กล่าวว่าเหตุการณ์สะเทือนขวัญ(trauma) มีผลกระทบต่อศักยภาพในการเรียน เช่น ทำให้เกรดเฉลี่ยลดลง ขาดเรียนบ่อย ลาออก และลดความสามารถในการอ่านหนังสือ อีกทั้งเหตุการณ์สะเทือนขวัญยังอาจเป็นเหตุให้เกิดปัญหาการนอนหลับ ปัญหาทางอารมณ์ และปัญหาการเข้าสังคมอีกด้วยซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจจะส่งผลกระทบต่อการศึกษาของนักเรียนได้ ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า แม้เหตุการณ์สะเทือนขวัญ(Big T trauma) จะมีผลกระทบต่อการศึกษาเป็นอย่างมากดังที่กล่าวไป แต่ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการมุ่งศึกษาประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ(Small t trauma) ซึ่งเหตุการณ์รบกวนใจนั้นหากไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง หรือหาก

ผู้ที่ประสบเหตุการณ์มีทรัพยากร(Resource)ที่ดี ก็ย่อมทำให้ผลกระทบที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจลดน้อยลงไปได้ นอกจากนี้การที่นักเรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีนั้น อาจแสดงถึงการได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบุคคลรอบข้าง ทั้งจากครอบครัว เพื่อน และครู ซึ่งการได้รับการดูแลเอาใจใส่นั้นอาจมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อย จึงอาจเป็นเหตุผลให้เหตุการณ์รบกวนใจดังกล่าวไม่ได้ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนส่วนใหญ่มีปัจจัยปกป้องที่ดีดังที่กล่าวไปในหัวข้อก่อนหน้านี้

5. ลำดับการเกิด

จากการศึกษา พบว่านักเรียนที่มีลำดับการเกิดแตกต่างกันมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจทั้งภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันนั้น อาจเป็นเพราะผู้ปกครองในปัจจุบันนั้นนิยมมีบุตรเพียง 1-2 คน และอาจเป็นไปได้ว่าบุตรแต่ละคนอายุห่างกันค่อนข้างน้อย ทั้งยังอยู่ในบริบทของครอบครัวที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ทำให้อาจได้รับรูปแบบการเลี้ยงดูที่คล้ายคลึงกัน จึงอาจเป็นเหตุให้บุตรแต่ละคนโตมาในสภาพแวดล้อมที่คล้ายคลึงกัน จึงทำให้มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับผลการศึกษาของ Alokun Funmilola Bosede (2011)⁽⁴⁰⁾ ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับของประสบการณ์การถูกรังแกรุนแรง(Abuse experienced) กับลำดับการเกิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในไนจีเรีย ผลการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างระดับของประสบการณ์การถูกรังแกรุนแรงกับลำดับการเกิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในลูกคนโตจะมีประสบการณ์การถูกรังแกรุนแรงสูงกว่าลูกคนอื่นๆ ทั้งนี้ Alokun Funmilola Bosede อธิบายว่าส่วนใหญ่ลูกคนโตนั้นเกิดมาพร้อมความคาดหวังของบิดามารดา ทั้งยังได้รับการดูแลที่ค่อนข้างเข้มงวด มีการลงโทษรุนแรง อีกทั้งด้วยความที่เป็นลูกคนแรกของครอบครัวบิดามารดาจึงยังไม่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงดูบุตรมาก่อน จึงอาจเป็นเหตุผลให้บิดามารดาเลี้ยงดูผิดวิธี(Child maltreatment) ได้ ซึ่งผลการศึกษาที่ออกมาแตกต่างกันนั้นอาจเป็นเพราะบริบททางสังคมของไทยกับไนจีเรียมีความแตกต่างกัน เช่น ลักษณะของครอบครัวเดี่ยว ครอบครัวขยาย รูปแบบการเลี้ยงดูจำนวนบุตรของแต่ละครอบครัว สังคมเศรษฐกิจ ฯลฯ

6. สถานภาพครอบครัว

จากการศึกษาครั้งนี้จะเห็นได้ว่านักเรียนที่บิดามารดาหย่าร้างกันนั้นมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการถูกละเลยทอดทิ้งและเหตุการณ์รบกวนใจ

เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจสูงกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่าการที่บิดามารดามีสัมพันธ์ภาพที่ไม่ดีต่อกันนั้นสามารถส่งผลกระทบต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก ทั้งในเรื่องความความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย(Insecure) และความรู้สึกทางลบอื่นๆ ที่เกิดขึ้นแล้วกระทบกับตัวนักเรียน นอกจากนี้การที่บิดามารดาของนักเรียนหย่าร้างหรือแยกกันอยู่นั้นยังทำให้ความมั่นคงของครอบครัวลดลงไปด้วย ทั้งในแง่ของความสัมพันธ์และเศรษฐกิจของครอบครัวที่เปลี่ยนแปลงไป ครอบครัวอาจจะมีรายได้ลดน้อยลง เป็นเหตุผลให้ครอบครัวและตัวนักเรียนเองต้องประสบกับความทุกข์ยาก ความลำบากในการใช้ชีวิตประจำวัน และอาจนำไปสู่ปัญหาอื่นๆ ที่เป็นเหตุการณ์รบกวนใจได้ เนื่องจากบิดาหรือมารดาที่เป็นผู้ดูแลนักเรียนอาจจะต้องทำงานหนักมากขึ้น จนทำให้มีเวลาดูแลนักเรียนน้อยลง ซึ่งการที่ไม่มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่นั้นอาจทำให้เกิดเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการทะเลาะทอดทิ้งกับนักเรียนโดยไม่ได้ตั้งใจ หรือในบางกรณีความยากลำบากในชีวิตประจำวัน ความเครียด ปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาก็อาจก่อให้เกิดเหตุการณ์รบกวนใจเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจกับนักเรียนได้เช่นกัน สอดคล้องกับ Krantz (1988)⁽⁴¹⁾ ที่กล่าวว่าเด็กที่อาศัยอยู่กับครอบครัวที่มีเศรษฐกิจไม่ดีหลังการหย่าร้างของบิดามารดา มักจะประสบกับความยากลำบากในชีวิต และอาจนำไปสู่ปัญหาการปรับตัวตามมาได้ ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ Kalter และคณะ (1989)⁽⁴²⁾ ที่พบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างเศรษฐกิจกับการปรับตัวของเด็กหลังการหย่าร้างของบิดามารดา แต่อย่างไรก็ตามในกรณีที่เด็กอยู่กับผู้ปกครองที่เป็นผู้เลี้ยงเดี่ยว(Single parenting)ที่ทำงาน หรือมีปัญหาทางเศรษฐกิจก็อาจทำให้เด็กปรับตัวได้ไม่เท่าที่ควร

นอกจากนี้ครอบครัวยังควรเป็นที่ที่สมาชิกแต่ละคนได้รับความรัก ความอบอุ่น ความเอาใจใส่จากสมาชิกคนอื่นๆ ดังนั้นเมื่อบิดามารดาของนักเรียนหย่าร้างกันการทำหน้าที่ของครอบครัว(Family Functioning) ในส่วนนี้อาจจะบกพร่องไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับฉัตรภรณ์ กงสิน(2553)⁽⁴³⁾ ที่กล่าวว่าหน้าที่ของครอบครัวประกอบด้วย การแก้ปัญหา การสื่อสาร การแสดงบทบาท การตอบสนองทางอารมณ์ ความผูกพันทางอารมณ์ และการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว ครอบครัวที่บิดามารดาหย่าร้างกัน การทำหน้าที่ของครอบครัวอาจไม่สมบูรณ์ บิดามารดาไม่สามารถให้ความรักความอบอุ่นกับนักเรียนได้เท่าที่ควร หรือบางครั้งบิดามารดาอาจมีความขัดแย้งกัน ทะเลาะกัน ซึ่งอาจก่อให้เกิดเหตุการณ์รบกวนใจกับนักเรียนได้

7. การพักอาศัย

จากการศึกษาครั้งนี้จะเห็นได้ว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดานั้นมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจน้อยกว่าอยู่กับบุคคลอื่น ซึ่งอาจสะท้อนให้เห็นว่าโดยทั่วไปแล้วบิดามารดามักจะเป็นผู้ที่เลี้ยงดูนักเรียนได้ดีที่สุด เนื่องจากการอาศัยอยู่กับบิดามารดานั้นหากสัมพันธ์ภาพในครอบครัวดี ในครอบครัวมีความมั่นคงปลอดภัยเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยปกป้องไม่ให้นักเรียนต้องเผชิญ

กับเหตุการณ์รบกวนใจ อีกทั้งการอาศัยอยู่กับบิดามารดาช่วยให้อาศัยอยู่ด้วยความรักความอบอุ่นมากกว่าและน่าจะมีการทำหน้าที่ครอบครัว(Family Functioning)ได้ดีว่าการอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น สอดคล้องกับพรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2550)⁽⁴⁴⁾ ที่กล่าวว่า หน้าที่สำคัญที่สุดหน้าที่หนึ่งของครอบครัวคือเป็นสถาบันแรกในชีวิตที่พร้อมจะให้ความรัก ความอบอุ่นแก่สมาชิกใหม่ที่เกิดขึ้นในครอบครัว เพื่อเป็นรากฐานในการพัฒนาให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ และสอดคล้องกับ อุมพร ตรังคสมบัติ(2544)⁽⁴⁵⁾ ที่กล่าวว่าครอบครัวเป็นบันไดขั้นแรกของการพัฒนาบุคคลและสังคม

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนอาศัยอยู่กับใครนั้นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เนื่องจากการอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือครอบครัวของตนเองกับอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนั้นมีความแตกต่างกัน ทั้งในเรื่องของการอบรมเลี้ยงดู การให้ความรัก ความเอาใจใส่ รวมทั้งการทำหน้าที่ของครอบครัว ซึ่งการอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนั้นการทำหน้าที่ดังกล่าวของบุคคลอื่นอาจทำได้ไม่ดีเท่ากับที่บิดามารดาของนักเรียนทำ ซึ่งการได้รับความรักความอบอุ่น และการเลี้ยงดูที่เหมาะสมจากบิดามารดานั้นอาจช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจน้อยลงได้ ทั้งยังสามารถช่วยเสริมสร้างให้นักเรียนมีจุดแข็ง(Strength) ได้ ทั้งในส่วนของความภาคภูมิใจในตนเอง(Self-esteem) การมีมุมมองต่อตนเองที่ดี(Self-concept) หรือความผูกพันทางอารมณ์(Attachment) ซึ่งสิ่งต่างๆเหล่านี้เองจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนได้รับผลกระทบจากการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจน้อยลงตามไปด้วย รวมทั้งยังช่วยให้มีนักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงลดลงอีกด้วย เนื่องจากเวลาที่นักเรียนจะทำอะไรที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงนักเรียนก็จะมีสมาธิและนึกถึงครอบครัว ซึ่งปัจจัยนี้อาจจะมีไม่มากนักในนักเรียนที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดาหรืออยู่ในครอบครัวที่สัมพันธ์ภาพไม่ดี

ข้อจำกัดในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนเท่านั้น อีกทั้งโรงเรียนที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลยังเคยเป็นโรงเรียนหญิงล้วนมาก่อน ทำให้ผลการศึกษาในส่วนของประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจนั้นอาจไม่สามารถที่จะนำไปสรุปแทนวัยรุ่นที่อยู่ในบริบทที่แตกต่างออกไปได้ เช่น วัยรุ่นในสถานพินิจ วัยรุ่นในสถานสงเคราะห์ เป็นต้น

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบ Cross Sectional Study ทำให้ไม่สามารถบอกได้ว่าอะไรเกิดก่อน อะไรเกิดหลัง ไม่สามารถบอกได้ว่า อะไรที่คาดว่าเป็นสาเหตุ อะไรที่คาดว่าเป็นผล และต้องมีการสุ่มตัวอย่างที่ดี อีกทั้งเป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง ทำให้การเก็บข้อมูลในแต่ละครั้งที่เข้าไปทำการเก็บข้อมูลอาจมีผลต่อการตอบคำถามที่แตกต่างกัน

ในส่วนของการพัฒนาเครื่องมือนั้น แม้วิจัยจะทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และให้ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับ trauma เป็นผู้ตรวจพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามว่า สามารถวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจได้ แต่อย่างไรก็ตาม trauma นั้นเป็นเรื่องส่วนบุคคล เหตุการณ์หนึ่งสำหรับบุคคลหนึ่งอาจเป็นเหตุการณ์รบกวนใจ (small t trauma) แต่สำหรับอีกบุคคลอาจเป็นเหตุการณ์สะเทือนขวัญ (Big T trauma) ได้ ดังนั้นแม้แบบสอบถามฉบับนี้จะมุ่งเน้น คัดกรองเหตุการณ์รบกวนใจของนักเรียนเป็นหลัก แต่ก็มีความเป็นไปได้ว่าเหตุการณ์บางเหตุการณ์ที่อยู่ในข้อคำถามอาจเป็นเหตุการณ์สะเทือนขวัญสำหรับนักเรียนบางคน เพราะฉะนั้นการที่นักเรียนบางคนได้คะแนนจากการตอบน้อยหรืออยู่ในเกณฑ์ปกติ อาจไม่ได้แปลว่านักเรียนคนนั้นไม่มีความเสี่ยงหรือมีความเสี่ยงที่จะได้รับผลกระทบจาก trauma เพียงเล็กน้อยเสมอไป อีกทั้งค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ เป็นเพียงค่าอำนาจจำแนกทางสถิติที่คำนวณจากค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์เท่านั้น ไม่ใช่ค่าอำนาจจำแนกทางคลินิก ดังนั้นการนำแบบสอบถามไปใช้ ควรคำนึงถึงความเหมาะสมด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการทำวิจัยครั้งนี้

จากการวิจัยจะเห็นได้ว่าการมีเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจนั้น เป็นเรื่องที่สำคัญ เนื่องจากในปัจจุบันยังไม่มีเครื่องมือที่ช่วยในการคัดกรองและประเมินเรื่องดังกล่าว อีกทั้งสังคมไทยปัจจุบันยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เพียงพอ ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจนั้นเป็นเรื่องส่วนบุคคล เมื่อเกิดขึ้นแล้วผลกระทบอาจไม่ได้เป็นวงกว้างและสังเกตเห็นได้ชัดเจนเท่ากับเหตุการณ์สะเทือนขวัญ ทำให้ผู้ที่ประสบเหตุการณ์รบกวนใจอาจไม่ได้รับการช่วยเหลือเท่าที่ควร ซึ่งการไม่ได้รับการช่วยเหลือนั้นอาจส่งผลกระทบต่อระยะยาวกับผู้ประสบการณดังกล่าวได้ ดังนั้นการมีเครื่องมือในการคัดกรองเพื่อจำแนกผู้ที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเป็นกลุ่มต่างๆ เพื่อประเมินความเสี่ยงและให้การช่วยเหลือจึงเป็นสิ่งจำเป็น และนอกจากนี้การมีเครื่องมือที่ช่วยการคัดกรองยังช่วยประหยัดเวลาในการประเมินทั้งยังช่วยให้มีแนวทางในการดูแลผู้ประสบเหตุการณ์รบกวนใจได้ดีขึ้นอีกด้วย

ในส่วนของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์รบกวนใจจะเห็นได้ว่ามีหลายปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ทั้งปัจจัยในส่วนของตัวนักเรียนเอง ปัจจัยทางครอบครัว และปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม ซึ่ง

จากการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยในชีวิตที่แตกต่างกันนั้น มีความสัมพันธ์กับการมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยทางครอบครัว ที่จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าการมีปัจจัยทางครอบครัวที่ดี เช่นการที่นักเรียนมีสถานภาพครอบครัวแบบบิดามารดาอาศัยอยู่ด้วยกัน หรือการที่อาศัยอยู่กับบิดามารดานั้น นักเรียนจะมีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจน้อยกว่าการที่มีปัจจัยทางครอบครัวที่ไม่ค่อยดี เช่นการที่บิดามารดาหย่าร้าง หรือการที่นักเรียนต้องอาศัยอยู่กับบุคคลที่ไม่ใช่บิดามารดา ในมุมมองหนึ่งปัจจัยทางครอบครัวที่ดีถือเป็นปัจจัยปกป้อง(Protective Factor) เนื่องจากการมีครอบครัวที่ดีมีส่วนช่วยปกป้องนักเรียนจากเหตุการณ์รบกวนใจ แต่ในทางกลับกันปัจจัยครอบครัวก็อาจเป็นปัจจัยเสี่ยง(Risk Factor)ได้ หากเป็นครอบครัวที่ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวไม่ดีหรือสมาชิกในครอบครัวไม่มีเวลาคุณภาพให้แก่กัน

ดังนั้นจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงขอเสนอว่าควรมีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยง การดูแลรักษาเยียวยาผู้ที่มีบาดแผลทางใจแก่ ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องมีความเข้าใจและมีแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมในการป้องกันแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ควรมีการเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว ในโรงเรียน และชุมชน ควรมีการเสริมสร้างจุดแข็งของนักเรียนแต่ละคนเพื่อให้พัฒนาตนเองได้เต็มศักยภาพ เพื่อเป็นการเพิ่มทั้งปัจจัยปกป้อง(Protective Factor) และทรัพยากร(Resource) ให้แก่นักเรียน และเพื่อเป็นการลดความเสี่ยงที่จะเผชิญกับเหตุการณ์รบกวนใจและลดผลกระทบที่เกิดขึ้นอีกด้วย รวมทั้งควรมีใช้เครื่องมือในการคัดกรองเพื่อจำแนกผู้ที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเป็นกลุ่มต่างๆ เพื่อประเมินความเสี่ยงและให้การช่วยเหลือต่อไป ซึ่งถ้าหากทำได้ดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยเชื่อว่าปัญหาทางสุขภาพจิตของเด็กและวัยรุ่นที่เกิดจาก trauma น่าจะมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ และอาจทำให้ปัญหาอื่นที่เกี่ยวข้องสามารถลดลงได้เช่นกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเพิ่มเติม เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เลี้ยงดูแต่ละคนกับนักเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว การทำหน้าที่ครอบครัว รูปแบบการเลี้ยงดู เศรษฐฐานะ หรือศึกษาในประเด็นอื่นเพิ่มเติม เช่น ศึกษาผลกระทบของเหตุการณ์รบกวนใจต่อสุขภาพจิต เป็นต้น

2. ควรมีการพัฒนาเครื่องมือต่อเพื่อให้สามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ได้ เช่น เยาวชนในสถานสงเคราะห์ เยาวชนในสถานพินิจฯ หรืออาจมีการพัฒนาเป็นฉบับย่อเพื่อให้สะดวกต่อการนำไปใช้มากขึ้น

3. ควรมีการพัฒนาคุณภาพเครื่องมือในส่วนของค่าอำนาจจำแนก(Discrimination) ให้สามารถจำแนกกลุ่มที่มีความเสี่ยงเกี่ยวกับเหตุการณ์รบกวนใจในทางคลินิกได้ด้วย โดยอาจทำการศึกษาและพัฒนาเครื่องมือกับวัยรุ่นที่จิตแพทย์ประเมินแล้วว่า มี trauma หรือในกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย

รายการอ้างอิง

1. Levy J. Child & Adolescent Trauma. Live Oak. 2013;2.
2. Terr L. Too Scared to Cry: Psychic Trauma in Childhood. New York: Harper & Row; 1990.
3. Van De Kolk BA. The Compulsion to Replete the Trauma: Reenactment, Revictimization, and Masochism. Psychiatric Clinic of North America. 1989(12):389-411.
4. มานิต ศรีสุรภานนท์, จำลอง ดิษยวณิช. คู่มือจิตเวชศาสตร์. เชียงใหม่: เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์; 2542.
5. จิราพร ลวดทอง. ผลของการให้ข้อมูลเตรียมความพร้อมต่อความวิตกกังวลของผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุ: มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2550.
6. กัมปนาท รักษ์ชน. บาดแผลทางจิตใจของตัวละครในเรื่องสั้นชุด คะมิ โนะ โคะโตะโมะตะชิ วะ มินะ โอะโตะรุ ของมูระกะมิ ฮะรุกิ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2556.
7. อัมพร โอตระกุล. สุขภาพจิต. 2, editor. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ดี.; 2540.
8. Gaetano Vaccaro, Lavick J. Trauma: Frozen Moments, Frozen Lives. San Francisco: AIDS Foundation; 2008.
9. Cole L, Hall I. Psychology of Adolescence. New York: Holt, Rinehart and Winston; 1970.
10. ผู้สดี ตั้งจิตนุกูล. ทศนคติที่มีต่อความรักของวัยรุ่น: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2544.
11. American Psychiatric Association. Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders. 5, editor. Washington, DC2000.
12. American Psychological Association. Children and Trauma Update for Mental Health Professionals. Washington, DC.2008.
13. The American Heritage. The American Heritage Medical Dictionary 2, editor. Boston: Houghton Mifflin Company; 2007.
14. Joiner L, Chelf K, Ikeda L. Healing From Trauma. California: Empower International Ministries; 2013.
15. Shapiro F. Eye Movement Desensitization and Reprocessing 2, editor. New York: NY: Gulford Press; 2001.

16. Deborah L. Korn. EMDR and the Treatment of Complex PTSD: A Review. *Journal of EMDR Practice and Research*. 2009;3(4):271-3.
17. Cvetek R. EMDR treatment of distressful experiences that fail to meet the criteria for PTSD. *Journal of EMDR Practice and Research*. 2008;2(1):2-14.
18. Natalie A. Cherrix. yourtherapistisin [Internet]2011. [cited 2015].
19. Kerrie James, Laurie MacKinnon. Integrating a Trauma Lens into a Family Therapy Framework: Ten Principle for Family Therapist. *The Australian and New Zealand Journal of Family Therapy*. 2012;33(3):189-91.
20. Francine Shapiro, Florence W Kaslow, Louise Maxfield. *Handbook of EMDR and family therapy processes*. New Jersey: John Wiley & Sons; 2007.
21. รัตโนทัย พลับฐ์การ. ตำราจิตเวชเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: บริษัทป๊อปปูล่าร์ จำกัด; 2545.
22. พิชิต ฤทธิ์จรรยา. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร; 2547.
23. ภัทรา จุลละปิยะ. ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เรื่องพฤติกรรมการรังแกกันกับพฤติกรรมการรังแกกันของกลุ่มเด็กนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2550.
24. ชุตินาถ ศักรินทร์กุล, อลิสา วัชรสิน. ความสุขของการชมหนังรังแกและปัจจัยด้านจิตสังคมที่เกี่ยวข้องในเด็กมัธยมต้น เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. *วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย*. 2557;59(3):221-30.
25. Vazquez C, Hervas G, Perez-Sales P. Chronic Thought Suppression and Posttraumatic Symptoms: Data from the Madrid March 11, 2004 Terrorist Attack. *Journal of anxiety disorders*. 2008;22:1326-36.
26. John Briere, Stacey Kaltman, Bonnie L. Green. Accumulated Childhood Trauma and Symptom Complexity. *Journal of traumatic stress*. 2008;21(2):223-6.
27. Ulrich Orth. Angry and Post Traumatic Stress Disorder Symptoms in Crime Victims: A Longitudinal Analysis. *Journal of consulting and clinical psychology*. 2008;76:208-18.
28. Alvarez MJ, Roura P, Foguet Q OA, Sola J, Arrufat FX. Posttraumatic stress disorder comorbidity and clinical implications in patients with severe mental illness. *J Nerv Ment Dis*. 2012;200(6):549.
29. Brett D. Thombs. A validation study of the Dutch Childhood Trauma Questionnaire-Short Form: Factor structure, reliability, and known-groups validity. *Child Abuse & Neglect the International Journal*. 2009;33:518-23.

30. Ayse Rezan Cecen-Erogul. Psychometric Properties of Turkish Version of Childhood Trauma Questionnaire among Adolescents with Gender Differences. *Psychology*. 2012;3(10):916-22.
31. Leigh McCullough. Exploring Change Mechanisms in EMDR Applied to “Small-t Trauma” in Short-Term Dynamic Psychotherapy: Research Questions and Speculations. *Journal of clinical psychology*. 2002;58(12):1531-44.
32. Sandra Graham, Jaana Juvonen. Self-Blame and Peer Victimization in Middle School: An Attributional Analysis. *Developmental Psychology*. 1998;34(3):587-99.
33. National Center for Mental Health Promotion and Youth Violence Prevention. *Childhood Trauma and Its Effect on Healthy Development*. 2012.
34. Condly S.J. Resiliene in children: A review of literature with implications for education: *Urban Education*; 2006.
35. Tolin D. F., Foa E. B. Sex differences in trauma and posttraumatic stress disorder: A quantitative review of 25 years of research. *Psychological Trauma: Theory, Research, Practice, and Policy*. 2008;1.
36. Norris F. H., Foster J. D., Weisshaar D. L. The epidemiology of sex differences in PTSD across developmental, societal, and research contexts, in *Gender and PTSD*. NY: The Guilford Press; 2007.
37. Hennessey M., Ford J., Mahoney K., Ko s., Siegfried C. *Trauma among girls in the juvenile justice system*. Los Angeles: National Child Traumatic Stress Network; 2004.
38. Finkelhor D, Turner H, Ormrod R, Hamby S, Kracke K. Children’s exposure to violence: A comprehensive national survey. *Juvenile Justice Bulletin OJJDP*. 2009.
39. The National Child Traumatic Stress Network. *Child Trauma Toolkit for Educators*: NCTSN; 2008.
40. Bosede AF. Birth Order as a Possible Correlate of Child Abuse. *International Journal for Cross-Disciplinary Subjects in Education (IJCDSE)*. 2011;2(3):450-5.
41. Krantz SE. *Feminism, children, and the new families*. NY: The Guilford Press; 1988.
42. Kalter N, Kloner A, Schreier S, and K Okla. Predictors of Children’s Post-divorce Adjustment. *American Journal of Orthopsychiatry*. 1989;59(4):605-18.

43. ฉัตรภรณ์ กงสิน. อิทธิพลของการทำหน้าที่ของครอบครัว และการมองโลกในแง่ดี ที่มีต่อความโกรธของวัยรุ่น:กรณีศึกษานักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในสถานศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; 2553.
44. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. จิตวิทยาครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: ธนาเพลส จำกัด; 2550.
45. อุมภาพร ตรังคสมบัติ. จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว Family Therapy and Family Counseling. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว จำกัด; 2544.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวัดประสิทธิภาพการเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ
การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Object Congruence)
การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา

รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงนวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล	อาจารย์ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ตาปัญญา	EMDR Accredited Trainer from EMDR Europe Association
อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทศิริ	อาจารย์ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาจารย์นายแพทย์ภูซงค์ เหล่ารุจิสวัสดิ์	อาจารย์ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นายแพทย์ณัฐวัฒน์ งามสมุทร	จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น โรงพยาบาลยุวประสาท ไวทยาปถัมภ์

ที่ จว.พิเศษ / 2558

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

วัน พฤษภาคม 2558

เรื่อง ขออนุมัติให้ข้าราชการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ด้วย นายนวพรรษ เชื้อต่าย นิสิต วท.ม. สาขาสุขภาพจิต ปีที่ 2 ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” โดยมี อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิจารณาเห็นว่ารองศาสตราจารย์แพทย์หญิงนวนันท์ ปิยะวัฒน์กุล อาจารย์ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จึงใคร่ขอเรียนเชิญ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถามการวิจัย ของนายนวพรรษ เชื้อต่าย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(นายนวพรรษ เชื้อต่าย)

(อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ)

(รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงลักษณ สุภปิติพร)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

โทร/โทรสาร 0-2256-4298 , 0-2256-4346 นายนวพรรษ เชื้อต่าย เบอร์ติดต่อ 085-9342925

ที่ จว.พิเศษ / 2558

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

วัน พฤษภาคม 2558

เรื่อง ขออนุมัติให้ข้าราชการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ ตาปัญญา

ด้วย นายนวพรรษ เชื้อต่าย นิสิต วท.ม. สาขาสุขภาพจิต ปีที่ 2 ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” โดยมี อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จึงใคร่ขอเรียนเชิญให้ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถามการวิจัย ของนายนวพรรษ เชื้อต่าย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(นายนวพรรษ เชื้อต่าย)

(อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ)

(รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงลักษณ สุภปิติพร)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

โทร/โทรสาร 0-2256-4298 , 0-2256-4346 นายนวพรรษ เชื้อต่าย เบอร์ติดต่อ 085-9342925

ที่ จว.พิเศษ / 2558

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

วัน พฤษภาคม 2558

เรื่อง ขออนุมัติให้ข้าราชการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน ผู้อำนวยการโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์

ด้วย นายนวพรรษ เชื้อต่าย นิสิต วท.ม. สาขาสุขภาพจิต ปีที่ 2 ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” โดยมี อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิจารณาเห็นว่านายแพทย์ณัฐวัฒน์ งามสมุทร จิตแพทย์เด็กและวัยรุ่น โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จึงใคร่ขอเรียนเชิญ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถามการวิจัย ของนาย นวพรรษ เชื้อต่าย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(นายนวพรรษ เชื้อต่าย)

(อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ)

(รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงลักษณ ศุภปีติพร)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

โทร/โทรสาร 0-2256-4298 , 0-2256-4346 นายนวพรรษ เชื้อต่าย เบอร์ติดต่อ 085-9342925

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร. 4298,4346
 ที่ จว.พิเศษ /2558 วันที่ พฤษภาคม 2558
 เรื่อง ขออนุมัติให้ข้าราชการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์

ด้วย นายนพพรช เชื้อต่าย นิสิต วท.ม. สาขาสุขภาพจิต ปีที่ 2 ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาเครื่องมือวัดประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” โดยมี อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิจารณาเห็นว่า อาจารย์นายแพทย์ภูงศ์ เหล่ารุจิสวัสดิ์ อาจารย์ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จึงใคร่ขอเรียนเชิญ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถามการวิจัย ของนายนพพรช เชื้อต่าย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

(นายนพพรช เชื้อต่าย)

(อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทร์ศิริ)
 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงลักษณ สุภปิติพร)
 หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

โทร/โทรสาร 0-2256-4298 , 0-2256-4346 นายนพพรช เชื้อต่าย เบอร์ติดต่อ 085-9342925

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร. 4298,4346
 ที่ จว.พิเศษ /2558 วันที่ พฤษภาคม 2558
 เรื่อง ขออนุมัติให้ข้าราชการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์

ด้วย นายนพพรช เชื่อด่าย นิสิต วท.ม. สาขาสุขภาพจิต ปีที่ 2 ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาเครื่องมือวัดประสพการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา” โดยมี อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทศิริ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิจารณาเห็นว่า อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทศิริ อาจารย์ประจำภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ จึงใคร่ขอเรียนเชิญ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแบบสอบถามการวิจัย ของนายนพพรช เชื่อด่าย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

(นายนพพรช เชื่อด่าย)

(อาจารย์แพทย์หญิงปรีชวัน จันทศิริ)
 อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์แพทย์หญิงลักษณ สุภปิติพร)
 หัวหน้าภาควิชาจิตเวชศาสตร์

ภาควิชาจิตเวชศาสตร์

โทร/โทรสาร 0-2256-4298 , 0-2256-4346 นายนพพรช เชื่อด่าย เบอร์ติดต่อ 085-9342925

การหาค่าดัชนีที่วัดความสอดคล้อง IOC (Index of Item Object Congruence)

ข้อคำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ					IFR	IOC = $\frac{\sum R}{N}$	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ด้านการยอมรับความตรงกันภายใน								
1. ผู้ไม่เคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงอันตราย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
2. ผู้ไม่เคยประสบอุบัติเหตุที่เสี่ยงอันตราย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
3. ผู้ไม่มีใจประจักษ์ตัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
4. ผู้ไม่เคยถูกยิงหรือถูกแทง หรือถูกทำร้ายถึงตัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
5. เคยมีปัญหาคานความปลอดภัยของตัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
6. เคยมีปัญหามุ่งร้ายร่างกายคนอื่น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
7. เพื่อนเคยรังแก/กลั่นแกล้ง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
8. ผู้ไม่เคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำร้ายร่างกายกันและกัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
9. ผู้ไม่เคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำร้ายตัวเองหรือระบอบอาชญากรรม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
10. ผู้ไม่เคยรู้สึกไม่ปลอดภัย เมื่อเห็นสมาชิกในครอบครัวเมาสุรา หรือสารเสพติด	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	✓ สอดคล้อง
*11. ผู้ไม่รู้ถึงค่าครอบครัวตัวผู้ไม่เคยเห็นให้ปลอดภัย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
*12. ผู้ไม่เคยเห็นอาชญากรรมในสังคม ปลอดภัย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
ด้านการยอมรับความตรงกันข้าม								
13. ผู้ไม่เคยประสบเหตุการณ์ที่ทำให้รู้สึกกลัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
14. ผู้เคยเห็นคนทำผิดกฎหมาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
15. ผู้ไม่เคยเห็นเหตุการณ์ที่คนอื่นกำลังดื่มแอลกอฮอล์หรือสูบบุหรี่	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
16. ผู้เคยคิดว่าตนเองกำลังเสี่ยงภัยในสังคม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
17. ผู้เคยทำผิดต่อตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
*18. ผู้ไม่ประสบความสำเร็จในการทำสิ่งต่างๆ	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	✓ สอดคล้อง
19. ผู้เคยสูญเสียหรือพรากจากบุคคลที่รัก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง
20. คนที่รู้สึกปฏิเสธความร้ายของตัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	✓ สอดคล้อง

ข้อคำถาม	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC $\frac{\sum R}{N}$	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
21. ฉันไม่ค่อยรู้และไม่เข้าใจกับการที่ตนเองต้องรับภาระในการดูแลสมาชิกคนอื่นในครอบครัว	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
22. เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นที่รังเกียจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
*23. เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกกับรูปร่าง หน้าตา สีผิว หรือส่วนสูง ของฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
24. เคยมีคนดูถูกเหยียดหยามฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
25. เคยมีคนล้อหรือขำฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
26. เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกแปลกแยก	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
27. ฉันเคยถูกคนใกล้ตัวตักทวง หรือมีสติปัญญาต่างๆ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
28. ฉันเคยทำให้คนอื่นที่ฉันรักผิดหวังหรือเสียใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
29. เคยมีเหตุการณ์ที่ฉันรู้สึกผิดเกี่ยวกับตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
30. เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกดุดันหรือโกรธ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
31. เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกกลัวตัวเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
32. เคยมีกลุ่มเพื่อนที่ไม่ให้การยอมรับฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
33. สมาชิกในครอบครัวฉันสื่อสารกันด้วยคำพูดที่เยาะเย้ย หรือทำร้ายจิตใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
*34. คนรอบตัวทำให้ฉันรู้สึกผิดกับตัวเอง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
*35. คนรอบตัวทำให้การยอมรับฉันในรูปแบบที่ฉันเป็น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
ส่วนการดูการกระทำรุนแรงทางเพศ								
36. เคยมีคนมาลèseบีคหรือเบียดเบียนทางก่อกวนฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
37. เคยมีคนเอาปืนข่มขู่เบียดเบียนลèseบีคหรือทำร้ายฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
38. เคยมีคนพูดจาเบียดเบียนฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
39. เคยมีคนล้อเลียนฉันเกี่ยวกับเพศ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
40. เคยมีคนดูวิดีโอการละเมิดทางเพศ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก
41. เคยมีคนพูดจาลามกกับฉัน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	รู้สึกลำบาก

ข้อคำถาม	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC = $\frac{\Sigma R}{N}$	อุปสรรค
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
42. เรายังคงมองผู้ดูแลยาเสพติดว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
43. เรายังคงมองสื่อมวลชนหรือผู้สื่อข่าวว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
44. เรายังคงเห็นทนายหรืออัยการว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
45. ผู้คนยังคงใช้โซเชียลมีเดียหรือโซเชียลมีเดียเพื่อเผยแพร่ข้อมูลเท็จ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
*46. ผู้คนยังคงถูกกล่าวหาว่าไม่สนใจปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
*47. เรายังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
ด้านการขาดแคลน								
48. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
*49. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
50. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
51. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
52. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
53. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
*54. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
*55. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
56. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
*57. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
58. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
59. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้
60. ผู้คนยังคงมองสื่อมวลชนว่าเป็นผู้วางใจ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ผู้ไม่ได้

Reliability

Scale: ALL VARIABLES

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.903	60

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

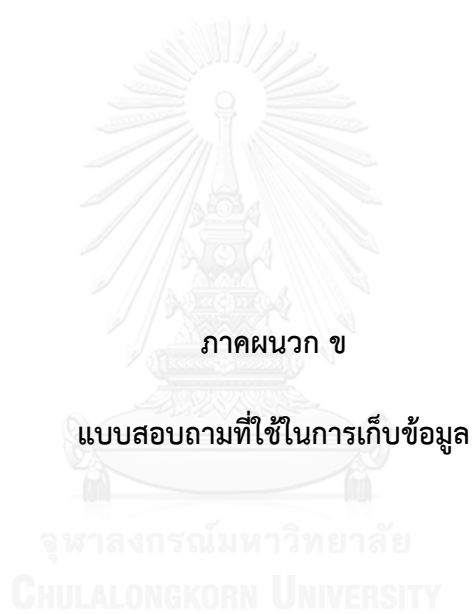
Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
PA1	118.4333	540.116	-.032	.904
PA2	118.0333	538.516	-.006	.905
PA3	118.9000	513.955	.425	.900
PA4	118.2667	528.754	.270	.902
PA5	119.2333	525.771	.503	.900
PA6	119.2333	527.978	.473	.901
PA7	117.8667	524.671	.346	.901
PA8	119.2000	530.579	.314	.902
PA9	119.1667	530.351	.288	.902
PA10	119.0333	540.516	-.042	.905
rePA11	118.6667	524.161	.308	.901
rePA12	118.4667	528.051	.185	.903
EA13	118.3000	515.459	.476	.900

EA14	118.3667	525.964	.365	.901
EA15	118.1333	513.637	.654	.898
EA16	117.1667	528.420	.213	.902
EA17	118.3000	524.562	.320	.901
reEA18	118.1000	518.783	.433	.900
EA19	118.1000	524.714	.314	.901
EA20	118.1333	528.671	.150	.904
EA21	118.8000	522.924	.396	.901
EA22	118.6000	505.145	.721	.897
reEA23	117.3667	529.551	.212	.902
EA24	118.3000	508.700	.720	.898
EA25	117.8333	517.454	.435	.900
EA26	118.2667	502.892	.716	.897
EA27	118.0333	513.413	.483	.900
EA28	118.0333	517.482	.428	.900
EA29	117.5000	515.776	.511	.899
EA30	118.4333	506.530	.677	.898
EA31	117.6000	508.317	.591	.898
EA32	118.8333	512.695	.623	.898
EA33	118.8333	509.178	.558	.899
reEA34	118.5000	524.948	.303	.901
reEA35	118.5000	522.328	.272	.902
SA36	118.1000	534.576	.101	.903
SA37	119.3333	530.575	.413	.901
SA38	118.8667	526.809	.308	.901
SA39	119.0000	509.448	.756	.897
SA40	118.9333	520.685	.488	.900

SA41	118.5000	514.121	.597	.899
SA42	118.6667	528.506	.244	.902
SA43	117.8333	519.385	.358	.901
SA44	118.6333	518.792	.487	.900
SA45	119.0667	519.513	.450	.900
reSA46	117.9000	520.714	.170	.906
reSA47	116.5000	566.328	-.515	.911
NE48	118.5333	503.637	.615	.898
reNE49	119.2000	541.131	-.059	.904
NE50	119.2000	521.407	.596	.900
NE51	118.8000	525.545	.234	.902
NE52	119.0333	527.620	.300	.901
NE53	118.9667	528.654	.272	.902
reNe54	119.0333	534.654	.076	.904
reNE55	119.0000	525.793	.314	.901
NE56	118.5000	512.948	.401	.901
reNE57	118.7667	517.082	.385	.901
NE58	118.8000	516.924	.524	.899
NE59	118.9333	526.478	.252	.902
NE60	118.8667	513.430	.501	.899

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย (Information sheet for research participant) หน้า 1/4

ชื่อโครงการวิจัย การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ผู้สนับสนุนการวิจัย ไม่มี

ผู้ทำวิจัย

ชื่อ นายนวพรรษ เชื้อต่าย

ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 1873 ถนนพระราม4
ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

เบอร์โทรศัพท์ 085-9342925

แพทย์ผู้เข้าร่วมวิจัย

ชื่อ อ.พญ.ปริชวัน จันทร์ศิริ

ที่อยู่ ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 1873 ถนนพระราม4
ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

เบอร์โทรศัพท์ 0-2256-4455

เรียน ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทุกท่าน

ท่านได้รับเชิญให้เข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เนื่องจากท่านเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยสนใจศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 660 คน และใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 3 เดือน คือระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2558 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ. 2559 ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยดังกล่าว ขอให้ท่านอ่านเอกสารฉบับนี้ออย่างถี่ถ้วน เพื่อให้ท่านได้ทราบถึงเหตุผลและรายละเอียดของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ หากท่านมีข้อสงสัยใดๆ เพิ่มเติม กรุณาซักถามจากผู้วิจัยหรือแพทย์ผู้ร่วมทำวิจัยซึ่งจะเป็นผู้สามารถตอบคำถามและให้ความกระจ่างแก่ท่านได้

ท่านสามารถขอคำแนะนำในการเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้จากครอบครัว เพื่อน หรืออาจารย์ของท่านได้ ท่านมีเวลาอย่างเพียงพอในการตัดสินใจโดยอิสระ ถ้าท่านตัดสินใจแล้วว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถตอบแบบสอบถามได้ทันที โดยการตอบแบบสอบถาม ถือเป็น การแสดงความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย (Consent by action)

เหตุผลความเป็นมา

การทำงานวิจัยนี้มีที่มาจากการศึกษาที่พบว่าบาดแผลทางใจนั้นมีผลกระทบต่อสุขภาพจิตเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะบาดแผลทางใจที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจ ที่สามารถเกิดขึ้นได้บ่อยในชีวิตประจำวัน และในทุกๆ ที่ ไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือโรงเรียน อีกทั้งในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มีเครื่องมือในการสำรวจหรือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาและสร้างเครื่องมือดังกล่าวขึ้น เพื่อที่จะใช้สำรวจ ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์รบกวนใจในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา และนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกัน แก้ไข ปัญหาที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจต่อไป

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย (Information sheet for research participant) หน้า 2/4

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

วัตถุประสงค์หลักจากการศึกษาในครั้งนี้คือเพื่อสร้างเครื่องมือที่สามารถแบ่งนักเรียนที่มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจเป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์มาก ปานกลาง น้อย และเพื่อศึกษาเหตุการณ์รบกวนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยจำนวนผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย คือ 660 คน

วิธีการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาให้ท่าน ซึ่งท่านจะต้องเป็นผู้ตอบแบบสอบถามโดยการประเมินด้วยตนเอง แบบสอบถามประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ จำนวน 60 ข้อ

ซึ่งการตอบแบบสอบถามดังกล่าวจะใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที และท่านจะอยู่ในการวิจัยเฉพาะการตอบแบบสอบถามครั้งเดียวเท่านั้น

ข้อมูลประการสำคัญที่ท่านควรทราบ คือ การเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้จะไม่มีผลใดๆต่อท่านในทุกกรณี ท่านจะไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ใดๆ เป็นพิเศษทั้งสิ้น และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวท่านซึ่งเป็นข้อมูลส่วนตัว ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะในรูปสรุปผลการวิจัยเท่านั้น การเข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้วท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การขอถอนตัวจากการวิจัยจะไม่มีผลต่อท่านไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น

ความเสี่ยงที่อาจได้รับ

ความเสี่ยงจากการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้มีความเสี่ยงเพียงเล็กน้อย คือ อาจทำให้ท่านเสียเวลาหรือไม่สะดวกระหว่างที่ท่านเข้าร่วมโครงการวิจัย

ประโยชน์ที่อาจได้รับ

ท่านจะไม่ได้รับประโยชน์ใดๆจากการเข้าร่วมวิจัยในครั้งนี้ แต่ผลการศึกษาจะมีประโยชน์ในการพัฒนาเครื่องมือวัดเหตุการณ์รบกวนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เพื่อที่จะใช้สำรวจ ทำความเข้าใจเหตุการณ์รบกวนใจในนักเรียนชั้นดังกล่าว และนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกัน แก้ไข หรือวางนโยบายเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดจากเหตุการณ์รบกวนใจต่อไปได้ อีกทั้งข้อมูลที่ได้ยังสามารถนำไปต่อยอดในการศึกษาวิจัยในอนาคต ในกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน

ข้อปฏิบัติของท่านขณะที่ร่วมในโครงการวิจัย

ขอให้ท่านปฏิบัติดังนี้

- ขอให้ท่านให้ข้อมูลของท่านแก่ผู้ทำวิจัยด้วยความสัตย์จริง
- ขอให้ท่านแจ้งให้ผู้ทำวิจัยทราบความผิดปกติที่เกิดขึ้นระหว่างที่ท่านร่วมในโครงการวิจัย

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย (Information sheet for research participant) หน้า 3/4

อันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าร่วมในโครงการวิจัยและความรับผิดชอบของผู้ทำวิจัย/ผู้สนับสนุนการวิจัย

หากพบอันตรายที่เกิดขึ้นจากการวิจัย ท่านจะได้รับการรักษาอย่างเหมาะสมทันที และท่านปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ทำวิจัยแล้ว ผู้ทำวิจัยยินดีจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลของท่าน และการให้ความยินยอม ไม่ได้หมายความว่าท่านได้สละสิทธิ์ทางกฎหมายตามปกติที่ท่านพึงมี

ในกรณีที่ท่านได้รับอันตรายใด ๆ หรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับโครงการวิจัย ท่านสามารถติดต่อกับผู้ทำวิจัยคือ นายณพวรรณรช เชื้อต่าย เบอร์โทรศัพท์ 085-9342925 ได้ตลอด 24 ชั่วโมง

การเข้าร่วมและการสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการวิจัย

การเข้าร่วมในโครงการวิจัยครั้งนี้เป็นไปโดยความสมัครใจ หากท่านไม่สมัครใจจะเข้าร่วมการศึกษาแล้ว ท่านสามารถถอนตัวได้ตลอดเวลา การขอถอนตัวออกจากโครงการวิจัยจะไม่มีผลต่อท่านแต่อย่างใด

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัคร

ข้อมูลนี้อาจนำไปสู่การเปิดเผยตัวท่าน จะได้รับการปกปิดและจะไม่เปิดเผยแก่สาธารณชน ในกรณีที่ผลการวิจัยได้รับการตีพิมพ์ ชื่อและที่อยู่ของท่านจะต้องได้รับการปกปิดอยู่เสมอ โดยจะใช้เฉพาะรหัสประจำโครงการวิจัยของท่าน

ท่านสามารถยกเลิกการให้คำยินยอมโดยแจ้ง หรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยส่งไปที่ นายณพวรรณรช เชื้อต่าย ภาควิชา จิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 1873 ถนนพระราม4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

หากท่านขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว ข้อมูลส่วนตัวของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม ข้อมูลอื่น ๆ ของท่านอาจถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย และท่านจะไม่สามารถกลับมาเข้าร่วมในโครงการนี้ได้อีก ทั้งนี้เนื่องจากข้อมูลของท่านที่จำเป็นสำหรับใช้เพื่อการวิจัยไม่ได้ถูกบันทึก

สิทธิ์ของผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ในฐานะที่ท่านเป็นผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย ท่านจะมีสิทธิ์ดังต่อไปนี้

1. ท่านจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
2. ท่านจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับระเบียบวิธีการของการวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้
3. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงความเสี่ยงและความไม่สบายที่จะได้รับจากการวิจัย
4. ท่านจะได้รับการอธิบายถึงประโยชน์ที่ท่านอาจจะได้รับจากการวิจัย
5. ท่านจะมีโอกาสได้ซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
6. ท่านจะได้รับทราบว่าการยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ท่านสามารถถอนตัวจากโครงการเมื่อไรก็ได้ โดยผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยสามารถถอนตัวจากโครงการโดยไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ ทั้งสิ้น

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย (Information sheet for research participant) หน้า 4/4

7. ท่านจะได้รับเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัยและสำเนาเอกสารใบยินยอม ท่านมีสิทธิ์ในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการใช้อิทธิพลบังคับข่มขู่ หรือการหลอกลวง

หากท่านไม่ได้รับการชดเชยอันควรต่อการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นโดยตรงจากการวิจัย หรือท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามที่ปรากฏในเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในการวิจัย ท่านสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตึกอำนวยการ ชั้น 3 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ถนนพระราม 4 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทร 0-2256-4493 ต่อ 14, 15 ในเวลาราชการ

ขอขอบคุณในการร่วมมือของท่านมา ณ ที่นี้

นายนวพรรษ เชื้อต่าย
นิสิตปริญญาโท สาขาสุขภาพจิต
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม/ผู้ปกครอง (Informed Consent Form) หน้า 1/2

โครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษา

วันให้ความยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า ผู้แทนโดยชอบธรรม/ผู้ปกครองของนักเรียนโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ได้อ่านรายละเอียดจาก
เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมการวิจัยที่แนบมาฉบับวันที่.....แล้วข้าพเจ้ายินยอม
ให้นักเรียนเข้าร่วมในโครงการวิจัยโดยสมัครใจ

ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้อ่าน และลงวันที่ พร้อม
ด้วยเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะให้ความยินยอมเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้
ข้าพเจ้าและผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลาของการวิจัย วิธีการ
วิจัย อันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียด ข้าพเจ้าและ
ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีเวลา และโอกาสเพียงพอในการซักถามข้อสงสัยทั้งหมดจนมีความเข้าใจอย่างดีแล้ว โดยผู้วิจัยได้
ตอบคำถามต่างๆ ที่ข้าพเจ้าและผู้เข้าร่วมวิจัย สงสัยด้วยความเต็มใจไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าและผู้เข้าร่วมการ
วิจัยพอใจ

ข้าพเจ้าเข้าใจถึงสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมวิจัยเมื่อใดก็ได้โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผล และการบอก
เลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่มีผลต่อการเรียนการสอนหรือสิทธิอื่นๆ ที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยจะพึงได้รับต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลของผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะเมื่อได้รับการยินยอม
จากข้าพเจ้าเท่านั้น บุคคลอื่น ในนามของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน อาจจะได้รับอนุญาตให้เข้า
มาตรวจและประมวลข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมวิจัย ทั้งนี้ต้องกระทำไปเพื่อวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความ
ถูกต้องของข้อมูลเท่านั้น โดยการตกลงที่จะเข้าร่วมการศึกษานี้ข้าพเจ้าได้ให้ความยินยอมที่จะให้มีการ
ตรวจสอบข้อมูลของผู้เข้าร่วมวิจัยได้

ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มีการเก็บข้อมูลเพิ่มเติม หลังจากที่ข้าพเจ้าขอยกเลิกการเข้าร่วมโครงการวิจัยแล้ว

ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้าพเจ้าและผู้เข้าร่วมวิจัยมีสิทธิที่จะตรวจสอบหรือแก้ไขข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมการ
วิจัย และสามารถยกเลิกการให้สิทธิในการใช้ข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมวิจัยได้ โดยต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบ

ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าข้อมูลในการวิจัยที่ไม่มีการเปิดเผยชื่อของผู้เข้าร่วมการวิจัย จะผ่านกระบวนการ
ต่างๆ เช่น การเก็บข้อมูล การบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกและคอมพิวเตอร์ การตรวจสอบ การวิเคราะห์และการ
รายงานข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการในอนาคตเท่านั้น

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย สำหรับผู้แทนโดยชอบธรรม/ผู้ปกครอง (Informed Consent Form) หน้า 2/2

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้น และมีความเข้าใจดีทุกประการแล้ว ยินดีให้นักเรียนในการปกครองของข้าพเจ้าเข้าร่วมในโครงการวิจัยด้วยความเต็มใจ จึงได้ตอบแบบสอบถามที่แนบมานี้

ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีวิจัย อันตราย อาการไม่พึงประสงค์ หรือความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย หรือจากยาที่ใช้รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียด ให้ผู้แทนโดยชอบธรรม/ผู้ปกครองของผู้เข้าร่วมการวิจัยในนามข้างต้นได้ทราบและมีความเข้าใจดีแล้ว พร้อมลงนามลงในเอกสารแสดงความยินยอมด้วยความเต็มใจ

..... ลงนามผู้ทำวิจัย
(นายนวพรรษ เชื้อต่าย) ชื่อผู้ทำวิจัย ตัวบรรจง
วันที่..... เดือน..... พ.ศ. ....

..... ลงนามพยาน
(.....) ชื่อพยาน ตัวบรรจง
วันที่..... เดือน..... พ.ศ. ....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย (Informed Consent Form) หน้า 1/2

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า นักเรียนโรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ได้อ่านรายละเอียดจากเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยวิจัยที่แนบมาฉบับวันที่.....และข้าพเจ้ายินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยโดยสมัครใจ

ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัยที่ข้าพเจ้าได้อ่าน และลงวันที่ พร้อมด้วยเอกสารข้อมูลสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย ทั้งนี้ก่อนที่จะให้ความยินยอมให้ทำการวิจัยครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลาของการทำวิจัย วิธีวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการทำวิจัย ข้าพเจ้ามีเวลาและโอกาสเพียงพอในการซักถามข้อสงสัยจนมีความเข้าใจอย่างดีแล้ว โดยผู้วิจัยได้ตอบคำถามต่างๆ ด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบังซ่อนเร้นจนข้าพเจ้าพอใจ

ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะบอกเลิกเข้าร่วมในโครงการวิจัยเมื่อใดก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งเหตุผล และการบอกเลิกนี้ จะไม่มีผลต่อสิทธิอื่นๆ ที่ข้าพเจ้าพึงได้รับต่อไป

ผู้วิจัยรับรองว่าจะเก็บข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าเป็นความลับ และจะเปิดเผยได้เฉพาะเมื่อได้รับการยินยอมจากข้าพเจ้าเท่านั้น บุคคลอื่นในนามของคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน อาจได้รับอนุญาตให้เข้ามาตรวจสอบและประมวลผลของข้าพเจ้า ทั้งนี้จะต้องกระทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลเท่านั้น

ผู้วิจัยรับรองว่าจะไม่มีการเก็บข้อมูลใดๆ เพิ่มเติม หลังจากที่ข้าพเจ้าขอยกเลิกเข้าร่วมโครงการวิจัย และต้องการให้ทำลายเอกสารและ/หรือ ตัวอย่างที่ใช้ตรวจสอบทั้งหมดที่สามารถสืบค้นถึงตัวข้าพเจ้าได้

ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะตรวจสอบหรือแก้ไขข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้า และสามารถยกเลิกการให้สิทธิในการใช้ข้อมูลส่วนตัวของข้าพเจ้าได้ โดยต้องแจ้งให้ผู้วิจัยทราบ

ข้าพเจ้าได้ตระหนักว่าข้อมูลในการวิจัยของข้าพเจ้าที่ไม่มีการเปิดเผยชื่อ จะผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การเก็บข้อมูล การบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกและในคอมพิวเตอร์ การตรวจสอบ การวิเคราะห์ และการรายงานข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการ รวมทั้งการใช้ข้อมูลในอนาคตเท่านั้น

ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นและมีความเข้าใจดีทุกประการแล้ว ยินดีเข้าร่วมในการวิจัยด้วยความเต็มใจ จึงได้ตอบแบบสอบถามที่แนบมานี้

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย (Informed Consent Form) หน้า 2/2

ข้าพเจ้าได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีวิจัย ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการวิจัย รวมทั้งประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียด ข้าพเจ้าได้ทราบและมีความเข้าใจดีแล้ว พร้อมลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมด้วยความเต็มใจ

..... ลงนามผู้ทำวิจัย
(นายอนุพรพรช เชื้อต่าย) ชื่อผู้ทำวิจัย ตัวบรรจง
วันที่..... เดือน..... พ.ศ. ....

..... ลงนามพยาน
(.....) ชื่อพยาน ตัวบรรจง
วันที่..... เดือน..... พ.ศ. ....

 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การพัฒนาเครื่องมือวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษา

แบบสอบถามชุดนี้มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ จำนวน 60 ข้อ

ตอนที่ 1: ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำอธิบาย: ให้นักเรียนอ่านและกรอกข้อมูลส่วนบุคคลลงในช่องว่าง หรือทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

1. โปรดระบุเพศของนักเรียน

เพศชาย

เพศหญิง

2. นักเรียนมีอายุ.....ปี

3. ผลการเรียนเฉลี่ยเทอมล่าสุดของนักเรียน คือ .....

4. โปรดระบุลำดับการเกิดของนักเรียน (นับเฉพาะพี่น้องร่วมบิดามารดาเท่านั้น)

ลูกคนเดียว

ลูกคนกลาง

ลูกคนโต

ลูกคนสุดท้อง

5. โปรดระบุสถานภาพครอบครัวของนักเรียน มหาวิทยาลัย

บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

บิดามารดาหย่าร้าง/แยกกันอยู่

บิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต

ทั้งบิดาและมารดาเสียชีวิต

อื่นๆ ระบุ.....

6. โปรดระบุลักษณะการพักอาศัยของนักเรียน

อาศัยอยู่กับบิดามารดา

อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดาคนใดคนหนึ่ง

อาศัยอยู่กับญาติ

อาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่ไม่ใช่ญาติ

อาศัยอยู่คนเดียว

อื่นๆ ระบุ.....

ตอนที่ 2: แบบวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

คำอธิบาย : ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ในแต่ละข้อว่าตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับใดมากที่สุด ในตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา และ โปรดทำเครื่องหมายล้อมรอบตัวเลขในช่องทางขวามือที่ตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนมากที่สุด โดย

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับเป็นประจำ
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับบ่อยครั้ง
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับนานๆ ครั้ง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับแทบไม่เคย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับไม่เคย

ตัวอย่าง

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ในแต่ละข้อว่าตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับใดมากที่สุด ในตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา และโปรดทำเครื่องหมายล้อมรอบตัวเลขในช่องทางขวามือที่ตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็น ประจำ	(4) บ่อยครั้ง	(3) นานๆ ครั้ง	(2) แทบไม่ เคย	(1) ไม่ เคย
...	เพื่อนๆ ไม่เห็นความสำคัญของฉัน	☒ 5	4	3	5	1

จากตัวอย่าง หมายความว่า นักเรียนเห็นว่าข้อความดังกล่าวตรงกับความคิดเห็นหรือประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับเป็นประจำ

ตอนที่ 2 แบบวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจ

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ในแต่ละข้อว่าตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับใดมากที่สุด ในตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา และ ○ โปรดทำเครื่องหมายล้อมรอบตัวเลขในช่องทางขวามือที่ตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็นประจำ	(4) บ่อยครั้ง	(3) นานๆครั้ง	(2) แทบไม่เคย	(1) ไม่เคย
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางกาย						
1.	ฉันเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงอันตราย	5	4	3	2	1
2.	ฉันเคยประสบอุบัติเหตุ	5	4	3	2	1
3.	ฉันมีโรคประจำตัว	5	4	3	2	1
4.	ฉันเคยถูกลงโทษโดยการตี หรือทำให้เจ็บตัว	5	4	3	2	1
5.	เคยมีคนคุกคามความปลอดภัยของฉัน	5	4	3	2	1
6.	เคยมีคนข่มขู่จะทำร้ายร่างกายฉัน	5	4	3	2	1
7.	เพื่อนเคยรังแก/กลั่นแกล้งฉัน	5	4	3	2	1
8.	ฉันเคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำร้ายร่างกายกันและกัน	5	4	3	2	1
9.	ฉันเคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำลายข้าวของเพื่อระบายอารมณ์	5	4	3	2	1
10.	ฉันเคยรู้สึกกลัว เมื่อเห็นสมาชิกในครอบครัวเมาสุรา หรือสารเสพติด	5	4	3	2	1
11.	ฉันรู้สึกว่าคนรอบตัวฉันคุ้มครองฉันให้ปลอดภัยได้	5	4	3	2	1
12.	ชุมชนที่ฉันอาศัยอยู่มีความมั่นคง ปลอดภัย	5	4	3	2	1
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางจิตใจ						
13.	ฉันเคยประสบเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันรู้สึกว่า ฉันไม่มีค่า	5	4	3	2	1
14.	ฉันเคยเป็นต้นเหตุที่ทำให้เรื่องไม่ดี เกิดขึ้น	5	4	3	2	1
15.	ฉันเคยเผชิญสถานการณ์ที่คนอื่นทำให้ฉันกลายเป็นตัวตลกหรือต้องอับอาย	5	4	3	2	1
16.	ฉันเคยตำหนิตนเองกับสิ่งที่ผ่านไปแล้ว	5	4	3	2	1
17.	ฉันเคยทำให้ตนเองอับอาย	5	4	3	2	1
18.	ฉันประสบความสำเร็จ ในการทำสิ่งต่างๆ	5	4	3	2	1
19.	ฉันเคยสูญเสียหรือพรากจากบุคคล/สัตว์เลี้ยง/สิ่งของที่ฉันรัก	5	4	3	2	1
20.	ฉันเคยเสียใจกับการที่ คนที่ฉันรักปฏิเสธความรักของฉัน	5	4	3	2	1
21.	ฉันเคยรู้สึกเครียด/ยากลำบากกับการที่ต้องรับภาระในการดูแลสมาชิกคนอื่นในครอบครัว	5	4	3	2	1

ข้อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็นประจำ	(4) บ่อยครั้ง	(3) นานๆครั้ง	(2) แทบไม่เคย	(1) ไม่เคย
22.	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกว่ามีคนรังเกียจ	5	4	3	2	1
23.	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกดีกับรูปร่าง หน้าตา สีผิว หรือส่วนสูง ของฉัน	5	4	3	2	1
24.	เคยมีคนดูถูกเหยียดหยามฉัน	5	4	3	2	1
25.	เคยมีคนตั้งชื่อหรือฉายาแสบๆ ให้ฉัน	5	4	3	2	1
26.	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกแปลกแยก	5	4	3	2	1
27.	ฉันเคยถูกคนใกล้ชิดหักหลัง หรือมีคดียุทธยาซ้ำๆ	5	4	3	2	1
28.	ฉันเคยทำให้คนอื่นรักผิดหวังหรือเสียใจ	5	4	3	2	1
29.	เคยมีเหตุการณ์ที่ฉันรู้สึกผิดหวังกับตนเอง	5	4	3	2	1
30.	เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกจนตรอก	5	4	3	2	1
31.	เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอ	5	4	3	2	1
32.	เคยมีกลุ่มเพื่อนที่ไม่ให้การยอมรับฉัน	5	4	3	2	1
33.	สมาชิกในครอบครัวฉันสื่อสารกันด้วยคำพูดที่หยาบคาย หรือทำร้ายจิตใจ	5	4	3	2	1
34.	คนรอบตัวทำให้ฉันรู้สึกดีกับตัวเอง	5	4	3	2	1
35.	คนรอบตัวให้การยอมรับฉัน ในแบบที่ฉันเป็น	5	4	3	2	1
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางเพศ						
36.	เคยมีคนแกล้งเปิดกระโปรงหรือตึงกางเกงฉัน	5	4	3	2	1
37.	เคยมีคนแอบดูฉันขณะเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือเข้าห้องน้ำ	5	4	3	2	1
38.	เคยมีคนพูดจาหยาบโลมฉัน	5	4	3	2	1
39.	เคยมีคนล้อเลียนฉันเกี่ยวกับเพศ	5	4	3	2	1
40.	เคยมีคนฉวยโอกาสสวนลามฉัน	5	4	3	2	1
41.	เคยมีคนพูดจาลามกกับฉัน	5	4	3	2	1
42.	เคยมีคนมองฉันด้วยสายตาที่ ไม่น่าไว้วางใจ	5	4	3	2	1
43.	เคยมีคนล้อเลียนหรือพูดถึงสัดส่วน รูปร่างของฉัน	5	4	3	2	1
44.	เคยมีคนฮีนหน้า หรือเอาตัวเข้ามาแนบชิดกับฉันมากเกินไป	5	4	3	2	1
45.	ฉันเคยถูกคนใช้โซเชียลเน็ตเวิร์คแทะโลม/พูดคุยเรื่องลามก/ปล่อยข่าวลือให้ฉันเสียหาย	5	4	3	2	1
46.	ฉัน ไม่เคย ต้องตกอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงทางเพศ	5	4	3	2	1
47.	เคยมีคนทำให้ฉันอึดอัดใจ โดยการเล่าเรื่องทะเล่่งให้ฉันฟัง	5	4	3	2	1
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้ง						
48.	ฉัน ไม่เคย มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ของครอบครัว	5	4	3	2	1
49.	ฉันได้รับการดูแล เมื่อเจ็บป่วย	5	4	3	2	1

ข้อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็นประจำ	(4) บ่อยครั้ง	(3) นานๆครั้ง	(2) แทบไม่เคย	(1) ไม่เคย
50.	พ่อแม่หรือผู้ดูแล ไม่ได้ ดูแลหรือปกป้องฉันเท่าที่ควร	5	4	3	2	1
51.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลทิ้งให้ฉันอยู่บ้านตามลำพัง เป็นเวลานาน	5	4	3	2	1
52.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลปล่อยให้ฉันพลัดพลัดความเป็นอยู่ของฉัน	5	4	3	2	1
53.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลปล่อยให้ฉันทำสิ่งที่เกินความสามารถเพียงลำพัง	5	4	3	2	1
54.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลสนใจ/ใส่ใจความรู้สึกของฉันเป็นอย่างดี	5	4	3	2	1
55.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลเอาใจใส่ดูแลสุขภาพของฉันอย่างสม่ำเสมอ	5	4	3	2	1
56.	พ่อแม่หรือผู้ดูแล ไม่เคย แสดงท่าทีว่าฉันดีพอ	5	4	3	2	1
57.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลสามารถเป็นที่พึ่งให้ฉันได้ เวลาที่ฉันไม่สบายใจ	5	4	3	2	1
58.	ไม่มี ใครชื่นชมหรือสนใจฉัน แม้ว่าฉันจะพยายามทำในสิ่งที่ดี	5	4	3	2	1
59.	ไม่มี ใครในครอบครัวชวนฉันไปเที่ยว หรือร่วมกิจกรรมต่างๆ	5	4	3	2	1
60.	ไม่ว่า ใครก็ทำเหมือนกับว่าฉันไม่มีความหมาย	5	4	3	2	1

แบบวัดประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวน

คำอธิบาย : ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ในแต่ละข้อว่าตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับใดมากที่สุด ในตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา และ โปรดทำเครื่องหมายล้อมรอบตัวเลขในช่องทางขวามือที่ตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนมากที่สุด โดย

- 5 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับเป็นประจำ
- 4 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับบ่อยครั้ง
- 3 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับนานๆ ครั้ง
- 2 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับแทบไม่เคย
- 1 หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับไม่เคย

ตัวอย่าง

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ในแต่ละข้อว่าตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับใดมากที่สุด ในตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา และโปรดทำเครื่องหมายล้อมรอบตัวเลขในช่องทางขวามือที่ตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็น ประจำ	(4) บ่อยครั้ง	(3) นานๆ ครั้ง	(2) แทบไม่ เคย	(1) ไม่ เคย
...	เพื่อนๆ ไม่เห็นความสำคัญของฉัน	☒ 5	4	3	5	1

จากตัวอย่าง หมายความว่า นักเรียนเห็นว่าข้อความดังกล่าวตรงกับความคิดเห็นหรือประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับเป็นประจำ

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความที่กำหนดให้ในแต่ละข้อว่าตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนในระดับใดมากที่สุด ในตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมา และ ○ โปรดทำเครื่องหมายล้อมรอบตัวเลขในช่องทางขวามือที่ตรงกับประสบการณ์จริงของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็นประจำ	(4) บ่อยครั้ง	(3) นานๆ ครั้ง	(2) แทบไม่เคย	(1) ไม่เคย
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงจิตใจ						
1.	เพื่อนแกล้งแกล้งฉัน	5	4	3	2	1
2.	ฉันเคยประสบเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันรู้สึกว่า ฉัน ไม่มี ค่า	5	4	3	2	1
3.	ฉันเคยเป็นต้นเหตุที่ทำให้เรื่อง ไม่ดี เกิดขึ้น	5	4	3	2	1
4.	ฉันเคยเผชิญสถานการณ์ที่คนอื่นทำให้ฉันกลายเป็นตัวตกหรือต้องอับอาย	5	4	3	2	1
5.	ฉันเคยทำผิดตนเองกับสิ่งที่ผ่านไปแล้ว	5	4	3	2	1
6.	ฉันเคยทำให้ตนเองอับอาย	5	4	3	2	1
7.	ฉันประสบความสำเร็จ ในการทำสิ่งต่างๆ	5	4	3	2	1
8.	ฉันเคยสูญเสียหรือพหจากบุคคล/สัตว์/สิ่งของที่ฉันรัก	5	4	3	2	1
9.	ฉันเคยเสียใจกับการที่ คนที่ฉันรักปฏิเสธความรักของฉัน	5	4	3	2	1
10.	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกว่าฉันน่ารังเกียจ	5	4	3	2	1
11.	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกดีกับรูปร่าง หน้าตา สีผิว หรือส่วนสูง ของฉัน	5	4	3	2	1
12.	เคยมีคนดูถูกเหยียดหยามฉัน	5	4	3	2	1
13.	เคยมีคนตั้งชื่อหรือฉายาแย่ๆ ให้ฉัน	5	4	3	2	1
14.	เคยมีคนทำให้ฉันรู้สึกแปลกแยก	5	4	3	2	1
15.	ฉันเคยถูกคนโกเล่ซัดหักหลัง หรือมีลัทธิขี้ขลาดๆ	5	4	3	2	1
16.	ฉันเคยทำให้คนที่ฉันรักผิดหวังหรือเสียใจ	5	4	3	2	1
17.	เคยมีเหตุการณ์ที่ฉันรู้สึกผิดหวังกับตนเอง	5	4	3	2	1
18.	เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกจนหรืออก	5	4	3	2	1
19.	เคยมีสถานการณ์ที่ฉันรู้สึกว่าตัวเองอ่อนแอ	5	4	3	2	1
20.	เคยมีกลุ่มเพื่อนที่ ไม่ ให้การยอมรับฉัน	5	4	3	2	1
21.	คนรอบตัวทำให้ฉันรู้สึกดีกับตัวเอง	5	4	3	2	1
22.	คนรอบตัวให้การยอมรับฉัน ในแบบที่ฉันเป็น	5	4	3	2	1
23.	ไม่ว่า ใครก็ตามเหมือนกับว่าฉันไม่มีค่า	5	4	3	2	1

ข้อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็นประจำ	(4) บ่อยครั้ง	(3) นานๆครั้ง	(2) แทบไม่เคย	(1) ไม่เคย
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางร่างกายและเพศ						
24.	ฉันเคยอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงอันตราย	5	4	3	2	1
25.	ฉันเคยประสบอุบัติเหตุ	5	4	3	2	1
26.	ฉันมีโรคประจำตัว	5	4	3	2	1
27.	ฉันเคยถูกลงโทษโดยการตี หรือทำให้เจ็บตัว	5	4	3	2	1
28.	เคยมีคนคุกคามความปลอดภัยของฉัน	5	4	3	2	1
29.	เคยมีคนข่มขู่จะทำร้ายร่างกายฉัน	5	4	3	2	1
30.	ฉันรู้สึกว่าคุณรอบตัวฉันคุ้มครองฉันให้ปลอดภัยได้	5	4	3	2	1
31.	ชุมชนที่ฉันอาศัยอยู่มีความมั่นคง ปลอดภัย	5	4	3	2	1
32.	เคยมีคนแก๊งเปิดกระโปรงหรือตึงกางเกงฉัน	5	4	3	2	1
33.	เคยมีคนแอบดูฉันขณะเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือเข้าห้องน้ำ	5	4	3	2	1
34.	เคยมีคนพูดจาเหยียดหยามฉัน	5	4	3	2	1
35.	เคยมีคนล้อเลียนฉันเกี่ยวกับเพศ	5	4	3	2	1
36.	เคยมีคนฉวยโอกาสล่วงลามฉัน	5	4	3	2	1
37.	เคยมีคนพูดจาลามกกับฉัน	5	4	3	2	1
38.	เคยมีคนมองฉันด้วยสายตาที่ ไม่พอใจ	5	4	3	2	1
39.	เคยมีคนล้อเลียนหรือพูดถึงสัดส่วน รูปร่างของฉัน	5	4	3	2	1
40.	เคยมีคนอื่นหน้า หรือเอาตัวเข้ามาแนบชิดกับฉันมากเกินไป	5	4	3	2	1
41.	ฉันเคยถูกคนใช้โซเชียลเน็ตเวิร์คทะเลาะ/พูดคุ้ยเรื่องลามก/ปล่อยข่าวลือให้ฉันเสียหาย	5	4	3	2	1
42.	เคยมีคนทำให้ฉันอึดอัดใจ โดยการเล่าเรื่องทะเล่สิ่งให้อันพึง	5	4	3	2	1
เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการละเลยทอดทิ้ง						
43.	ฉันเคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำร้ายร่างกายกันและกัน	5	4	3	2	1
44.	ฉันเคยเห็นสมาชิกในครอบครัวทำลายข้าวของเพื่อระบายอารมณ์	5	4	3	2	1
45.	ฉันเคยรู้สึกกลัว เมื่อเห็นสมาชิกในครอบครัวเมาสุรา หรือสารเสพติด	5	4	3	2	1
46.	ฉันเคยรู้สึกเครียด/ขากลำบากกับการที่ต้องรับการดูแลสมาชิกคนอื่นในครอบครัว	5	4	3	2	1
47.	สมาชิกในครอบครัวฉันสื่อสารกันด้วยคำพูดที่เหยียดหยาม หรือทำร้ายจิตใจ	5	4	3	2	1
48.	ฉัน ไม่ เคยมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ของครอบครัว	5	4	3	2	1
49.	ฉันได้รับการดูแล เมื่อเจ็บป่วย	5	4	3	2	1
50.	พ่อแม่หรือผู้ดูแล ไม่ ได้ดูแลหรือปกป้องฉันเท่าที่ควร					

ชื่อ	เหตุการณ์รบกวนใจ	ระดับประสบการณ์จริงของนักเรียน				
		(5) เป็นประจำ	(4) บ่อย ครั้ง	(3) นานๆ ครั้ง	(2) แทบ ไม่เคย	(1) ไม่ เคย
51.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลทิ้งให้ฉันอยู่บ้านตามลำพัง เป็นเวลานาน	5	4	3	2	1
52.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลปล่อยให้ฉันพลัดพลายความเป็นอยู่ของฉัน	5	4	3	2	1
53.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลปล่อยให้ฉันทำสิ่งที่เกินความสามารถเพียงลำพัง	5	4	3	2	1
54.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลสนใจ/ใส่ใจความรู้สึกของฉันเป็นอย่างดี	5	4	3	2	1
55.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลเอาใจใส่ดูแลสุขภาพของฉันอย่างสม่ำเสมอ	5	4	3	2	1
56.	พ่อแม่หรือผู้ดูแล ไม่เคย แสดงท่าทีว่าฉันดีพอ	5	4	3	2	1
57.	พ่อแม่หรือผู้ดูแลสามารถเป็นสิ่งที่พึ่งให้ฉันได้ เวลาที่ฉันไม่สบายใจ	5	4	3	2	1
58.	ไม่มีใคร ชื่นชมหรือสนใจฉัน แม้ว่าฉันจะพยายามทำในสิ่งที่ดี	5	4	3	2	1
59.	ไม่มีใคร ในครอบครัวชวนฉันไปเที่ยว หรือร่วมกิจกรรมต่างๆ	5	4	3	2	1

การแปลผล

เกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

หากตอบว่า “เป็นประจำ”	ได้	5	คะแนน
หากตอบว่า “บ่อยครั้ง”	ได้	4	คะแนน
หากตอบว่า “นานๆ ครั้ง”	ได้	3	คะแนน
หากตอบว่า “แทบไม่เคย”	ได้	2	คะแนน
หากตอบว่า “ไม่เคย”	ได้	1	คะแนน

จากนั้นให้กลับคะแนนข้อที่ 7, 11, 21, 22, 30, 31, 49, 54, 55 และ 57 แล้วรวมคะแนนแปลผลได้ดังนี้

น้อยกว่า 125 คะแนน อยู่ในเกณฑ์ “ไฟเขียว” หมายถึง มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับน้อย และมีความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาทางสุขภาพจิตที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์รบกวนใจในระดับเล็กน้อย

126 – 144 คะแนน อยู่ในเกณฑ์ “ไฟเหลือง” หมายถึง มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับปานกลาง และมีความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาทางสุขภาพจิตที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์รบกวนใจ หากไม่ได้รับการดูแลหรือเอาใจใส่เท่าที่ควร

สูงกว่า 145 คะแนน อยู่ในเกณฑ์ “ไฟแดง” หมายถึง มีประสบการณ์การเผชิญเหตุการณ์รบกวนใจในระดับสูง และมีความเสี่ยงที่จะเกิดปัญหาทางสุขภาพจิตที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์รบกวนใจในระดับสูงควรได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ นายนวพรรษ เชื้อต่าย

วัน เดือน ปี เกิด 30 พฤศจิกายน 2534

ปัจจุบัน อายุ 24 ปี

พ.ศ. 2556 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาจิตวิทยา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจุบันศึกษาต่อในระดับปริญญาโท วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาสุขภาพจิต คณะ
แพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

